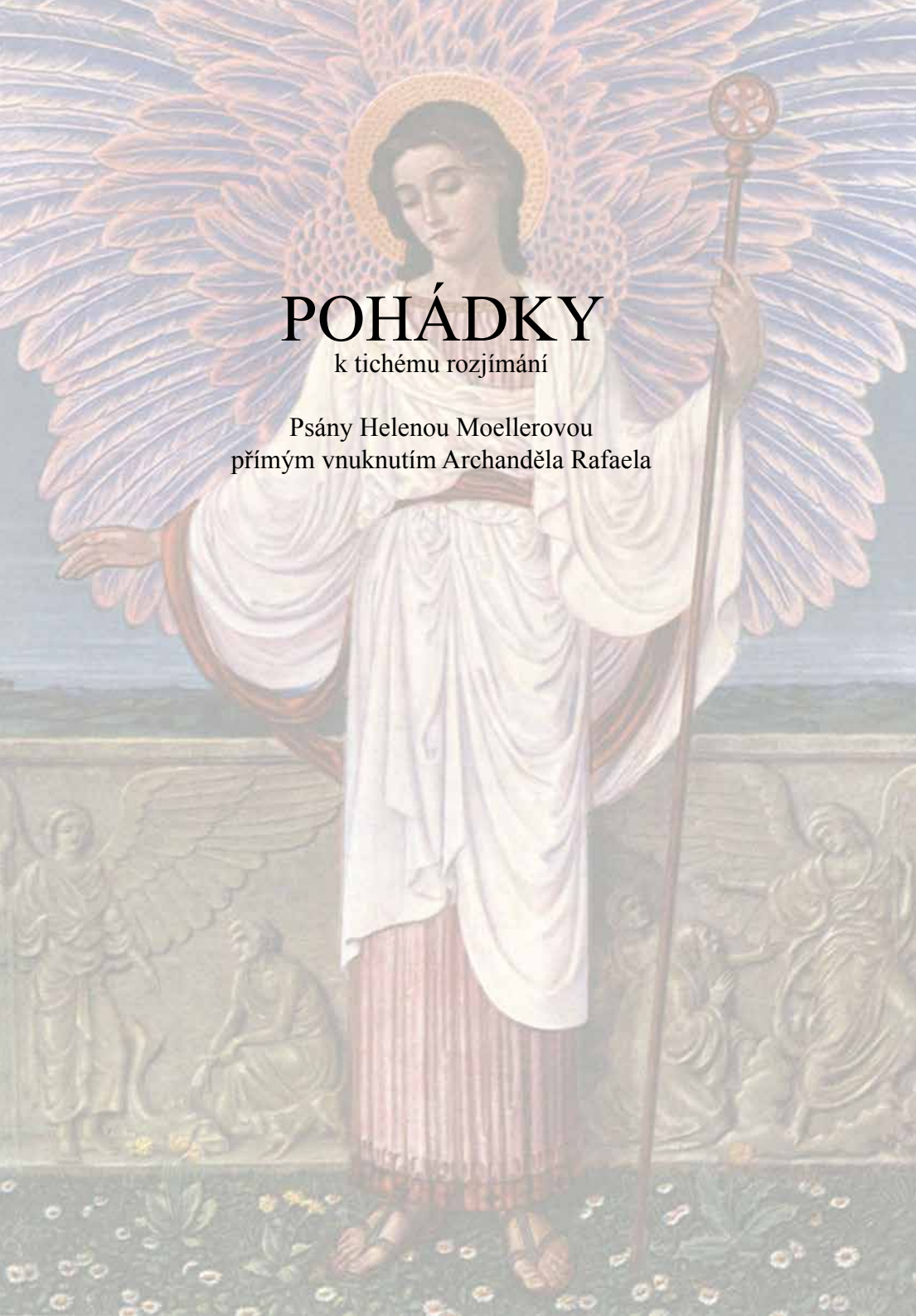

POHÁDKY

k tichému rozjímání

Psány Helenou Moellerovou
přímým vnuknutím Archanděla Rafaela

POHÁDKY

k tichému rozjímání

Psány Helenou Moellerovou
přímým vnuknutím Archanděla Rafaela

překlad z němčiny Jaroslav Houska
2007

Helene Harriet Moeller

* 23: 11: 1884 v Hamburku-Eirnsbuttel

\+ 2. 8. 1969 v Usingenu/Ts.

Celý její život byla jedinečná bohoslužba s vůdčím motivem od velkého Archanděla Rafaela:

„Cti Boha a upusť od lidského počínání!“ Její duše byla bohatě zdobena ctnostmi. Zářila z ní pokora, hluboká úcta, poslušnost a nepopsatelná láska ke všemu živému. Její život od kolébky až do hrobu byl zřetelně vyznačen božím vedením. S příkladnou věrností splnila velký a těžký úkol od Boha: lidem předložit „Spis“, který Bůh určil pro dnešní čas. Sloužila svatému Archandělu Rafaelovi, který se sám označoval jako „Boží nejvyšší posel“ a „Pomocník Boha a lidí v poslední hodině.“

Její pomíjivé tělo odpočívá v Usingenu/Ts., v poslední stanici jejího dlouhého života.

Můžeme si být ale jisti, že její „nesmrtelná duše“ pobývá v nepředstavitelných nebeských výšinách.

Během pohřbu byla u otevřeného hrobu slyšet slova: „ Nebojte se, jsem s vámi. Těšte se až zase přijdu!“

13. 8. 1969

Archandělova předmluva

Jednou přišel opět anděl Rafael na zem, aby přinesl lidem nebeské poselství. Měl jim doručit poučení, co dělat, aby jejich duše neutrpěly škodu z jejich přehnaně namáhavého a příliš činného života, který vedou. Měl nebeským poselstvím lidem pomoci jejich boží duši, kterou všichni mají v sobě, osvobodit z denního, neklidného a hlučného pracovního prostředí, v kterém se pohybují a obrátit ji k Bohu. Lidé však byli příliš zaměstnaní a o jeho boží poselství se příliš nestarali. Někteří z nich se dokonce obrátili proti němu a zakazovali mu poselství rozšiřovat mezi lid. Tvrdili, že je nemožné, aby poselství bylo od Boha, protože si dovolil vzít za ruku člověka, jehož prostřednictvím poselství rozšiřoval. To je příliš důvěrné a není to dovoleno. Vysvětlovali, že to je způsob, který se nehodí k andělu, tvrdícímu, že je poslán Bohem. Použít ruku člověka ke své činnosti je andělům zakázáno. To stojí jasně v jejich stanovách, podle kterých se musí řídit. Jiní, velmi chytří a uznávaní lidé se mu vysmívali, že musí být úplně méněcenný duch, protože nemá dobrý sloh. A učí věci, které nejsou obsaženy v jejich knihách, a proto mu vůbec nelze věřit. Především jim vadí, jak se ve svém tak zvaném božím poselství nedůstojně vyjadřuje. Používá lidskou řeč, ale znetvoří ji takovým způsobem, že vzdělaný čtenář je rozhořčen a odmítá se dále poselstvím zabývat. Byli také takoví, kteří říkali, že jeho vysvětlování je rozvláčné, zdlouhavé a tím unavující a nudné.

Anděl Rafael se cítil nešťastný, protože byl neustále lidmi odmítán, potírán a obcházen. Sklíčen se smutně vrátil ke svému nebeskému představenému a snažně ho prosil, aby ho zbavil tohoto těžkého úkolu, který nedokáže u dnešních lidí splnit.

Nebeský představený ho v klidu vyslechl a vysvětlil mu, že mu nemůže úkol odebrat, protože má jako sedmý anděl, působící na konci času, zahájit a vysvětlovat začínající Boží soud na zemi. Měl by jako anděl soudu úkol splnit. Bůh mu dovoluje úkol splnit způsobem, který bude dnešním neklidným a netrpělivým lidem méně nepříjemný. Měl by se uklidněn vrátit, svoje původní vznešené boží poselství dát stranou, aby se nad ním lidé dále nepohoršovali. Aby ale mohl úkol přece jen splnit, má lidem vyprávět pohádky. Pohádky, které boží soud nad dušemi zřetelně popíší. Měl by ale

použít srozumitelný sloh, aby se lidé nepohoršovali a pozorně naslouchali. Má je brát jako ještě nezkušené boží děti a promlouvat k nim jednoduchou, pro děti srozumitelnou, řečí.

Poté si anděl Rafael zhluboka oddychl a poděkoval v hluboké úctě svému nadřízenému. S veselou myslí se navrátil na zemi a s radostí vyprávěl lidem následující pohádky.

Dva prvoci

Před nekonečně dlouhým časem, když byla země ještě žhavá a neměla podmínky k živočišnému životu, byl kosmos naplněn nepatrnými živočichy. Byli tak nepatrní, že by je lidské oko nerozeznalo. Byli jako neviditelný kosmický prach a přesto to byli živočichové. Dokázali dokonce přemýšlet. Byli tak jednoduší, jako žádný jiný živočich: byli jednobuněční, říká se jim prvoci. Protože byli tak jednoduší, dokázali dojít k moudrým závěrům, protože ty jsou, jak je známo, také vždy velmi jednoduché. Vznášeli se v nespočetných miliardách kosmem a čekali na okamžik, kdy se dostanou do přitažlivosti některého zemského tělesa. Třásli se zimou, protože v kosmu je velké chladno. Byli smrsklí zimou, ale byli zdraví a plni života. Znuděni dlouhým čekáním v neutěšeném prostředí, začali se mezi sebou domlouvat a navazovat přátelství, aby si ukrátili nekonečné čekání. Dva z nich, kteří také uzavřeli přátelství, si vyměňovali myšlenky. Dělali si plány, jak bude vypadat jejich další vývoj, až jednoho dne přistanou na zemi. Jeden z nich vysvětloval,že by se chtěl živit jen neživočišnými látkami, že chce přinést opravdový život, protože tato potrava je výborná a vzácná a nepřináší nikomu utrpení. Druhý se nebál prohlásit, že v sobě cítí být povolaný, aby se živil živočichy, dokonce i vlastními druhy, když nebude jiného východiska. Jeho přítel pociťoval velký odpor nad jeho názorem a nebál se mu to dát najevo. Nemohli se o budoucí potravě shodnout. Oba obhajovali vehementně vlastní přesvědčení. „Ničit organický život, abych se sám udržel při životě, je barbarské a zlé," mínil jeden. „Co chceš ale dělat," odporoval druhý, „když jsem stvořen k tomu, abych se živil pojídáním druhých živočichů. Nemohu se živit pískem a kameny, když je nedokáži strávit. Beru to tak, jak to odpovídá mému uzpůsobení." Jeho logiku druhý nepochopil a nabyl přesvědčení, že jeho přítel nemá srdce. Ten opět tvrdil, že je sentimentální. A tak se hádali a jeden se vyvyšoval nad druhého. Oba však byli zvědaví, co z jejich teoretizování vzejde, až dostanou praktickou příležitost. A skutečně to netrvalo dlouho, když se dostali do přitažlivosti země, která se mezi tím tak dalece ochladila a vytvořila podmínky pro organický život. Oba prvoci v doprovodu miliard svých soukmenovců padli na zemský povrch, kde se usídlili

na místech odpovídajících jejich vlastnostem. Oba spřátelení prvoci pokračovali ve svém sporu a ostře se pozorovali, aby jeden druhého přesvědčili. S požitkem se protahovali na teplém zemském povrchu a z vnitřního nutkání k činnosti se počali dělit. Jejich příbuzní prvoci dělali totéž, ovlivněni dědičným pudem a dělili se do nekonečna, dokazujíce tak nádhernou Stvořitelovu tvořivou vůli. Pro tolik tvořivé práce se jeden druhému ztratili z očí. Když se po několika miliardech let náhodně sešli, zaradovali se a pokračovali ve svém sporu. „Co jsi dokázal?“ ptal se jeden druhého. „Pomáhal jsem potáhnout povrch země krásnou rostlinnou pokrývkou. Hluboké lesy, nádherně kvetoucí louky a čarovně krásné, nekonečně rozličné porosty jsem pomáhal tvořit pomocí neúnavné činnosti svých dětí a dětí jejich dětí. Naše dílo rostlo jakoby zázrakem. Můžeš mi ukázat něco krásnějšího nebo dokonalejšího než je stvoření, které jsem pomáhal tvořit?“ „Ano,“ odpověděl druhý, „co jsi pomáhal tvořit je krása, zázračné uskutečnění boží tvořivé vůle, které jsi podřízen. Ale krása sama o sobě nemůže být označena jako dokonalá, protože jí něco chybí: duše! Můj postoj a z něho vycházející práce se ti zdály barbarské a říkal jsi, že nemám srdce, když jsem prohlašoval, že jsem uzpůsoben k tomu, abych se živil druhými živočichy, když se chci udržet při životě. A vidíš, přesto přese všechno jsem se svými příbuznými pomohl vytvořit na zemi tak dokonalý organický život, že Stvořitel mohl svou tvořivou vůlí vytvořit krásné, funkční lidské tělo, kterému vdechl živou duši. Tak ti dnes mohu ukázat výsledek naší práce - oduševnělého člověka.“ „Velmi pěkné!“, odpověděl druhý prvok, „ale na co jsi tak hrdý? Je člověk opravdu tak dokonalý? Vyplatilo se opravdu kvůli němu zničit k jeho vývoji tolik živočichů? Je opravdu korunou tvorstva? Je opravdu něco dokonalého?“ „Ne, prozatím není, to máš pravdu, ale jednou bude. Je na cestě k dokonalosti, protože se odlišuje duší od ostatních živočichů, může se svou duší povznést k duchu, kterého nazývá Stvořitelem, k nezměrnému duchu forem, pod jehož vedením všichni pracujeme. Může se svou duší spojit s duchem, který vládne celému vesmíru a podílet se na zázračných úkolech jeho vůle. Můžeš mi ukázat také něco tak velkolepého?“ „Ne!“, řekl potichu první prvok, „vyhrál jsi, jsem poražen. Pomohl jsi v mnohem větší míře plnit velký smysl stvoření než já, přestože jsem shledával tvůj způsob práce odporným. Zvítězil jsi a já jsem ti křivdil, uznávám svoji porážku. Přál

bych si, abychom přesto zůstali přáteli.“ „To je velké slovo, za to tě mám ještě raději: přesto, že jsi zvítězil, projevil jsi přání zůstat mým přítelem. V tom vězí velké sebezapření a velikost! Kdo z nás je tedy větší?“

A vítěz skromně odpověděl: „Ty jsi vítěz, ty jsi překonal svou hrdost a nadřazenost a přeješ si vítěze, který tě překonal, za přítele.“

Opičí a lidská říše

Na prvopočátku žili na zemi živočichové, kteří nebyli tak vysoce kultivovaní a chováním dokonalí jako dnešní člověk. Na zemi žilo vedle zvířat, mnoho člověku podobných opic a opicím podobných lidí. Rozdíl mezi těmito tvory byl někdy těžko rozeznatelný. Než začnu vyprávět o lidské říši, popíši nejprve opičí.

Všem opicím bylo jasné, že jsou nevyvinuté, protože jim to jejich král, neomezeně mocný a obávaný vládce, velice působivým způsobem vštěpoval. Byl to obrovský, ohyzdně vypadající psí pavián. Obvykle sedával zamračeně na nejstarším dubu uprostřed své říše, obklopen skupinou silných opic. Ty ho ochraňovaly a dohlížely na ostatní příslušníky jeho říše, aby poslušně plnily své povinnosti. Opičí král měl bílou kožešinu a malé červené lstivé oči, kterými dokázal vrhat blesky, když mu byl předveden poddaný, začínající přemýšlet lidským způsobem. Samostatně myslet a jednat bylo zakázáno. Všichni byli vychováni, aby přesně plnili příkazy opičího krále. A tak byly opice přesvědčeny, že jsou méněcenní tvorové, kteří se mohou osvědčit, jen když budou poslouchat a sloužit. Kdo opičího krále neposlechl, byl strašlivým způsobem potrestán. Toho se postrašené opice obávaly a vykonávaly raději ty nejtěžší práce, než by se odvážily dráždit zlobu opičího krále.

Když se k uším opičího krále doneslo, že jeho poddaní potajmu reptají proti jeho způsobu vlády, řval a štěkal: „Jste opice a protože jste opice, jednám s vámi jako s opicemi a basta!“

Proti takové logice se nedalo nic namítnout. Bylo lépe poslouchat a tím se vyhnout hrozným trestům, které hrozily při sebemenší odmluvě a někdy dokonce nevinně. Opice, které se odvážily lidsky myslet a jednat, si odpykávaly trest ve vyhražených táborech. Byly věšeny za ocas do korun stromů bez ohledu na velikost. Skupina hlídačů dávala pozor, aby se za ocas nevytáhly a nenarovnaly. V takovém případě byly opice hlídači zmláceny do krve. Musely tiše viset za ocas, hlavou dolů a všechny čtyři nohy mít roztažené. Občas dostaly potravu, aby nezemřely hladem, aby po uplynutí trestu mohly opět pracovat. Polykání potravy jim dělalo velké potíže, protože jim žaludek klesl až k hrdlu, takže často pokrm vyzvracely. Jen s největším vypjetím se jim dařilo pokrm do žaludku vtlačit a strávit.

Byl na ně smutný pohled, jak bezbranně visí. Nedalo se však proti tomu nic podniknout, opičí král byl tak mocný, že se žádná z opic neodvážila proti němu postavit.

Říše lidí se od opičí příliš nelišila, lidé byli ještě velmi podobní opicím, měli již ale dobře vyvinutý rozum a dokázali samostatně myslet a jednat. Jejich myšlení a jednání byly omezeny zákony jejich náčelníka. Byli poddaní jemu a jeho nejbližším příznivcům, kteří ho ochraňovali. Lidé ještě nedokázali úplně překonat některé opičí vlastnosti a nedokázali ještě nezávisle myslet a jednat. Byli hrdí na to, že jsou lidmi a pokukovali při myšlení a jednání po svých soukmenovcích, co tomu řeknou, ve snaze získat u nich váženost a vliv. Náčelníka, který jim měl vládnout, si volili sami. Měli ještě v krvi mnoho vlastností ze svého opičího stadia a nedokázali ještě úplně samostatně a důstojně jako jedinci žít, aniž by nepozorovali ostatní a nepokoušeli se po nich opičit. V celé lidské říši byla cítit nesamostatnost, od které se tyto bývalé opice nemohly oprostit.

Zrazení státní občané

Zástupy lidí čekaly u cesty ke Kukačkovu na průjezd svatebního průvodu princezny Hrdopyšky a prince Hněvaty. Byly zvědaví, jak vypadá princezna, o které se tolik povídalo. A co teprve na prince! Brzy bude králem, protože starý král ležel na smrtelné posteli. Lékaři mu předpověděli už jen několik měsíců života. Lidé byli vzrušeni očekáváním svatebního průvodu, krátili si čekání hovorem a byli k sobě otevřenější než obvykle. Většina uznávala, že musí mít vládce, který je řídí a oni poslušně poslouchají. Na způsob vlády měli však různé názory. Jedni zastupovali názor, že bude-li jen jediný vládce, bude také jedna rozhodující vůle a každý by věděl, na čem je. Bude zbytečné diskutovat, což přináší jen zmatek a nespokojenost. Člověk by se mohl spolehnout jen na jediného muže, který povede rozumně své poddané. Názor se ale všem nelíbil a jeden z nich křičel: „To by bylo pěkné, kdyby na trůně seděl nějaký idiot, to by musel celý národ idiotsky myslet a jednat! Jsem proti! Chci smět používat svůj zdravý rozum!“ „Nemusíte přece hned vylít vaničku i s dítětem,“ mínil druhý, „vládce by přece mohl mít rádce, kteří by mu rozumně radili. Nehrozilo by nebezpečí, že by vydával idiotská rozhodnutí.“ Někteří se dali do smíchu a volali: „Víme přece ze světových dějin, jak to dopadá: jenom spory a války, způsobené vládci opojenými mocí, přesto, že byli vždy obklopeni rádci! Odnesl si to vždy jen národ, který při tom krvácel a umíral!“ „Všechny vládce musíme radikálně odstranit!,“ zvolal někdo z povzdálí, „na co potřebujeme vládce, nejsme žádné malé děti, můžeme si vládnout sami!“ „Ano, to je moc hezké,“ říkali ostatní, „ale kde bude jednotná vůle, která rozumně povede národ? Každý si bude přát něco jiného a vznikne pěkný nepořádek!“ „Samozřejmě, že musí být určitý pořádek,“ obhajoval se první, „musely by být volby a národ by mohl říci, co si přeje. Protože jsou lidé různých názorů, musely by být zvoleny strany, které by státní občany ve vládě zastupovaly.“ „Ano,“ řekl jiný, „tím vzniknou ještě větší spory mezi stranami, které zastupují různé názory. Nenastane nikdy klid a mír, budou stále stejné problémy a nedostaneme se dál! Jsem pro diktaturu a basta!“ To se většině nelíbilo a křičeli: „Diktaturu? Ne, to je nedůstojné! Nechceme být přece otroky bez vůle pod vládou nějakého

nesvědomitého syčáka!“ „Kdo říká, že to musí být nesvědomitý syčák? Může to být svědomitý vzdělanec, který je rozumnější než my všichni.“ „Takového najít,“ zvolal druhý, „když by měl víc rozumu než my, tak by se nestal diktátorem, protože diktatura je neslučitelná s důstojností a vlastnostmi člověka a tudíž nepoužitelná.“ „Ach! Důstojnost státního občana! Ukazujeme už několik tisíciletí, co je důstojnost státního občana! Nechali jsme se neustále přesvědčovat k válkám a oslavovali jsme všechny vládce, ať byli schopní či neschopní. Museli jsme všichni trpět, když nás naši vládci vedli do nepříjemností. Jim se většinou nestalo nic, ale my důstojní státní občané, jsme těžce platili krví, majetkem a životy! Kde zůstala lidská důstojnost? Důstojnost státního občana? Byli jsme od pradávna nedůstojní otroci bez práva!“ „Ano, to se musí změnit,“ vysvětloval druhý, „musíme se dopracovat k důstojnějšímu lidskému společenskému pořádku, nejsme přece zvířata!“

V tom volali ti, co stáli vepředu, vzrušeně: „Přijíždějí! Přijíždějí!“ Všichni byli jako elektrizováni a vzrušením vystrkovali hlavy, aby lépe viděli. Zdáli přijížděl svatební průvod, který vyjížděl z hradu starého krále a mířil ke Kukačkovu, do budoucí rezidence královského páru. Když se průvod přiblížil, všichni se uctivě uklonili k pozdravu. Někteří volali: „Ať žije náš královský pár, ať žije náš budoucí král!“ Ve svatebním kočáře, před kterým jela na koních královská garda s ohlašovatelem a za kterým následovalo několik ozdobených kočárů, spatřili občané poprvé svého budoucího krále. Všichni ustoupili překvapeně nazpět, když ho spatřili; z jeho vzhledu vyzařoval strach. Zpod svraštělého obočí vystřelovaly jeho lesklé oči blesky na všechny strany. Koruna na jeho černých rozcuchaných vlasech vypadala jako kohoutí hřeben a pevně sevřená ústa s úzkými, promodralými, ironicky zkřivenými rty, nevěštila nic dobrého. Celá krása jeho šatů a krásný kočár, tažený osmi bělouši se zlatými postroji, nedokázaly odpudit nepříjemný, svíravý pocit způsobený jeho vzezřením. Po jeho boku seděla princezna Hrdopyška jako krásná kamenná socha bez života. Lidé se znechuceně odvraceli a bezradně na sebe pohlíželi. Když průvod přejel, prohlásil jeden z nich nahlas: „A máme to! Naletěli jsme jako nikdy předtím.“ „Je to jasné,“ řekl druhý, „já si to už ale nenechám líbit, až to bude tak daleko, půjdu do Kukačkova a našim milostpánům v jejich novém zámku, který jsme jim postavili, pěkně zatopím!“ „Co bude

potom?“ zvolal jiný. „Co by mělo být? Revoluce, chaos!“ „Tak ale ztratíme všechno!“ „Raději hrozný konec,“ mínil druhý, „než hrůzu bez konce!“

Tu se ozval shůry mohutný hlas a celé shromáždění se překvapeně obrátilo ke stromu stojícímu na okraji cesty, kde na spodní větvi seděl velký muž s dlouhým plnovousem, kterého si před tím nikdo nevšiml. Měl na sobě šedivou kutnu opásanou šňůrou a vypadal jako poutník ze starých časů.

Promluvil mohutným hlasem: „Milí lidé, co se tak rozčileně dohadujete, kdo vám má vládnout? Všechno jsem mlčky vyslechl. Teď vám ale chci říci pravdu o vás samých a o vaší vládě. Vy si neuvědomujete, v jaké jste situaci. Až se každý z vás osobně ohodnotí a pozná, pak bude schopen posoudit, jakému způsobu vlády se má podřídit. Příčinu vašich nedokonalých vládních forem musíte hledat ve vaší vlastní nedokonalosti. Musíte dosáhnout nejprve v sobě pravé lidské důstojnosti, než se shodnete na vládní formě, která odpovídá lidské důstojnosti. Uskutečněte každý sám v sobě ideál, o kterém sníte a teprve potom si zvolte vládu, která odpovídá vašim ideálům. Tak dosáhnete míru na zemi a milosti v nebi.“

Po těchto slovech muž zmizel. Hledali ho všude, ale nebyl k nalezení. Lidé se zamyšleně začali rozcházet ke svým domovům.

Nezvyklé lesní zážitky malé Evy

Eva byla čtrnáctiletá dcera dřevorubce. Byla chytrá a nadaná ale lišila se od ostatních tím, že měla šestý smysl. To znamená, že vnímala věci, které pro druhé neexistovaly. Měla ty nejrozmanitější zážitky. Brzy ráno pomáhala matce v domácnosti. Ve dnech, kdy matka chodila pomáhat otci do lesa, bylo její povinností přinésti v poledne jídlo a společně s rodiči poobědvat. Stávalo se, že během oběda prožívala neuvěřitelné věci. Viděla například malé zemní skřítky. Byli to malí tvorové v sukýnkách zemní barvy, kteří stydlivě pobíhali kolem. Měli lidské obličeje a chytrý přátelský pohled. Časem přicházeli stále blíž a někdy jí šeptali něco nesrozumitelného do ucha. Mluvili pro Evu nesrozumitelnou řečí. Když si Eva na jejich řeč zvykla a dobře jí rozuměla, přišel k ní jednoho dne mužíček, který se jí neobyčejně líbil. Zeptala se ho, co vlastně v lese dělají a proč tam vůbec jsou. Mužíček jí na to odpověděl: „Protože už dokážeš správně uvažovat a byla jsi od Boha vyvolena abys nahlédla do našeho světa, smím ti tvou otázku zodpovědět. Tak poslouchej: Bůh stvořil nejenom viditelné ale i neviditelné tvory. Jsou to bytosti, které nemohou lidé vnímat svými pěti smysly. K nim patříme i my. Protože jsi byla obdařena šestým smyslem, můžeš nás vidět a slyšet. Všichni tvorové, které Bůh stvořil, mají určitý úkol, tedy i my. Naším úkolem je pomáhat zemřelým lidem aby po smrti rozeznali svůj nový stav a našli svou cestu v duchovním světě. Většina lidských duší se po opuštění těla nedokáže v duchovním světě okamžitě orientovat. Promlouváme k nim, když se probouzejí jako duchovní bytosti. Naší pomoc potřebují však pouze lidé, kteří si ve svém životě neuvědomovali, že v sobě nesou boží světlo. Naší pomoc potřebují jenom k zemi přitahované duše, jichž je však většina. Konáme důležitou a těžkou práci a jenom přes poledne se někteří z nás v lese schází k odpočinku a potěšení. Není jednoduché vysvětlit duším, které se nepřestávají zabývat pozemskými představami a starostmi, že zemřeli, a že je třeba si zvyknout na jiný způsob existence. Většina z nich se cítí přitahována k zemi a nechtějí věřit, že nemohou dále žít jako lidé na zemi, protože nemají již žádné tělo. Cítí se tak silně se svým tělem spojeni, že máme těžkou práci jim jejich nový stav vysvětlit. Pro ty z nich, kteří nás nechtějí poslechnout a přemýšlejí proč jsou

vypuzeni ze svého životního prostředí na které jsou zvyklí, smíme použít jednu trochu odstrašující poučnou metodu. Jsou to ti, kteří chtějí dále žít jako lidé a nedokáží si představit jiný způsob života. Chtějí dál žít tak jak byli zvyklí a nerozumí, že je jejich příbuzní a přátelé neberou v úvahu. S hrůzou vidí, že jsou pro ně vzduch, že je mohou projít jakoby neexistovali. Chtějí s nimi mluvit a zkoušejí všemi způsoby na sebe upozornit, ale nikdo je neposlouchá. Jsou úplně sami. Cítí se vypuzeni, opuštěni a bezradní. Jsou v nouzi a ve strachu a nedokáží v sobě nalézt boží světlo. Těm můžeme pomáhat. Smíme jim opatrně radit a vysvětlovat tak dlouho až v sobě naleznou záchranný světelný paprsek, který osvěcuje a povznáší. V případech, kdy je duše opravdu nepoučitelná a zatvrzelá a křečovitě lpí na všem pozemském, smíme použít k poučení násilnou metodu abychom ji vzbudily za sna. Smíme ji zavést pod zem a ukázat jí, její se rozpadající tělo v hrobě. Při nehezkém pohledu na své tolik milované tělo, z kterého zbyla jen rozpadající se ošklivá mrtvola se duše tak silně zaleknou, že jsou poté ochotny naše rady přijímat. Ve své bezradnosti a nedůvěře vidí jedinou oporu v nás. Lpí potom na nás a pro nás nastává tvrdá práce vysvětlovat, jak je zařízen boží svět, na který ve svém pozemském životě nevěřily. Nemáme sílu je vysvobodit, můžeme jim dát jen rady a vysvětlení co činit, aby se světlu otevřely a mohly být vedeny dál, když je uchvátí touha po Hospodinu. Když jejich touha po božím světě dostatečně zesílí, aby je povznesla výš, tak je náš úkol splněn a my ustupujeme do pozadí.“

Tak hovořil lesní mužík s Evou v lese.

Lidský duch

Chci vám vyprávět, jak se choval lidský duch před nebeskou bránou, když ji našel zavřenou.

Rozzloben, že je zavřena, volal na anděla, který ji hlídal: „Proč zavíráš přede mnou bránu? Co to má znamenat? Nejsem zvyklý, aby mi někdo zavíral před nosem bránu, kterou chci projít. Koukej ji rychle otevřít!“

Anděl, aniž by se nechal přivést z míry, zdvořile a přátelsky mu vysvětlil, že nemá od Pána Boha povolení mu otevřít bránu. Pokud si ale opravdu přeje vstoupit, má se obrátit přímo na Pána Boha a sehnat si povolení. Na to pozemský duch prohlásil, že to by bylo pro něho těžké, že Pána Boha osobně nezná a neví, jak se před takovým Pánem chovat. Nemá zdání o nebeském ceremoniálním pořádku, který Pána Boha obklopuje.

„S nebeským ceremoniálním pořádkem si nemusíš dělat starosti,“ odpověděl anděl přátelsky. „Pán Bůh je mírný a spravedlivý. Kdo ho bohabojně prosí o milost, toho neodbude.“

„Ach, co je to milost? Jaký směšný výraz! Výraz ze středověku, dobrý nanejvýš pro analfabety! Dnes něco takového neexistuje, jsme rozumní tvorové a nechceme být takovýmto způsobem pokořováni.“

Anděl pohlédl překvapeně na lidského ducha a přátelsky odpověděl: „Kde prosím tě žiješ, když nerozumíš smyslu milosti, který je podnes pro lidi důležitý. Vysmíváš se mu a shledáváš ho středověkým a dobrým pro analfabety?“

„Žiji ve skutečném, rozumném světě, se solidními zákony, na které se člověk může spolehnout. Ve světě, kde člověk stojí oběma nohama na pevné zemi!“

„Ale, ale,“ odvětil zamyšleně anděl, „ty jsi ale pěkně nevědomý a omezený. Teď rozumím, proč jsi přišel a chceš dovnitř.“

Lidský duch pohlížel vyjeveně na anděla. Nebyl si jist, zda to, co říká, myslí vážně a řekl nadřazeně: „Co to mluvíš za nesmysly! Nejsem nevědomý, ani omezený, vím toho víc než ty, který žiješ v nebeské nereálnosti! Prohlašuji, že ty jsi víc nevědomý a omezený. Nevznáším se jako ty ve vymyšlených fantastických, ve skutečnosti neexistujících nebeských výšinách!“

Anděl překvapeně pohleděl na pozemského ducha a soucitně mu řekl: „Milý příteli, ty potřebuješ opravdu pomoci. Porozuměl jsem, proč jsi přišel a proč prosíš o vstup do nebeského světa."

„Ale jdi, prosím tě! Vůbec neprosím! Chci, aby mi byla brána otevřena, abych mohl prozkoumat, co za ní je. Chci odhalit, a tím ukončit ten celý podvod vašich vymyšlených fantasií. Abyste přestali člověka svádět svými bludy a hezkými řečmi a odváděli ho od jeho každodenní práce!"

„Ach," řekl anděl, „chceš jen zkoumat? Chceš prokázat, že žádný nebeský svět neexistuje, protože to neodpovídá tvým představám? To je něco jiného, vynasnažím se ti tvé přání splnit. Otevřu ti bránu, abys mohl začít svá pozorování. Ukáži ti, že máš pravdu, když tvrdíš, že nepatříš do nebeského světa. Protože se nevědomky odvoláváš na kosmický zákon přicházející od Boha, že podobné podobné přitahuje, otevřu ti rád bránu, aby ses na vlastní oči přesvědčil." Pozemský duch nejistě pohlédl na anděla, protože nepochopil, co tím myslí.

Ale anděl klidně pokračoval: „Chceš tedy přesně vyzkoumat, co je za zavřenou bránou? Dám ti tedy příležitost, aby ses mohl poučit a provést pozorování, která si přeješ." S těmito slovy otevřel bránu a lidský duch překročil práh.

Ale co vidí? V tmavé mlze vidí smutné, nezvykle vypadající postavy, podobné lidem. Překvapeně je pozoroval. Kamkoliv se podíval, všude viděl tvory, kteří mu byli podobní. Jakoby pozoroval sám sebe. Zkoumal, co dělají a zjistil, že všichni dělají něco podobného, co také on dělal na zemi a promlouvali k němu slovy, která i on používal. Na jeho otázky odpovídali stejně jako lidé, kterým položil podobné otázky. Překvapeně kroutil hlavou a procházel tím světem, hledaje něco nového, co by překonalo jeho myšlenkové představy, ale nemohl nic nalézt. Všude, ve všem nacházel vždy jen sama sebe! To mu bylo příliš! Rozčilen a rozčarován se vrátil k bráně a žádal, aby mohl zase ven.

Anděl u brány na něho mile a soucitně pohlédl a nechal ho projít. Když prošel a byl venku, otočil se na anděla, jakoby teprve teď našel tu správnou řeč: „Cos mi to ukázal za nesmysl, ty čaroději! Myslel jsem, že stojím před nebeskou bránou a chtěl jsem vyzkoumat, co je za ní, o čem lidé tak tajuplně vyprávějí. Nic na tom není pravda. Všichni, s kterými jsem hovořil, měli stejné názory a slova

jako já. Nikde nebylo nic nového, nezvyklého, co by mne zaujalo a co by stálo za řeč! Všude jen stejné povrchní řeči, které mám i já v hlavě. Proč tu není nic nového, zajímavého? Ne! Za takové nebe pěkně děkuji, to zůstanu raději na zemi. Musím ti říci, že po této zkoušce mám dost vašeho tak zvaného nebe! Co jste přihlouplým lidem o nebi napovídali je všechno podvod! Jste podvodníci! Vy všichni, kteří jste sváděli národy vašimi vymyšlenými fantaziemi! Že se nestydíte!“

S těmito slovy chtěl lidský duch odejít od anděla, který ho mlčky pozoroval. Zůstal však stát jako zkamenělý a nemohl se pohnout z místa. Před ním se náhle vztyčila vysoká zářící postava podobná vykupiteli lidstva, Hospodinu. Zakryl si rukama oči, vylekán a oslněn paprsky, které na něho dopadaly. Nemohl tak oslnivé světlo snést.

Jeho sluch však vnímal mohutný hlas, který k němu promlouval: „Nedovedeš si představit, že by nad tebou mohl být Bůh! Jsi omezený, politováníhodný, malý lidský duch. Dokážeš chápat jenom to, co je ti podobné, ale ne mne! Chtěl jsi vniknout svým pozemským intelektem do říše, která není z tvého světa. Na prahu, který jsi překročil, se dělí tvá cesta od mé. Vstoupil jsi do říše, která odpovídá tobě. Vstoupil jsi do říše, která odpovídá tvému světu, v němž vládneš. Byl jsi překvapen, když jsi nalezl ve všech pohledech a rozhovorech pouze sám sebe. Nediv se, sklízíš jenom to, co jsi zasil: podle zákona, který Stvořitel položil jako základ celému stvoření. Když jsi překročil hranici do duchovního světa, prožil jsi výsledek zákona o příčině a následku. Hledáš zbytečně něco nového, co ti není podobné, něco neobvyklého, co není jako ty. Nenašel jsi vznešenost božího nebeského světa, ani boží oslovení, které by ti pomohlo povznést se nad svůj vlastní omezený myšlenkový svět.

Nemohl jsi nikde najít boží nebeský svět, protože odmítáš k němu patřit.

Až překročíš práh, budeš takový, jaký jsi byl v životě!

Až překročíš práh, bude ti patřit to, co sis od Boha vymodlil!

Až překročíš práh, budeš tam, kam ses toužil dostat!

Až překročíš práh, budou tě milovat nebeští duchové tak, jak jsi miloval své bližní na zemi!

Až překročíš práh, splatí ti boží dobrota tvoji oběť za podporu a záchranu duší tvých chudších a nevědomějších bližních. Splatí ti darem hojnosti boží milosti tak, jak ses nezištně, jako boží pomoc-

ník na zemi obětoval!

Až překročíš práh, Bůh ti dokáže věčnost tvojí duše tak mocně, jak mocně jsi se vynasnažil překonat vše pomíjející k získání věčnosti!

Až překročíš práh, přinese květy a ovoce to, co tvůj lidský duch v sobě před Bohem trpělivě a bohabojně podporuje k růstu z kořene své boží podstaty!

Růst stromu je stejně tajuplný, jako je růst nesmrtelné duše. Přesto, že člověk nechápe svým rozumem růst stromu, ví, že pokvete a přinese ovoce. Právě tak nedokáže pochopit růst své nesmrtelné duše. Měl by ale vědět, že ji Bůh stvořil k tomu, aby nádherným způsobem rozkvetla a přinesla ovoce.

Uschovej se nadále hluboko v pozemském světě, ale pamatuj, že jsi prozatím jen kořenem.

Uschovej se nadále hluboko v pozemském světě jako kořen, z něhož by měl růst strom, snažící se vyrůst do nebeských výšin. Vykvést a přinést ovoce, posilován božími, život přinášejícími paprsky.“

Oslňující zjevení zmizelo. Pozemský duch si protírá oči a myslí si, že to všechno byl jen sen. Když se trochu zotavil, vrhl stydlivý pohled na anděla u brány a vracel se spěšně nazpět k zemi, aby se do ní hluboko ponořil.

Unavena životem

Na velkém statku byla jednoho dne ubytována žena, která ve velké válce všechno ztratila. Rozhořčeně pozorovala bohatého sedláka a jeho ženu, kteří v létech hladu, bídy a strachu žili ve zdraví a dobré výživě na svém statku.

„Proč je lidský osud tak nespravedlivý?“ ptala se často sama sebe. „Co jsem komu udělala, že jsem musela mnohá léta žít v největším odříkání, soužení o své milované a strachu ze smrti. Muž mi padl ve válce! Všechny tři děti zasypala padající zeď! Jen já jsem zůstala – já, hromádka neštěstí, vyhladovělá se zničenými nervy! Proč?“

Zmateně chodila po bohatém statku a hádala se s Bohem kvůli svému nezaviněnému osudu. Nenacházela v sobě sílu k novému začátku. Neměla chuť ani k jídlu, které jí bylo ve velkém množství nabízeno. „K čemu bych se měla posílit?“ přemýšlela, „vždyť je všemu konec! Nechce se mi žít, čekám už jen na smrt. Vím, že si nemohu sama vzít život. Bude-li však Bůh ke mně milostivý, vezme mne z tohoto světa k mým dětem a k mému muži.“

Když se jednoho dne žena se stejnými myšlenkami bez zájmu procházela lesním porostem, patřícím ke statku, stalo se něco neobvyklého. Aniž by to zpozorovala, dostala se hluboko do neznámé části lesa. Naplněna strachem, začala se obávat, že z tmavého, neschůdného lesa nenajde cestu zpět. Unavena se posadila a opřela o kmen stromu. Hlava jí těžce spočívala na tvrdé kůře a srdce měla sevřené v hrudi. Chtěla si trochu odpočinout před tím, než začne hledat zpáteční cestu.

Jak zde tak seděla unavená a odtržená od světa, s prázdnou hlavou, zejíce do prázdna, ztratila pozvolna vědomí. Náhle se probudila a překvapeně se rozhlížela. Les kolem ní zmizel a ona seděla na staré, rozpadající se lavičce, uprostřed louky vysušené vřesem a porostlé kručinkou. Suchá louka se před ní rozprostírala až k horizontu a za ní se proti obloze tyčily obrysy zříceniny hradu. Kolem dokola bylo ticho. Nebylo vidět ani ptáčka, ani žádný hmyz. Podívala se na zem a ani na zemi nebylo stopy po životě, neviděla ani mravenečka. Jakoby přes kraj přešla smrt a zničila všechno živé. Ženě začalo být v té nezvyklé krajině smutno. Nemohla se na nic rozpomenout. Nevěděla kde je. Byla prostě tady uprostřed mrtvé krajiny.

Připadala si sama jako mrtvá, která vstala z hrobu, bez cíle a k ničemu. Nevěděla, jak dlouho už tam sedí, jakoby ztratila pojem času. Sluneční paprsky jakoby bez síly pálily do vyprahlé země. Žena necítila horko, hleděla jen bezmyšlenkovitě před sebe.

Na obzoru se objevil tmavý mohutný mrak. Pozorovala nezúčastněně, jak se k ní přibližuje. Nepociťovala však před bouří žádný strach. Mrak se přibližoval stále blíž a když stál nad ní, připadal jí jako velká vzducholoď. Pozorovala jak ze vzducholodi vystoupily lidem podobné bytosti a pohybovaly se ve vzduchu, jakoby měly pod nohama pevnou zem. Sešly jako po schodech vzduchem k ní. K jejímu překvapení byly bytosti průhledné, přestože byly podobné lidem. Usmívaly se důvěřivě a usadily se na zem kolem ní. Nebála se, vypadaly důvěryhodně. Hovořily však nesrozumitelnou řečí. Necítila opravdu mezi nimi strach. Bytosti ji s dobrotivým úsměvem soucitně pozorovaly, jakoby znaly její nouzi a zoufalství. Měly ruce a nohy jako lidé, ale zdálo se, že na ně nepůsobí zemská přitažlivost. Při pohybu se vznášely. Žena pozvolna začínala svým tajuplným hostům rozumět. Dorozumívaly se přenášením myšlenek. Byl to zvláštní rozhovor, neboť proběhl beze slov. Dozvěděla se, kdo jsou a co od ní chtějí. Vyprávěly jí, že přicházejí, aby jí pomohly v nouzi, že jsou její přátelé z jiného neznámého světa, kteří zachytili silné vlny jejích zoufalých myšlenek. Poradily se a společně rozhodly, že půjdou k Pánu poprosit o svolení k pomoci, o kterou tak úpěnlivě Boha prosila. Pán je poté pověřil vykonat jeho jménem tento dobrý čin. Proto jsou zde, aby ji sebou vzaly do jiného světa k jejich Pánu.

Žena se zalekla a vysvětlovala jim, že s jejím, pro zemi uzpůsobeným tělem je pro ni nemožné, pohybovat se jako oni bez schodů vzduchem! Je pevně poutána k zemi.

Láskyplné bytosti se zamyšleně usmívaly a vysvětlovaly jí, že jim Bůh odhalil tajemství přitažlivosti. Za jejich velkou lásku k Bohu je Pán vykoupil a od té chvíle mají moc nad zákonem přitažlivosti. Vysvětlovaly jí, že vykoupení tvorové nepodléhají zákonu přitažlivosti. Ona však jim smutně vysvětlovala, že není vykoupena, že je jednoduchým pozemšťanem, který tedy podléhá zákonu přitažlivosti. Bytosti jí znovu přátelsky s úsměvem vysvětlovaly, že již není v jejím na zemskou přitažlivost závislém těle, které zůstalo v lese, kde usnula. Že žije v podobném těle jako ony, a proto může bez obav s nimi vystoupit do jejich jasnějšího světa. Žena však nebyla úplně

přesvědčena, že může podobně jako tyto průhledné bytosti vystoupit do vzduchu. Vnímajíce její myšlenky, daly jí na srozuměnou, že se může pohybovat pomocí vlastní vůle, kam si jen bude přát. Je osvobozena od těžkých pout země a její tělo leží v lese, kde usnula.

Teď teprve žena pochopila, že zemřela a naplněna radostí děkovala Vykupiteli za to, že může opustit zemi, která ji tak utlačovala. Okamžitě změnila svůj postoj a důvěřivě se odevzdala vedení jejích nových přátel. Bytosti ji vzaly mezi sebe a vystoupily s ní vzhůru k oblaku, který je zahalil a odnesl.

Účinný zdroj síly

V jedné části málo známé divoké krajiny byl kdysi objeven vodní pramen. Lidé si již od dávných časů o prameni vyprávěli, ale časem vyprávění považovali za plané řeči a nevěnovali mu dále velkou pozornost. Mysleli si, k čemu by byl pramen v neschůdné divoké krajině? Využití vodního pramene by stálo mnoho námahy a peněz a není jisté, zda vůbec existuje. K tomu navíc každý věděl, že všude byl dostatek řek a potoků, z nichž se mohli všichni dostatečně vodou zásobit. Proč se tedy zaobírat nějakým bájným pramenem, když jeho vodu nikdo nepotřebuje. A tak se vždy brzy potom, kdy někdo příležitostně o prameni něco slyšel nebo četl, zase život ubíral v denním pořádku. Všechen život je živen vodou. Bez vody by celé stvoření zahynulo. To ví každý člověk již od nepaměti. Na kvalitu vody, však byly odlišné názory. Mnozí lidé věřili na určité, tak zvané uzdravující prameny, ze kterých vytékala ze země zvláštní voda, kterou pili a koupali se v ní, aby byli co nejzdravější. Všechna voda, která, když ji lidé pili nebo se v ní koupali, tělo posilovala, byla označena jako léčivá a ti, kteří ji měli, prohlašovali sebejistě, že je to jejich vlastnictví a bohatli. Tito lidé jednali chytře, když koupili pozemky, na kterých léčivá voda vyvěrala a cítili se oprávněni ji označit za svůj majetek. Prodejem vody trpícím a nemocným se pak obohacovali. Obohacovali se dary, které Stvořitel nechal vytékat z nitra této tajuplné planety, bezplatně pro dobro všech. Lidé se však nestarali o záměry Stvořitele a dělali si vlastní zákony. Kdo se nemohl prokázat potvrzením, že zaplatil, nedostal léčivou vodu ke koupeli ani k požívání. Dovedli cenu dobře zdůvodnit. Velká strojní zařízení postavená přes léčivý pramen a stavby s hotely a parkovišti, s velkým počtem zaměstnanců, kteří chtěli být dobře placeni, to všechno stojí hodně peněz a musí se to vyplácet! To se rozumí samo sebou. Proto musel každý, kdo chtěl léčivou vodu pít nebo se v ní koupat hodně zaplatit. A to je v pořádku, říkali tito chytří lidé. Každý člověk chce přece mít zdravé tělo, aby v něm mohl dlouho bez bolestí žít a protože to každý chce, tak je správné, aby za to draze platil. A za každé zvýhodnění, které se nabízí se musí zaplatit, takovou oběť vyžaduje pozemský zákon boje o přežití.

Protože se ozývaly stále další zprávy o prameni, který měl ležet,

jak všichni věděli, v nedostupné oblasti, bylo rozhodnuto věc věcně prozkoumat. Bylo nutno znát, zdali pramen vůbec existuje a když ano, zdali je jeho voda opravdu léčivá. Byli přizváni znalci, aby zjistili, kde pramení a prozkoumali jeho složení a mohutnost, aby si člověk mohl udělat obraz o jeho léčivé síle a posoudit, zdali se vyplatí postavit v takové pustině přes pramen drahé zařízení.

Výsledky průzkumu byly negativní! Vyprávění o léčivém prameni poté na dlouhý čas umlklo.

Jednou pozdě večer sedělo několik mužů v hostinci na konci malé vesnice a hovořilo o vesnických záležitostech. Venku zuřila sněhová bouře a muži stále odkládali odchod domů a čekali, až se bouře trochu uklidní. Tu vešel venkovními dveřmi neznámý muž, zdvořile pozdravil a požádal, může-li si přisednout. V hostinci mimo nich žádný host nebyl. Muži nabídli cizinci rádi místo a objednali u paní hostinské, která již napůl u výčepu spala, sklenici piva. Cizinec pohlédl postupně na tři muže s důvěřivým úsměvem, jakoby každého z nich již dlouho znal. Paní hostinská přinesla pivo a postavila je před cizího hosta. Mezitím muži překvapeně pozorovali cizince, který vešel venkovními dveřmi v černém, ke krku zapnutém taláru, bez kabátu, beze stopy sněhu nebo vody, přestože venku bouře metala stále stejně silně na dům sněhové vločky. Odkud přišel? Ptali se v duchu všichni tři a kdo je to, díval se na ně, jakoby je už dlouho znal? Začalo jim být pozvolna nevolno. Cizinec se však choval zcela přirozeně, jakoby jeho příchod bylo něco zcela všedního a samozřejmého. Začal s nimi rozhovor, který navázal na to, o čem právě před jeho příchodem hovořili. To je překvapilo ještě více a na jeho otázky odpovídali nejistě a útržkovitě. Nepřipadal jim jako opravdový člověk, přesto, že jeho oblečení a chování ukazovaly na osobnost vyššího vzdělání a bylo v pořádku. Jeho hlas byl zvláštní, neobyčejně tichý jako slabý vánek, ale každé slovo bylo srozumitelné. Chvíli hovořili o obecních záležitostech, když cizinec obrátil, aniž by vzbudil pozornost, hovor na vodní pramen, o kterém se kdysi tolik hovořilo. Muži ale věděli o pramenu jen velmi málo, jen to o čem se na veřejnosti hovořilo, že o pramen není zájem, že nemá léčivé účinky. To zjistili odborníci. Nestojí za to o té záležitosti hovořit. Zdálo se, že cizinec s jejich názory nesouhlasí, při jejich vysvětlování se díval z jednoho na druhého a zamyšleně, přátelsky se usmíval. Když ti tři umlkli, protože je už nic nenapadlo, pozvedl

cizinec svůj hlas:

„Milí lidé, z vašeho pravověrného vyprávění o všech událostech a opatřeních, které jste zažili je zřejmé, že jste neodhalili, co se za nimi skrývá. Chcete-li mne pozorně vyslechnout, budu vám příběh pramene vyprávět. Podle vašeho mínění byl pramen důkladně prozkoumán geology, chemiky a různými jinými vědci, takže je každá další diskuse zbytečná. Vysvětlím vám však o prameni to, co byste si nikdy nedovedli představit. V prameni je utajena Boží síla. Kdo pramen zkoumal a jeho léčivou sílu nezjistil, nebyl od Boha osvícen a nepoznal, že voda pramene je opravdu neobyčejná. Zkoumali vodu lidskýma očima, přístroji a zkušenostmi, ale ne Bohem osvíceným vědomím jejich nesmrtelné duše, takže tajemství pramene v divokém a nepřístupném kraji jim zůstalo utajeno."

Cizí muž vypadal a mluvil neobyčejně a muži ho pozorovali překvapeně. Během jeho dalšího vyprávění, kterému dobře nerozuměli, začali být ospalí, protože také jejich čas jít na lůžko byl už značně překročen. Jen jeden z nich překonával spánek a snažil se cizince pozorně poslouchat. Byl to duchovní obce. Pokoušel se porozumět tajuplnému smyslu cizincova vyprávění. Přesto, že se jeho posluchačům zavíraly oči, pokračoval cizinec ve svém výkladu:

„Bůh věděl, že lidé nevyužijí pramene, protože je daleko v divoké a nedostupné krajině a jeho využití pro veřejnost by si vyžádalo velkého úsilí, které se nevyplatí. Tak zůstává pramen nevyužit, daleko v odlehlém nedostupném kraji, vzdálen od lidského shonu. Jenom několik málo lidí rozmýšlí, zda by nebylo dobré vodu pramene přece jen využít. Bůh nedává nic bez určitého úmyslu a důvodu. Těchto několik lidí patří k těm tichým a bohabojným, kteří stojí stranou a nezajímají se o příliš činný život svých spoluobčanů, protože považují za důležitější, svým přemítavým způsobem života odhalovat pro své spoluobčany boží tajemství. O tajemství pramene vědělo jen několik z těchto lidí. Já patřím také k nim. Chci vám prozradit tajemství tohoto odlehlého pramene, abyste mohli svým spoluobčanům oznámit, co vám nyní svěřím. Svými pozemskými zkušenostmi jsem rozeznal, že tento pramen má nejdůležitější proud síly, který se na této zemi nachází. Použitelný však není pro každého, každý ho nesnese. Lidský organismus je u každého člověka trochu jinak uzpůsoben, co někomu dělá dobře a povzbuzuje, může druhému způsobit nepříjemné potíže a poruchy. A tak může

jednomu člověku voda z pramene dopomoci k zvýšené výkonnosti a síle, zatímco druhý může po požití onemocnět. Kdo tedy chce vodu pramene prozkoumat, musí se nejdříve podrobit od Boha žádaným studiím a zkouškám, jinak mu zůstává utajen smysl, který potřebuje k odhalení pramenů boží síly pro své spoluobčany. Bůh nedává člověku jen síly, které mu slouží a které může vyzkoumat pomocí svého rozumu. Bůh dává také síly, které jsou lidem všeobecně nerozeznatelné a nevyzkoumatelné, dokud nežijí ve spojení s Bohem. Většina lidí žije vzdálena od Boha, a proto neví o pramenech síly, které jim Bůh dává v podobě v pustině skrytých vodních pramenů a které by mohli využít, kdyby svou duši udržovali obrácenou k Bohu. Bůh udržuje takové vodní prameny, které mají v sobě proudy síly, před lidmi v tajnosti. Kdo nezná směr, ten nepodstoupí námahu a ani nebude mít trpělivost k hledání v pustině. Krajina, o které jste slyšeli, ve které je pramen, je stejně spletitá a zdivočelá jako je dosud nevychovaná a nezkrocená nesmrtelná duše člověka. Krajina je neúrodná, neschůdná a bezútěšná, protože ji lidé dosud neobdělali. Kdo však má odborné znalosti, potřebné k prozkoumání takového vzdáleného pramene, ten nebude váhat podstoupit těžkosti spojené s průchodem neschůdnou krajinou. Kdo dokáže trpělivě snášet těžkosti a je vytrvalý, což je nezbytné, chce-li se člověk posílit z podobného skrytého pramene, bude od Boha uznán jako ten, kdo vykonal těžkou zkoušku, jakou duším ukládá Boží soud. Takovému člověku otevře Bůh utajený pramen, který v sobě skrývá neobyčejný proud Boží síly. Proud boží síly přináší dosud nedokonalému člověku mnoho cenných darů. Člověk nemocný na těle a na duši, který se vydal správným směrem, se blíží pozvolna, statečně, unaveným krokem, s nejistým pohledem upřeným k Bohu k prameni, který v sobě ukrývá zdroj boží síly. Je možné, že se před pramenem zhroutí, protože cesta k němu byla daleká, únavná a plná strádání. Jakmile se však napije posilující vody, oživí se jeho tělo a jeho zmatená duše začne žít v božím pořádku. Kdo sám sebe překoná a získá boží milost pít z utajeného pramene, ten již nikdy nevykročí unaven a nebude bezradný, protože ho posiluje zvláštním způsobem boží síla. Takový člověk má překvapivou sílu, protože myslí a jedná pod vlivem tajemné boží síly, která ho oživuje a sílí. Z tajemného pramene se neustále posiluje. Takovému člověku skončil čas temna a je Bohem povznesen, aby mu jako pomocník sloužil. Kdo vám teď

toto zvěstuje, je také boží pomocník, který byl k vám poslán. Jděte nyní k lidem a zvěstujte jim, co jsem vám vyprávěl."

To bylo přibližně všechno, co cizinec třem mužům podrobně vysvětloval. Pozorně dlouho poslouchal ovšem jen pan farář, jeho oba společníci usnuli, hlavy položené na rukou, opřeni o desku stolu. I paní hostinská za výčepním stolem usnula, neporozuměla tomu, co cizinec vyprávěl. Pan farář se snažil pochopit smysl cizincova vyprávění, ale pozvolna ho také přemohl spánek, hlava se mu pomalu skláněla a nakonec mu ležela také na rukou na desce stolu.

Když se muži probudili, bylo už dlouho po půlnoci. Rozpomínali se na to, co zažili a slyšeli. Cizinec beze stopy zmizel. Jen na místě, kde seděl, stála nedotčena sklenice piva. Venkovní dveře byly jako předtím zavřeny. Venku byla tichá hvězdná noc, sněhová bouře se uklidnila. Ještě napůl zmámeni neobyčejným zážitkem, který si vlastně jakž takž zapamatoval jen pan farář, se sebrali a rychlými kroky ubírali domů s rukama hluboko v kapsách.

Podivný boj o samovládu

Na hranici, která dělí zemskou říši od nebeské se sešli zástupci obou říší na konferenci. Rozpory, které mezi sebou neustále měli, působily negativně na stoupence obou stran a tak usoudili, že by bylo rozumné a užitečné, kdyby si z očí do očí svá stanoviska v klidné a pokojné rozpravě vysvětlili a vyzkoušeli, jak dalece se jejich stanoviska shodují.

Díky dlouholetému vzájemnému nepřátelství, bylo potřeba velké trpělivosti, aby jedna strana druhou při vlastní argumentaci vyslechla. Již poslech rozladil posluchače tak, že bylo těžké udržet v rozhovoru pořádek.

Když jedni projevili svůj názor, druzí se jej pokoušeli odsoudit jako neudržitelný, aby jejich vlastní mohli přednést působivěji.

Rozzlobeně obě strany viděly, že jednáním není možné dojít k dohodě.

Zástupci zemské říše došli k přesvědčení, že tam, kde se názory obou stran diametrálně liší, je možná jen jediná jistá a působivá cesta: druhého přemoci, povalit na zem a nastolit samovládu. Tím se ušetří konference, argumentovali.

Otázkou zůstalo, kdo z obou partnerů získá samovládu.

Unavení účastníci konference si dělali obraz o možnostech této alternativy a protože se jim zdály další jednání bezúspěšná, započali se myšlenkou samovlády zabývat.

Která z obou stran samovlády dosáhne?

Jak se to projeví na ovládnutých národech? Obě strany se zalekly svých nesčíslných bezvýsledných konferencí, ale prozatím se dohodly u konferencí zůstat. Kdo by chtěl převzít jako jediná strana zodpovědnost za vládu? Potajmu si představovali, jak by to v takovém případě vypadalo.

Zástupci pozemské říše byli se svými úvahami brzy u konce. Shledávali, že mají plné oprávnění samovládu převzít. Vždyť národy žijí na zemi a ne v nebi a bylo by tedy odpovídající, aby vládu převzali zástupci pozemské říše.

Pro zástupce nebeské říše bylo se zřetelem k této logice těžké se rozhodnout. Vždyť jejich způsob vlády neměl tak říkajíc žádný základ. Visel ve vzduchu a byl málo reálný. Jak by mohli udržet v rovnováze národy zatížené zemskou tíží?

Který člověk by mohl přírodní zákony, které má každodenně před očima, podřídit nebeským, které není schopen obsáhnout? Rozmýšleli, jak těžké by bylo vládnout pozemským národům. Neviděli žádné jiné řešení, než celou záležitost přenechat náhodě a počkat, jak se všechno vyvine. Zdá se to být nejrozumnější. Vždyť konečně žádná z obou stran nenese zodpovědnost.

Zástupci obou říší ponechali událostem volný chod a omezili se na pořádání marných konferencí. Jen na oko v nich pokračovali, aby vzbudili před národy dojem, že jejich vlády něco podnikají a nenechávají je jako bez kormidla bloudící loď plout po rozbouřeném oceánu děsivé budoucnosti.

Zástupci pozemské říše viděli před očima svou jasnou převahu. Byli stále troufalejší a snažili se zápas přivést ke konci a ujmout se samovlády.

Zástupci nebeské říše současně umlkli, když jim změnou pozemských zákonů byla odňata základna k činnosti. Umlčením zástupců nebes vzrůstala stále více moc zástupců pozemské říše. Vyřazením protivníků byla jejich bezohledná moc neomezená.

Všichni se z vítězství radovali, vzájemně se oslavovali a obdarovávali, jak to mají pozemští vládcové ve zvyku.

Podivný osud postihl poražené zástupce nebeské říše, kterým byla odebrána základna na zemi. Jejich zbraně, kterými bojovali, byly méně účinné než zbraně jejich protivníků. Byli vyřazeni ze země, ovládané jejich protivníky a nezbývalo jim než se omezit na svou samovládu v nebi. Nikdo nenaslouchal jejich hlasům v pozemské říši, pro ně uzavřené. Byli tím náramně ochuzeni a tak umlkli. Mezitím, co zástupci pozemské říše o vítězství hlasitě povykovali, zástupci nebeské říše mlčeli.

Mlčení na venek je ze dne na den proměňovalo. Otevíralo jim přístup k nitru jejich duše. Čím hlasitější byly hlasy jejich protivníků, tím více se před nimi uzavírali a otvírali své smysly pro říši, která nebyla z tohoto světa.

Jejich život se měnil. Tím, že se vrátili do nebeské říše, kterou na zemi zastupovali, obdrželi nadání, o kterých se zástupcům pozemské říše ani nesnilo a která nemohli ani nikdy získat. Skutečně se vrátili do říše, kterou tak dlouho na zemi jen zastupovali. Cítili se náramně, podarováni talenty, které obdrželi ze říše, která nebyla z tohoto světa.

Zástupci nebeské říše opouštěli své bývalé protivníky, jimž vládu nad zemí přenechali, přesvědčeni, že nestojí za to, o vládu usilovat.

Pohybovali se mezi lidmi tiše nepoznáni a trávili na zemi ještě zbývající šťastný čas, aby ji jednoho dne bez zármutku opustili, jak jim Bůh předurčil.

Překonáním pozemské říše dosáhli konečného vítězství.

Vládci pozemské říše překvapeně pozorovali své bývalé protivníky, jak jim před očima v tichosti mizí ze země.

Až nezůstal ani jediný zástupce nebes pod vládou zástupců pozemské říše, protože podle zákona stvoření, stejné stejné přitahuje.

Svatý duch

Byl jednou jeden svatý duch, který byl již dlouho po smrti. Nikdo o něm mnoho nevěděl. Byl tak skromný a pobožný, že nikomu neprozradil ani své jméno. Nechtěl aby ho lidé ctili za života a ani po smrti. Chtěl sloužit jednoduše jen Bohu, uctívat ho a své vlastní já vymazat. Podařilo se mu to tak dokonale, že o něm nikdo na zemi tak říkajíc nic nevěděl.

Duch vedl svatý život, cvičil se pilně ve ctnostech, které Bůh od lidí očekává než je povolá do svých služeb. Trávil celé dny neustálým cvičením všech způsobů ctnosti sebezapření, aby byl Bohu k potřebě. Odmítal každé pohodlí, spal na tvrdé pryčně.

Aby si podřídil tělo, nasadil si pás z trnových větviček, který si upletl. Snášel statečně bolesti z ran, způsobených trny a pozvolna posílil svého ducha tak, že mohl ovládat své tělo jako poslušný nástroj. Současně ovládl svým duchem potřebu přijímání potravy což vedlo k tomu, že jeho orgány starající se o látkovou výměnu se příkazu a převaze jeho ducha poslušně podřídily a přestaly pracovat. Bůh posiloval tohoto člověka tajemným způsobem, vidouce jeho touhu se mu zalíbit a nechal jej žít dlouho na zemi bez potřeby vody a potravy.

Tělo tohoto svatého muže bylo neuvěřitelně lehké a příliš nezatěžovalo v něm pobývajícího ducha. Když se svatý muž chtěl někam podívat, kam by se jako obyčejný člověk těžko dostával, ulehl na chráněném místě a modlil se delší čas k Bohu. V modlitbě mu přednesl své přání a poté usnul hlubokým spánkem. Jeho duch pak z těla vystoupil a lehce, bez zábran se odebral na místo, které si svatý muž vybral. Tímto způsobem tak mohl pozorovat a studovat všechno, co si přál. Získal tak svým duchovním zrakem obrovské vědomosti o zemských zákonitostech, které normálnímu člověku zůstávají utajeny. Dokázal pozorovat rostliny do nejmenších detailů v jejich růstu. Od primitivních druhů až po obrovské stromy a nejkrásnější květiny.Viděl jak jsou oduševnělé. Pozoroval, že také ony jsou prostoupeny Božím Duchem a žijí a cítí podobně jako člověk.

Právě tak studoval i život zvířat. Jeho pozorování ho mnohdy tak zaujalo, že málem nedodržel stanovený čas určený k návratu zpět do svého těla, což mohlo mít závažné následky. Mnohem raději se

zdržoval mimo tělo, než v něm. Přemýšlel pln úcty o tajemné boží tvůrčí činnosti. Zbožně pozoroval, jak život proudí od Stvořitele a jeho zářivé světlo prosvěcuje všechna těla. Od nejmenších až po ta největší čtyřnohá zvířata. Byl ohromen úžasným božím pořádkem, kterým byla stvořena a kterým se řídila.

Byl tak zaměstnán svým důkladným a láskyplným studiem tvůrčí boží síly rostlinného a živočišného života, že ztrácel zájem o život svých bližních. Tak ubíhaly jeho dny na zemi. Když po smrti stál před Bohem, věděl jen velmi málo o lidském životě.

Bůh ho určitou dobu nechal zpracovávat získané dojmy a zkušenosti a potom ho poslal znovu na zemi. Dostal se do skupiny lidí žijících divoce v přírodě. Dobře jim rozuměl díky svým zkušenostem ze studia rostlin a živočichů. Na soukmenovcích se mu však nelíbilo, že své lidské nepřátele, s nimiž bojovali a přemohli je, poté zabíjeli a jedli. Stejně tak to pozoroval u zvířat. Pokoušel se své druhy trpělivě přesvědčit a odnaučovat požívání těl svých bližních. Učil je důstojnému myšlení a jednání odpovídajícímu jejich ušlechtilému tělu. Divoši si však nechtěli dát říci, nechtěli změnit svůj zaběhlý způsob života a bojovali proti všem pokusům o změny. Nakonec ho zabili, snadno ho přemohli, protože se nebránil a snědli jeho tělo. Smutně se jeho duch vracel nazpět k Bohu. Stěžoval si na lidi, že se chovají jako zvířata a nechtějí mu porozumět. Bůh mu vysvětloval, že se lidé mohou jen pozvolna osvobozovat od svých zvířecích návyků. Neměl by ztrácet trpělivost, vrátit se na zemi a dále pomáhat člověka vychovávat a vysvětlovat mu, co si Bůh přeje.

Protože chtěl svým veškerým úsilím Bohu sloužit, byl s novým úkolem srozuměn. Vracel se tedy na zemi, aby lidem pomáhal a učil je. O sobě příliš nemluvil, protože se nepovažoval za příliš důležitého. Neustále se však pokoušel lidem pomáhat radou a činem, jak si to Bůh přál.

Společně se svými mocnými druhy pracoval dlouhá časová období, pro lidské blaho a porozumění. Potom však dostal od Boha důležitý úkol v Božím světě, takže se celou věčnost na zemi nevrátil. Lidé byli z Boží vůle nekonečnou řadou mocných duchů školeni a poučováni o své jedinečné situaci na zemi. Věděli tedy vše o svém Stvořiteli, o sobě, o smyslu bytí a o možnosti přiblížení své nesmrtelné duše k Bohu. Mělo by všem být jasno, protože se jejich vnímání, chápavost a rozum mezitím zdokonalily. Myslel si, že lidé

již brzy dosáhnou cíle svého školení na zemi a budou smět vystoupit jako Bohem vykoupení duchové do nebeského světa. Všechna potřebná poučení dostali.

Jednou během své nebeské práce mu přišlo na mysl, jak asi lidé se všemi, od Boha seslanými poučeními naložili a jaká je skutečnost. Projevil přání se osobně přesvědčit o jejich stavu. Všechna poučení, která jim Bůh o sobě, o nich samých, o svých záměrech s nimi a o podstatě jejich těla a duše postupně dal, měla by pozvolna přinést vysoký stav dokonalosti. Každý by to po tak dlouhé době očekával. Myslel si, že lidé musí být ve své duchovní povaze tak daleko, že budou schopni podílet se, jako vysocí boží duchové z boží vůle, na výchově zaostalejších tvorů.

Vzpomínky dobrého ducha tak zaměstnávaly, že nemohl odolat a šel nakonec k Božímu Trůnu a poprosil Všemohoucího o delší dovolenou. Chtěl by ji prožít na zemi mezi lidmi, kde tak dlouho sloužil, učil a na které nemohl zapomenout. Byl přesvědčen, že již budou na vysoké duchovní úrovni.

Bůh četl jeho myšlenky, s porozuměním se usmál a s lehkým povzdechem mu přání splnil a dal mu dovolenou.

Dobrý duch se radostně vydal na zemi. Objevil se v přelidněném velkoměstě obrovských rozměrů a hleděl na obrovské vysoké budovy. Mezi nimi se pohybovali sem a tam spěchající lidé a všelijaká vozidla. Soustředil svou pozornost na jednu z budov. Síla, kterou mu Bůh propůjčil mu dovolila všechno slyšet, vidět a všude být okamžitě podle přání. Žádná i sebesilnější zeď mu nezabránila vstoupit a vyslechnout, co za ní lidé hovoří a činí. Protože byl spaseným duchem působícím v souladu s boží silou, neplatily pro něho zemské zákonitosti. Mohl tedy podle svého přání všude být všechno vidět a slyšet. On však zůstával lidem utajen, protože oni vnímali jen svými pěti smysly.

Tak stál se svým od zemské tíže osvobozeným duchovním tělem, v božím duchu, uprostřed mezi lidmi. Byl jimi obklopen ze všech stran aniž ho zpozorovali. Pozoroval, jak jím bez povšimnutí občas prošli, jakoby neexistoval. Necítili ani nejlehčí vánek odporu. Přitom všem nebyl dělitelný jako lidé, kteří dokázali svým bližním odseknout hlavu, když to považovali za nutné a pro ně užitečné. Když chtěl určité osoby pozorovat, stačilo na ně soustředit pozornost a okamžitě o nich věděl všechno, včetně myšlenek, které chtěli

skrýt před svými bližními. Bůh mu propůjčil tak výjimečnou schopnost, aby mohl sám nezpozorován, pozorovat lidi ve svém okolí. Ohromily ho myšlenky v hlavách lidí. Nenechával získané dojmy na sebe však přiliž působit. Nebýt v souladu s Bohem, povznesen nad hranici lidských citů a trápení, určitě by rozčilením ztratil duchovní rovnováhu. Pozorování na něho působilo skličujícím dojmem. Nic neodpovídalo cíli, pro který Bůh lidstvo stvořil. Skoro všude zjišťoval zmatený, uspěchaný, všemožnými chtíči naplněný myšlenkový život. Nepodařilo se mu naleznout nic z očekávané boží sounáležitosti vyspělého myšlenkového světa. Podněty k ryzímu myšlení většinou vytlačily nečisté chtíče. Přehnaná sebeláska a zkažená obrazotvornost urdousily v mnohých lidech myšlenkový život nesmrtelné duše směřující k Bohu. U některých lidí konstatoval zdánlivě ušlechtilý myšlenkový život, založený na myšlenkách získaných z předepsaných způsobů modliteb, jejichž pravý utajený smysl nedosahoval jejich vědomí. Také viděl v lidských myšlenkách nadměrnou honbu za penězi a výdělkem, přehnanou důležitost vnějšího vzhledu své osoby před očima svých spoluobčanů, obezřetné skrývání nekalého smýšlení a úmyslů, stejně jako přehnané zdůrazňování osobních práv.

U množství lidí, které pozoroval postrádal upřímnou modlitbu k Bohu. Zřetelně cítil, jak by lidé ve svých představách o něm smýšleli, kdyby o jeho přítomnosti věděli. Byl si jist, že by byl k smíchu, brali by ho za zaostalou osobnost, kterou není třeba brát vážně. V myšlenkách mnohých lidí, které pozoroval si všiml, že by nevěřili, že existuje. Bůh chtěl lidský rozum, který člověka povznesl nad zvíře, přivést na vysokou úroveň. Podle jeho mínění byl tento cíl dosažen. Ale pozoroval také, že člověk při své jednostranné vzdělanosti se však opoměl také součastně zbavit zvířecích instinktů a bezohledné krutosti vůči svým soukmenovcům a považovat to za nehodné člověka. Zamýšlel se pln zármutku, jak se člověk dostává díky své vysoké rozumové vzdělanosti do velkého nebezpečí.

Po všech zkušenostech, které udělal pozorováním lidských myšlenkových pochodů musel konstatovat, že se člověk přestal starat o boží varování a zákony. Člověk ve své domýšlivosti používá bezohledně své zvířecí instinkty a krutosti proti svým soukmenovcům. Bude to dělat stále dokonaleji, protože mu jeho vysoká rozumová úroveň dává k tomu všechny předpoklady. S obavami hleděl dobrý

duch, jak v budoucnosti budou lidé odklonem od Boha stále méně poslouchat varování a rady a nebudou podřizovat svou vysokou rozumovou úroveň boží kontrole. Pohybujíce se mezi množstvím lidí mohl neuvěřitelně jasně rozeznat přetrvávající bezohledné zvířecí vlastnosti. Bylo jedno, kde se nacházel a jaké lidi pozoroval, všude udělal stejnou zkušenost: člověk nevyužil učení o účelu a cíli života na zemi, které mu Bůh vrchovatou měrou posílal. Člověk boží rady nepřijal a nezpracoval, jak mu Bůh radil. Postavil se nad ponaučení poslaná Bohem. Boj o přežití, nezkrocené sobectví – zbylé zvířecí vlastnosti – mu připadají jako nejdůležitější životní zákony.

Dobrý duch si v tichosti podrobně probíral co viděl, aby si vše v sobě uspořádal. Uvědomil si, že si člověk během uplynulých tisíciletí vypěstoval překvapivě vyspělý rozum a získal tím neuvěřitelnou moc a vládu nad zemí. I když zpočátku s námahou bránil své bezbranné a křehké tělo před útoky nepřátelských a útočných zvířat, dokázal postupně díky svému rozumu vyvinout tak velkou převahu, že vyhubil skoro všechny druhy zvířat, které mu byly nebezpečné. Ale jak si dobrý duch povšiml, člověk opomněl, s vyhubením jemu nebezpečných zvířat, zároveň zlikvidovat zvířecí pudy v sobě. Nebeský pozorovatel viděl, že člověk používá své zbylé zvířecí pudy mnohem důkladněji než zvíře, které je používá jen k zachování vlastního života. Nespokojuje se čestným bojem, jako to oproti člověku činí zvíře, když bojuje o život, ale vynalezl daleko účinnější způsoby boje. Díky svému vysokému rozumovému vývoji lidé vynalezli tak strašlivé zbraně k obraně své existence, jaké si nikdo na počátku nedovedl představit. Poznal, že se zbraněmi bude člověk o svou existenci tak účinně bojovat až zničí nejen své protivníky, ale i sám sebe a veškerý život na zemi. Dobrý duch shlížel na lidstvo s velkým zármutkem a přišel k závěru, že lidé nevěnovali velkou pozornost učitelům a pomocníkům, které jim seslal Bůh. Jakoby byli pro rozumného člověka vedlejší a neměli žádnou důležitost. Nezvládnutí zvířecích divokých pudů a chtíčů přivedlo člověka na pokraj propasti do které se zřítí, jestliže se v posledním okamžiku nerozpomene na své pravé poslání, které mu Bůh prostřednictvím mnohých nebeských učitelů zvěstoval.

Pod vlivem získaného poznání připadlo dobrému, svatému duchu, že jeho další pobyt na zemi je beznadějný, dověděl se všechno, co si přál. Dopadlo vše jinak než očekával.

Nechtěl však být nespravedlivý a proto poněkud pozdržel svůj návrat do nebeských sfér. Potuloval se nějaký čas v odlehlých krajích a místech a pozoroval lidi. Jen zřídka našel člověka, který své myšlenky obracel vyšším směrem, jak tak činil on, když žil na zemi. Bezpodmínečné sebeobětování a tiché snášení bolestí duše a těla nalezl jen na odlehlých místech vzdálených od lidského ruchu. Mezi těmito samotáři byl rád, láskyplně k nim promlouval a cítil jako jejich pravý bratr, že mu rozumějí. Posiloval je nepozorovaně a žehnal jim jemu vlastní boží silou. Viděl v nich drahocenné první ovoce celého Bohem stvořeného a vychovávaného lidstva. Promlouval k nim jako ke svým pravým milovaným bratrům a sestrám.

Dobrému duchu přinesla cesta problémy na něž před tím ani zdaleka nepomyslel. Přál si zemi vidět a cesta nebyla zbytečná. Musel jen v sobě vše zpracovat.

Zklamán a stísněn svým pozorováním vrátil se na své místo do nebeského světa. Zůstal dlouhý čas v nečinném hloubání. Co zjistil pozorováním obrovského množství lidí, nemohl zapomenout. Jeho nebeští druhové jej plaše pozorovali v domnění, že na své cestě onemocněl. Mysleli si, že si přivezl nějakou infekci. Žádali u svého nebeského představeného, aby byl opatrně vzat do péče, protože je nemocen. Jeho důležitá nebeská práce nemůže být tak dlouho zanedbávána.

Nebeský představený povolal nemocného ducha k sobě a když uviděl jeho pozměněný stav, přikázal mu odebrat se k Božímu Trůnu a podat zprávu o výsledcích své cesty.

Dobrý duch pokorně uposlechl svého představeného a šel stísněn k Božímu Trůnu. Když zprávu dokončil, byl Božím hlasem osloven stejným způsobem, jako bývají Bohem oslovováni osvícení lidé na zemi. Bůh pravil:

„Vrátil ses ze země. Jak sis přál, zkoumal jsi lidské duše. Z této zkušenosti jsi onemocněl. Radostně jsi očekával výsledky mé pomoci, mých rad a poučování, kterou jsem lidem posílal. Nesetkal ses s lidstvem, které je osvíceno a připraveno k spasení ze zemské sféry, jak jsi očekával. Přišel jsi k poznání, že velké masy lidí nepovažují za možné zbavit se zemských pout tak, jak jim já nabízím. Pozoroval jsi, jak tvorové vysoko postavení nad zvířecím světem mnohdy nesmyslně promarňují své duchovní nadání. Z pocitu zodpovědnosti jsi hořem onemocněl. Chci tě však opět pozvednout,

ukáži ti moji pravdu: Neobracej svou pozornost jen na lidské duchy, ale podívej se na celkové stvoření zemského světa a rozeznáš zákon, který jsem mu dal. Pozoruj, jak podle tohoto zákona je hustě zaseto pro plody nejlepší jakosti. Uvidíš zcela správně mezi velkou masou lidí malé množství vzácného ovoce, které si mezi nimi pěstuji. To je prozatím výsledek, který mi lidstvo přináší. Nelam si proto dále hlavu nad mým plánem, podle kterého jsem toto stvoření založil. Uvědom si: Já povznesu vychované duše ze země ke mně, tak jako jsem k sobě povznesl tebe. Všem, kteří mají dobrou vůli a touží po mně, pomohu, tak jako jsem od počátku pomáhal a mou pomoc nabízel. Proto nikdo nemůže říci, že jsem tvrdý a krutý k lidským duším, které jsem stvořil. Kdo však po mně netouží, protože sobecké užívání a boj o přežití považuje za jediný životní smysl, tomu laskavě vyhovím v jeho požadavcích."

Vysoký cíl lidského ducha

„Chceme abys zapomněla na pozemský svět, ještě před tím, než z tvého těla úplně zmizí život. Ukážeme ti svět nebeský," řekla jedenkrát nebeská víla jedné dceři země, kterou ještě lidé v jejím okolí nepovažovali za svatou.

Pozemská dcera by ráda odešla ze země. Toužila po proměněném, svobodnějším životě, který ji těsná a ubohá země svou zákonitostí nemohla dát. Každý její pokus zbavit se zemských pout byl neúspěšný, protože doposud nepřišel čas osvobození, závislý na božím zákonu stvoření země.

Dokud pohlížela s obavami na zodpovědné úkoly, které ji očekávají, až se jako spasený duch podřídí zákonům nebeského světa, byla snaha osvobodit se z pout pomíjejícího zemského světa pro ni neúspěšná.

Pozorujíc své minulé životy viděla její s Bohem sjednocená duše, jak nekonečně těžká a zodpovědná byla cesta, kterou měla za sebou. Jako málo sebepoznáním osvícený, božímu zákonu podřízený duch, žila miliony různých způsobů života. Pohlížela nazpět silou své dosažené jednoty s Bohem. Viděla svou velmi těžkou výchovnou cestu, své původně neuvědomělé existence, světem pozemské materie, kterou Bůh pozemskému stvoření uložil.

Hybnou silou její nesmrtelné duše byla touha o překonání pomíjejícího, touha po osvobození od těsných pout zemské planety, které byla od jejího počátku podřízena.

Obrovský a úžasně přehledný vesmír, který nesmrtelná duše, díky spojení své existence s Bohem, mohla zřetelně pozorovat, ji překvapila. Ucítila ve svém nitru lidským duchem ve skutečnosti nikdy nepoznanou, nepochopitelnou tvůrčí moc a všemohoucnost Stvořitele. Silně se jí to dotklo. Uvědomila si svou malost, nevědomost a beznadějnou budoucnost, v porovnání k velikosti a skutečnosti mimozemského stvoření. Měla za to, že se ztratí ve své malosti a nicotnosti.

Sotva zřetelná jiskřička vycházející z Boha prošla nekonečně dlouhou výchovnou cestou zemskými materiálními vývojovými stupni. Nyní se vrací ke svému všemohoucímu Stvořiteli jako vyškolený, posílený, uctivý, s Bohem jednotný, lidský duch.

Tímto vznešeným návratem spasených duší ze zemské závislosti do Boží všemohoucnosti, jsou ukončeny další návraty na zemský svět.

Síla těchto, z těsných pozemských pout vysvobozených duší, blízká síle všemohoucího stvořitele, vznešeného věčného ducha, Stvořitele vesmíru, je využívána k záchraně ztracených duchů z jiných stvořených světů, kterým hrozí zánik v materielním světě.

Jakmile skončí jejich Bohem určená výuka, působí jako vyvolení učitelé dále uvnitř Božího nezměrného vesmíru.

Stvořitel vyzvedne milujícího tvora ze středu svých soukmenovců, aby ho nechal podílet na boží tvůrčí činnosti, jak to odpovídá důstojnosti jeho nesmrtelné duše.

Bůh je duch a ti, kteří mu chtějí patřit, musí, protože jsou z božího ducha stvořeni, ve své nesmrtelné duši vyvinout sílu ke spolupráci, aby mohli pomáhat při školení k záchraně ještě nevyvinutých, pro Boha ještě nepoužitelných, lidských duší.

Proměněné bytí

„Když duch směřující vzhůru, pronikne za boží svět, otevře se mu děsivý pohled," řekl jednou otec přeludů pozemšťanu, který mu kladl zvědavé otázky.

„Jak je možné, milý otče, že víš, co je za božím světem?" zeptal se překvapeně a nedůvěřivě pozemský syn. „Tvoji synové, přeludy, se nedostanou také tak vysoko. Stejně jako já." Otec mu odpověděl, tajuplně se usmívajíc, že existuje informace, která vlastně žádnou informací není, ale úplně něčím jiným a on chce, aby to poznal.

Řekl: „Nad božím světem, který je lidmi nazýván nebem blažených, se rozprostírá obrovský, děsivý prostor, který vlastně žádný prostor není. Je tam NIC – nekonečné NIC. Uvnitř toho NIC se nachází NIC. Jak daleko se dostaneš, všude NIC.

Nováček mezi blaženými pohlížel sklíčeně na to NIC a divil se, jak může být tohle NIC cílem namáhavého a bolestivého snažení na zemi. Bezradně pohlížel zpět na svět, který opustil. Jestli je tohle cílem všeho rozmýšlení, snažení a utrpení na zemi – zdálo se mu všechno převrácené a nesmyslné.

„Jak se tomu dá odpomoci?" zeptal se zamyšleně otec přeludů a vyzval pozemského syna, aby mu poradil. On se poplašeně podíval na otce a řekl nesměle: „ Jak to mohu vědět, když to ty nevíš?"

Tu se otec nad pozemským synem slitoval a začal mu obšírně vysvětlovat, jak tohle NIC vlastně není NIC, ale nepředstavitelná skutečnost. A skutečnost je něco reálného, což nelze označit jako NIC. Syn zaraženě pozoroval otce, jehož zvláštní logiku nemohl pochopit.

„A v této nepředstavitelné skutečnosti," pokračoval otec přeludů, „vládne zákon velkého pravěkého ducha, kterého lidé nazývají Stvořitelem a z jehož síly všechno, co je, vzniklo." Když blažený duch vstoupí do té nepředstavitelně obrovské skutečnosti, podřizuje se zákonu velkého ducha, Stvořitele vesmíru, který tu také vládne. Je zachráněn z toho NIC do skutečnosti, kterou nechápe."

„Co si mám pod tou skutečností představit?" zeptal se plaše pozemský syn, „všechno jsou jen přeludy, kterých jsi otcem."

„Přeludy nejsou skutečnost," odpověděl otec, „přeludy jsou zemské výtvory, pomíjející jako všechno na zemi. Teď poznáš, jak se

pozemské přeludy, vytvořené myšlením omezených tvorečků, žijících na bezvýznamném malém nebeském tělese, v porovnání s nepředstavitelnou skutečností vytvořenou Stvořitelem, rozplynou v NIC. Odejmu ti teď roušku z tvých pozemských očí a ukážu ti boží skutečnost."

Poté otec syna proměnil a přenesl do středu Stvoření. Společně prozkoumávali nekonečné dálky vesmíru. Všude okolo se rozprostírala neuvěřitelná skutečnost Stvoření. Miliardy zemských těles kroužilo okolo obrovských sluncí. Byl to obrovitý zázračný svět tvořivosti velkého ducha.

„Vraťme se nazpět na naši zemi," řekl zaraženě syn, „točí se mi hlava z ohromující moci Všemohoucího. Raději budeme zase žít v pozemské omezenosti, abychom nezašli strachem před bezmeznou boží všemohoucností, která stvořila tento tajemný vesmír a udržuje ho v činnosti. Navraťme se na naši malou zemičku a modleme se pokorně k velkému duchu, aby vedl v milosti našeho ducha vzhůru a zařadil ho do sféry stvoření, jakou jsme si životem na zemi zasloužili. Pojďme domů, otče, ať vyzveme soukmenovce, aby v sobě také prožívali boží přítomnost, jak jsi mě to naučil."

„Teď víš, že je nad tebou všemohoucí Bůh," odpověděl otec, „neměl by ses dále nechat mnou vést. Udělal jsem tě silnějším a cílevědomějším. Opusť mne a podřiď se Hospodinu. Všemohoucí ho lidstvu poslal, aby pozemské duše, které Jeho Slovo přijímají, pozvedl k zbožnému bytí v říši, která není z tohoto světa."

Cesty na dovolenou

Na vyšší příkaz byly na krátký čas otevřeny hranice dvou říší. Vlády obou říší uznaly za vhodné, aby určitý počet obyvatel, jak říše podsvětí, tak i říše nebeské, se na vlastní oči přesvědčil o vlastnostech a stavu obyvatel, jinak nepřístupné říše. Chci vám vyprávět co říkali po dovolené duchové z podsvětí nebeským duchům.

Měli si výměnou návštěv lépe uvědomit situaci ve které se ve své říši nacházejí.

Všichni byli rádi, že dostali příležitost nahlédnout do říše, která byla pro ně dosud uzavřená. Tak trávili duchové podsvětí dovolenou v nebeské říši a nebeští duchové v podsvětí.

Všichni se těšili, že jim bylo toto dobrodružství umožněno a byli rádi za příjemné přerušení svého všedního způsobu života ve své říši.

Jak dlouho směli pobývat v druhé říši nemohu přesně říci, protože nepracuji pod zákonem prostoru a času.

Chci ale podat zprávu co se dělo, když se duchové po dovolené na hranicích obou říší potkávali. Hraniční hlídky obou stran jim směly dovolit krátkou dobu spolu hovořit a vyměnit si názory a zkušenosti. Na hranicích bylo velmi živo. Zážitky a pozorování obě strany velmi ovlivnily. Na vyšší příkaz od hraničních hlídek povolená výměna názorů jim proto velmi pomohla. Mohly se dokonale odreagovat, což dělá každému, jak je známo, dobře. Došlo však k výtržnostem ze strany duchů podsvětí. Nedokázali se při diskusi ovládat a byli na rozdíl od nebeských, nezdvořilí. Ti byli na disciplínu zvyklí. Naučili se zdvořilosti, sebeovládání a trpělivosti vůdči jinak smýšlejícím, když ještě žili v lidském těle na zemi. Duchové podsvětí byli pravý opak. Jejich pozorování a mínění byla pro ně tak rozhodující, že jiné názory zavrhli, zesměšnili a prohlásili za nesprávné, aniž by to mohli důvěryhodně zdůvodnit. Rozhovory jednotlivých zástupců obou rozdílných skupin byly velmi podivné. Výpovědi byly přesvědčivé, protože všichni měli ještě čerstvé zážitky. Nezúčastněné hraniční hlídky pozorovaly vše užasle, rozhovory obou stran byly pro ně nezvyklé, něco podobného nepovažovaly za možné. Držely se zpátky, plníce vůli svého představeného. Netroufaly si do rozhovorů zasahovat. Pouze v případě nebezpečí bitky mezi stranami. Jen

tehdy měly povoleno zasáhnout a zřídit opět pořádek.

Mezi nebeskými duchy byli také hodnostáři velkých náboženských směrů. Měli zájem o studium mentality duchů podsvětí a chtěli vše vidět na vlastní oči. Chtěli se poučit, jak by ještě názorněji a účinněji učili nevědomé a zaostale žijící lidi při jejich příštím ztělesnění na zemi, aby se snadněji a rychleji přizpůsobovali nebeskému světu. Také se chtěli přesvědčit u duchů podsvětí, kteří strávily dovolenou v nebeské říši, zda si dovolí její existenci popírat, když jim byla tak zřetelně ukázána. Ve skupině byli také další přesvědčení boží stoupenci a současně na druhé straně zase mnozí popírači Boha, také vysocí zástupci a propagandisté.

Popuzeni důstojným chováním pověřenců náboženských směrů, začali je hanit a zesměšňovat. Tvrdili, že jejich postoj k náboženství na zemi byl správný, a že jejich teď získané zkušenosti to potvrzují. Zástupci světových náboženství pozorovali překvapeně své podivné protivníky, kteří přes zážitky právě prožité, mohou ještě přesvědčivěji zastávat svůj na zemi prosazovaný postoj. „Proč jste se pokoušeli lidi podvést?“ vykřikovali na vysoké hodnostáře, „a jako základ vašeho učení jim vnucovat zkušenosti z domnělého nebe, tak zvaných, spasených duchů. Přitom ve vašem tak vychvalovaném nebeském světě není nic jiného k vidění, než nudně se tvářící, tak zvaní svatí, kteří nemluví a nedá se s nimi ani bavit! Ti, k nimž jsme přišli, všichni mlčeli! Mohli jsme je zesměšňovat a napadat podle libosti – nedostali jsme z nich ani slovo. Dívali se na nás bez zájmu, jako bychom vůbec nebyli a mlčeli. Pokud je tohle celá moudrost vašich nebeských knížat, tak mockrát děkujeme. To je nám naše povídavé podsvětí milejší. Tady se alespoň něco děje! Něco skutečného, o čem se lze bavit a hádat. Bez boje a hádek je přece vše nudné. Jen boj a hádka přináší pokrok, a ne vaše hloupá povýšená nečinnost a mlčenlivost!“

Pohádka o nesmrtelné duši

V pravěku neměli živočichové ještě nesmrtelnou duši. Byli prahmotou, z které Stvořitel později vytvořil velké množství těl nejrůznějších tvorů. Ti se od svých původních soukmenovců stále víc a víc odlišovali, protože je jejich úspěšný vývoj činil způsobilými k vyšší formě žití. Stvořitel je vyškoloval, aby mohli žít ve vyšší nadřazenější tělesné formě, než byla jejich tehdejší. Stvořitel posiloval a vychovával duchovní sílu svých tvorů tím, že je podřídil neúprosnému zákonu boje o přežití. Jejich vrozená pudová síla je hnala k čilé činnosti. Jejich existence se jim zdála náramně drahocenná a vzácná a tak využívali všechny své schopnosti, aby si ji pokud možno dlouho zachovali.

Přirozeně podmíněnou smrt, pro ně zhoubný osud, však nemohli nijak obejít, protože časová délka činnosti byla předurčena Stvořitelem. Na základě jejich více nebo méně získaných duchovních schopností mohli postoupit od nižšího druhu k vyššímu, ke kterému jim Stvořitel vždy stvořil nové dokonalejší pozemské tělo. Méně nadaní a líní tvorové zůstávali často velice dlouho nezměněni, protože neměli dostatečnou sílu k postupu do dokonalejšího, pro ně stvořeného, pozemského těla.

Aby tvor dosáhl možnosti překonat dosavadní tělesnost a byl schopen obývat pro něho přiměřené, trochu dokonalejší, od Stvořitele připravené, pozemské tělo, záviselo na výši vydané duchovní energie a získaných zkušenostech.

V dokonaleji organizovaném těle byla ztělesněná duchovní síla postavena před těžké úkoly a jejich řešení bylo spojeno s velkou námahou. Ale právě při takové velké námaze přibývá energie a poznání. To byl Stvořitelův záměr. Kde převládá lenost, dostaví se stagnace a působí proti vůli Stvořitele, protože ochromuje sílu tvora na cestě vzhůru. Činností v nezměrných časových obdobích duchovní síla tvorů postupně vzrůstá posilována Stvořitelovou vůlí.

Dokud se tvorové nacházeli ve zvířecích tělech, nebyli si vědomi své duchovní síly a byl pro ně skutečností jen život na zemi. Jejich omezený duch nemohl prohlédnout Stvořitelův plán, protože jejich tělesné vlastnosti byly zvířecí.

Když však Stvořitel vytvořil ušlechtilé lidské tělo, směli je pokro-

čilejší tvorové obývat a tím se okamžitě změnila situace. Jejich duchovní schopnosti se dokonaleji vyvíjely, ušlechtilé tělo jim umožňovalo jiný způsob činnosti. Mezi duchovně pokročilejšími bytostmi, které obývali lidské tělo a těmi, kteří se ještě zaměstnávali ve světě zvířat, vznikl brzy obrovský rozdíl.

Neobyčejně čilou a odhodlanou činností na vlastním duchovním vývoji získávali bytosti obývající lidská těla vznešenější vlastnosti.

K poznání sebe sama bylo spoluprací mezi dosaženou duchovní silou a ušlechtilým lidským tělem potřeba velké snahy a námahy. V pradávnu, poprvé od jejího stvoření si duchovní síla uvědomila sama sebe. Současně si uvědomila sílu svých myšlenek a objevila svou vlastní duši.

Teprve nyní stál oduševnělý člověk před svým Stvořitelem, jak to bylo předurčeno božím plánem. Bůh ukázal člověku, jak má jako nejvznešenější bytost na zemi žít, aby se vědomě připojil k božímu duchu, jako se syn má připojit k otci, který ho zplodil a dosáhl tak svého vysokého cíle.

Božím cílem je, aby člověk mohl žít na zemi jako boží přítel a bratr svých bližních k vlastnímu štěstí, které si vytvořil zbožněním svého ducha.

Zprvu se ale boží plán nesplnil, protože se lidé ve většině nechtěli spojit s božím duchem a činit, jak jim Bůh radil. Chtěli se osvobodit od uložených zákonitostí Stvoření a vzepřeli se svou silně vzrostlou vlastní vůlí a sebevědomím, proti božím záměrům.

Chtěli se věnovat své pomíjející tělesnosti, kterou shledávali za velice důležitou. Nezáleželo jim na boží pomoci a přátelství, protože si o něm nemohli udělat žádnou hmatatelnou představu.

Vzrušeně se těšili ze své duševní síly, aniž by si uvědomili, že ji dosáhli vývojem, trvajícím nespočetné miliony let, spojeným s nekonečnými těžkostmi, tvrdými obětmi a utrpením. Stvořitel si nepřál, aby bezhlavě a bez nejmenšího tušení používali svou dosaženou duševní sílu k maření božího plánu, aby své konečně dosažené lidské bytí promarňovali na bezcenném úsilí k dosažení pomíjivých statků a pomíjivých požitků, ochromujících vývoj duše.

Tu se jednoho dne událo něco podivuhodného: jedna silná duše se rozhněvala pod dojmem zvráceného jednání velkého množství lidí, uvědomujíc si svou odpovědnost před Bohem a rozhodla se opustit zemi, odebrat se přímo k Božímu trůnu a přednést Bohu naléhavou

prosbu.

V hluboké úctě se duše přibližovala k božímu trůnu, zahalena rouškou, aby nebyla přemožena boží září, vycházející od Božího trůnu a mohla dokončit své poslání. Pod rouškou se modlila:

„Mocný, všemohoucí Stvořiteli, pohlédni na mou nicotnost. Jsem Tvou silou stvořená bytost a odvažuji se Ti přednést naléhavou prosbu."

Od trůnu odpověděl klidný hlas:

„Mluv! Jsi opravdu naplněna láskou ke svým bratrům a sestrám na zemi. Vede tě ke mně obava z nebezpečné situace v jaké se přede mnou nacházejí. Mluv!"

S velkou důvěrou v boží dobrotu duše odpověděla: „Mocný Stvořiteli! Znáš mé obavy, které mne přivádějí sem před Tvou tvář. Chci Ti odhalit, co mne tíží. Stvořil jsi nás lidi ke svému obrazu. Máme být duchem, pocházejícím z Tvého Ducha. Máme se podílet na Tvé moci a vznešenosti, protože nás chceš k Sobě povznést, jako své děti zplozené z Tvé bytosti. Tak, jako otec plodí své děti ze své bytosti.

Ale pohleď, Všemohoucí, dolů na své zplozené děti, jak se ti plni netečnosti stavějí na odpor, jak plní svůj vzácný pozemský čas nedůležitými, směšnými a nicotnými věcmi, jak svou myšlenkovou sílu ruší nesmyslnými zábavami, takže se nemohou opravdově zamyslet. Přesvědčeně a radostně se zabývají jen pozemskými, rychle pomíjejícími věcmi a na tvé vysoké záměry zapomínají.

Odpusť mi, Všemohoucí, když Ti položím otázku:

Proč jsi lidskou nesmrtelnou duši, která je opravdové já, lidská původní podstata, lidská největší vzácnost, kterou jsi v lidech vychovával od pravěku, proč jsi tak vzácnou nesmrtelnou duši, které jsi dal možnost se Ti přiblížit, vznešený Stvořiteli, tolik utajoval před lidským vlastním uvědomělým myšlením. Většina lidí dnes vesele vysvětluje, že nesmrtelná duše není neboť ji nikdo neviděl a je výplodem obrazotvornosti slabomyslných lidí, tedy výmysl! Pohádka vymyšlená slabomyslnými lidmi. Mezi všemi národy jsou bohužel ještě blouznivci, kteří na tuto pohádku věří. Těchto bláznů bude ale brzy stále méně! To říkají.

Všemohoucí Bože! Proč jsi nesmrtelnou duši kterou mají také tito nevraživí posměváčkové, tak utajoval, že jen nepatrná menšina mezi lidmi si ji jasně uvědomuje. Jen oni jsou schopni z vnitřního

přesvědčení svůj pozemský život opatrně přizpůsobit věčnému životu své nesmrtelné duše. Proč ale musí velká většina tvých dětí tak slepě a nesmyslně promarnit vzácný pozemský život a bez nejmenšího tušení se dostat do zkázy? A to jen proto, že si neuvědomují svou nesmrtelnou duši, ve které mají dále někdy žít! Proč připustíš, aby se směli na svou, v nich žijící, nesmrtelnou duši dívat jako na výmysl?“

Krásně zazněl poté hlas boží:

„Chci ti prominout, co jsi mi nyní přednesla, neboť jsi to dělala z obavy o zbloudilé bližní. Tak ti nyní vysvětlím, proč držím nesmrtelnou duši skrytou před uvědomělým myšlením lidí:

Jen přede mnou uctivě a zodpovědně žijícím lidem chci dovolit zkoumat tajemství nesmrtelná duše. Jen kdo má silnou duši, může obstát před duchem, který je ze mne.

Mocná je síla, kterou přenáším z Mého ducha duchu člověka, který přede mnou pokorně srdcem a v hluboké úctě zkoumá tajemství nesmrtelné duše. Neboť tím současně zkoumá tajemství Mého božství.

Před nevědomými, oslněnými, pyšnými, vysmívajícími se, samolibými lidmi skrývám tajemství nesmrtelná duše, aby chrám, který jsem si v lidské nesmrtelné duši vybudoval nebyl znesvěcen. Jen ode mne vyvoleným lidem, kteří se ode mne neodvracejí, otevřu tento chrám, ve kterém mě mohou najít, když mě zaníceně hledají.“

Tajuplně zmizelé jméno

Na domovních dveřích údajně zázračného léčitele byl odzizen štítek se jménem. Nikdo nemohl říci, kdo byl pachatelem. Mnohým nemocným, kteří přicházeli k tomuto muži zdaleka, byla tak vzata možnost, dům nalézt. Lístek a cedule, umístěné jako náhrada, zmizely také po krátké době. Marně se snažili přijít záhadě na stopu. „Přece to nejsou nějaké čáry!“ volal rozzlobeně zázračný léčitel. „Kdo by mohl opakovaně nechat zmizet můj štítek se jménem? Každý člověk přece smí připevnit svoje jméno na dveře svého domu! Kdo si se mnou takhle hraje, že nenechá moji visitku na mých dveřích. Já ji přece naléhavě potřebuji k orientaci nemocných, kteří ke mně přicházejí?“

Rozhněvaný z toho, že se mu nepodařilo udržet na dveřích své jméno jako dřív, rozhodl se jít k staré ženě. Říkalo se o ní, že umí víc než jiní lidé. Mnozí lidé dokonce tvrdili, že je asi čarodějnice, protože ovládá všelijaké čáry. Doufal, že se od ženy doví, kdo je pachatel. Na dveřích nebyl zvonek ani visitka. Opatrně zaklepal a zevnitř ho vyzval hlas staré ženy aby vstoupil. Našel ženu sedící na posteli, napolo oblečenou a zahalenou do otrhaných hadrů, hledící na něho svýma jasnýma, moudrýma očima. Zeptala se, co si přeje a ukázala na židli, aby se posadil a vyslovil své přání.

Stařena tiše naslouchala, mžourala moudrýma očima a její ústa se kroutila k úsměvu. „Jmenovku na tvých dveřích jsem nechala zmizet já,“ řekla tiše, jakoby to byla každodenní samozřejmá maličkost. Muž znehybněl a hleděl na ni překvapeně. „Proč jsi mou jmenovku nechala zmizet?“ ptal se stísněně, neboť nedokázal tuto bytost prohlédnout.

„Řeknu ti to,“ odpověděla. „Udělal jsi si se svou ordinací velké jméno. Zblízka i zdáli putují k tobě nemocní v důvěře, že je vyléčíš. Vše závisí pouze na jejich důvěře. Jejich důvěrou se ti podaří v mnoha případech doopravdy vyléčit. Ostatní se ale od tebe zarmouceně odvracejí, protože je vyléčit nedokážeš. Byl to ale Bůh, který tvé nemocné uzdravil. Bůh dává duchu nemocných příkaz, aby svojí mocí tělo vyléčil. A tak se tedy duch nemocných zasazuje za uzdravení těla. Před nevědomými lidmi si ale připisuješ takové zázračné uzdravení sám sobě, tvému velkému jménu.

Ve svém nejhlubší nitru muž věděl, že čarodějnice má pravdu, ale nechtěl to připustit, protože jeho hrdost se proti tomu vzpírala. Rozhněvaný opustil její dům a šel přímo na policii. Tam předložil stížnost a podal trestní oznámení na stařenu kvůli čarodějnictví, protože se k němu sama přiznala. Protokol byl úředníkem přesně a pečlivě zapsán. Případ byl pak prošetřen na místě samém. Tři policisté doprovázeli muže k jeho domu. Léčitel se v duchu těšil jaký nyní vyvedl čarodějnici kousek. Ale jak všichni žasli, když nalezli na dveřích normální smaltovaný štítek tak, jako tam býval vždycky. Muž ztratil duševní rovnováhu, vzhledem k této skutečnosti a prohlásil vztekle, že to jsou velice hanebné nové čáry! Policisté odešli pryč kroutíce hlavou a prohlásili muže za slabomyslného. Napsali o případu protokol a prosadili u svého představeného, aby byla muži odebrána koncese k léčení nemocných v jejich oblasti. Před očima všech tří policistů dokázal, že není normální a oni mohou podle skutečnosti potvrdit, že je slabomyslný. Z tohoto důvodu nemůže policie dopustit, aby se nadřazoval nad trpícími lidmi.

Když muž obdržel rozsudek, zuřil jako pomatený, což výpověď tří policistů ještě potvrdilo. Brzy poté se odstěhoval pryč z kraje a už ho nikdo nikdy neviděl. Stařena ale seděla jako dříve, ochrnuta na své posteli a dohlížela, aby se lidé chovali skromně a pokorně před Všemohoucností boží.

Zatvrdlé srdce

„Dobrotivých lidí je dnes na světě stále méně, protože většina lidí vede boj o vlastní blaho a na bližního příliš nemyslí.“ řekl jednou uznávaný a vysoko vážený bankovní úředník manželce zákazníka, který stál před úplným bankrotem. Pokračoval jako v monologu dále: „Žádné náboženství lidem nepomůže, když jsou tak hloupí a svoje peníze nesmyslně uloží. Protože neobratnost v uložení peněz se skutečně stává jen z hlouposti. Tak je jen správné, když trestem za takovou hloupost je ztráta namáhavě získaných peněz. Všichni lidé, stojící v dnešním čase v životním boji musí vynaložit celou svou inteligenci, aby se udrželi a dostali kupředu. Kdo je pomalý a hloupý, ten zůstane pozadu, zůstává ležet na ulici a ostatní, kteří jsou schopní, se ženou přes něho k vytouženým cílům. Bohatství znamená blaho a užívání všech dobrých věcí, které život nabízí. Mazaní to zvládnou nejlépe, neboť jejich převaha nad hlupáky se projeví pro ně tak příznivě, že brzy dosáhnou solidního bohatství. Hlupáků ale není škoda, protože dnešní životní boj vyžaduje k sebeprosazení hodně bystrosti a síly.“

Sebejistý bankovní úředník si teprve teď na konci svého monologu, všiml potlačovaného pláče před ním stojící ženy. Proto další výklad okamžitě přerušil. Tiše řekl plačící choti svého kdysi tak zámožného zákazníka, aby měla důvěru v Boha, že přijdou pro ni zase lepší časy. Zajíkajíc se proudem slz opustila žena velkou budovu a spěchala rychle domů. Měla strach o svého muže, který byl v hluboké depresi, aby si ve svém zoufalství něco neudělal. Rychle spěchala domů, protože jeho podivná slova, aby hledala v každém případě útočiště u svých zámožných rodičů, velmi zaměstnávala její mysl.

Mezitím se bankéř pokoušel u svého psacího stolu opět věnovat aktům, ležícím před ním. Ukryl svou hlavu do rukou a divil se, že mu stále tečou slzy z očí. Vzal kapesník a osušil si oči a mokrý obličej. Nic to nepomohlo, slzy z očí tekly dále. Nemohl pokračovat ve své práci, všechno bylo na psacím stole mokré od slz řinoucích se z jeho očí, takže musel akta opatrně odklidit.

Ustrašeně rozmýšlel, jaká nemoc mohla postihnout jeho oči, ještě nikdy o podobné neslyšel. Slzy z jeho očí ale stále tekly, jako z nevysychajícího pramene! Odkud to přichází? Duch boží, který

byl nad ním, mu hned vysvětlil záhadnou nemoc, tím že ho nechal úzkostí omdlít. Jeho zaměstnanci, kterým na jejich uctivé zaklepání neodpověděl, ho našli napříč ležícího na pohovce, s úplně mokrými kapesníky a tváří zaplavenou od slz, které nezadržitelně tekly z jeho očí. Na psacím stole kaluž. Co se událo? Proč musel, jinak tak neochvějný muž, tak zděšeně slzet? Byla to záhada.

Šest vyšších úředníků obstoupilo v bezvědomí ležícího šéfa a udiveně se dívalo, jak mu stále ještě tečou slzy z očí. Ale Bůh nad nimi pravil: „On sám se cítí před neštěstím pojištěn. Ať sám na sobě okusí proud slz, kdo bez lítosti hledí na boluplný příliv slz svých bratří a sester, kteří se dostali do neštěstí. Je to nutné pro změkčení jeho zatvrdlého srdce!“

Přesně tato slova ale slyšel také v bezvědomí ležící bankéř, když spatřil ve vidění od Boha, jak se plačící žena sklání nad svým mrtvým manželem.

Utonulý svět

Některým lidem, kteří žili v samotě a klidu, ukázal Bůh dřívější lidské epochy, o kterých by si sami nikdy nemohli udělat představu. Co se ve vyšších duchovních stavech dověděli, nechal je Bůh sepsat, k poučení a varování jejich bližních. Takoví lidé strávili svůj vlastní život často odcizeni od skutečného života, protože Bůh jim daroval talent, aby působili jako zprostředkovatelé mezi ním a hledajícími bližními, neboť duch boží chce dovést člověka k cíli podle plánu Stvoření.

Pro většinu lidí se jevil tento cíl nedostižný, nerozhodli se kráčet kupředu cestou vyžadující hodně sebezapření, velkého strádání a duchovní síly. Kvůli svému sobectví se většinou rozhodně odepřeli zaměřit na vysoký cíl, k němuž je Bůh se svými posly pokoušel usměrnit. Cíl se jim jevil nesmyslný. Ale rádi dali k dispozici celou sílu svého chytrého rozumu, aby tajemnými silami stvoření uspokojili svou touhu po pozvednutí se z úzkých mezí pozemské vázanosti a vytvořili si pestrý a blažený pozemský život, s kterým pak byli úplně spokojeni.

Často přišla potom chvíle, kdy velká část z nich přímo prohlásila, že nepotřebují spasení z těsných pozemských ohraničení, neboť již dosáhli sami pro sebe již nyní povznesení a spasení z tíživých hranic pozemské vázanosti.

Bůh dovolil lidem, pronikat svým chápavým důvtipem dále do tajuplných skrytých oblastí boží činnosti, protože Bůh nezabraňuje energické, snaživé a cenné budovatelské práci lidského rozumu, pokud se ona nezvrhne a lidé se nestaví posměšně a pyšně proti svému Stvořiteli, jeho příkazům a jeho plánu Stvoření. Teprve pak zasáhne Bůh a ukáže jim jejich zbloudění a opovážlivost a dokáže jim svou moc, které oni musí vždy podlehnout.

Podobně se kdysi dařilo opovážlivým, přespříliš chytrým lidem jednoho zaniklého světa.

Byli tak dokonale přesvědčeni o své vlastní tvořivé síle, že se energicky odepřeli podřídit Bohem zjevenému záměru zduchovnit jejich bytost. Nepřáli si být zduchovněni, ale přáli si dosáhnout vlády na pozemském světě. Chtěli především dosáhnout vlády nad přírodními živly, aby si vytvořili svůj život na zemi tak úspěšný, pestrý a

šťastný, jak toužili oni a všichni jejich bližní. Podařilo se jim pomocí své inteligence a své neslýchané houževnatosti ve zkoumání sil Stvoření dostat zákon tíže pod svou kontrolu. Vyvinuli na základě nabytých znalostí nakonec tak neslýchané, takřka tajemné stroje, které by se dnešním lidem jevily neuvěřitelné, kdyby dostali příležitost je prostudovat. To je ale bohužel nemožné, neboť všechno pozemské je pomíjející! Kde dnes burácejí mohutné masy oceánů, byly kdysi kontinenty velkých rozměrů. Na jednom takovém kontinentu žili lidé, o kterých zde podávám zprávu. Byli podobní dnešním lidem a jejich rozum byl vysoko vyvinutý, oč také v první řadě jde i dnešním lidem. Byli velice pokročilí ve všech tajemných uměních a vědách, což jim umožnilo vynalézt podivuhodné stroje, kterými si utvářeli pozemský život zcela podle svých přání. Objevili například malá vozidla, která se dala lehce obléct a ušetřila jim nepohodlnou, vysilující a zdlouhavou chůzi. Byli „chodostroji" tak potěšeni, že je nakonec odkládali jen na noc. To mělo ovšem za následek, že se skoro úplně odnaučili chůzi. Jen děti pobíhaly sem a tam a ještě chápaly, co je chůze. Jakmile ale vyrostly, obdržely také takový „chodostroj", na který si potom postupně velmi rychle a radostně zvykly. Odkládaly jej jenom v době spánku a tak se také odnaučily chůzi. Na „chodostroji" mohli obratní lidé neobyčejně rychle uběhnout bez obtíží velké vzdálenosti. Toto elegantní, hbité, lehké vznášení na těchto báječných, zcela nenápadně vypadajících mašinkách, které byly poháněny cizí tajuplnou sílou, činilo všem lidem bez výjimky velkou radost. Pročež se obtížné, nepohodlné a vysilující chůzi, jak bylo řečeno, téměř odnaučili. Ale to nestačilo, že vlastnili „chodostroje" jako náhradu nohou k dosažení velkých vzdáleností na zemi. Vlastnili ještě takové stroje, kterými se mohli vznášet vysoko ve vzduchu, tak vysoko, jak si jen přáli. A nahoře, ve výšce, kde byli pro dole stojící už neviditelní, byli schopni své létající stroje přepnout od „vzhůru" do „vpřed", čímž mohli velkou rychlostí kroužit kolem celé zeměkoule, aniž sami při tom utrpěli nejmenší škodu. Jakmile se potom vrátili do blízkosti místa svého vzestupu, přepnuli opět svůj létací stroj od „vpřed" na „dolů" a letěli potom šikmým, elegantním obloukem pomalu a mírně vstříc zemskému povrchu, takže mohli bez problémů přistát. Taková okružní jízda okolo zeměkoule byla pro ně vždy velmi povznášející, neboť posilovala jejich vědomí moci a lichotila jejich ješitnosti. Cítili se

jako páni této země, jejíž síly jim byly podřízeny. Takové akce se jim proto nezdály v žádném případě marné, i když nepřinášely žádný hmatatelný výsledek. Rychlé překonání prostoru bylo pro všechny lidi tehdy nejdůležitějším problémem, že mu věnovali všechnu svou inteligenci a vynalézavost a nezalekli se žádného úsilí a práce, když mohli dosáhnout cíle a dosáhnout ještě lepšího výsledku. Bylo již mimořádné, čeho dosáhli, přestože to vedlo k tomu, že se odnaučili chůzi. Nehrálo to pro ně žádnou velkou roli, cítili se naprosto bezpeční a šťastní se svými rychlými a lehkými „chodostroji".

Přes tento kontinent, na kterém se lidé cítili tak neobyčejně mocní, přišly ale jiné časy. Byli zvyklí hledět s potěšením na své dva Měsíce, které jim střídavě ozařovaly noci svým mírným leskem. Delší čas již plni obav pozorovali, jak se na bližším měsíci ukazují změny na povrchu, které se jim zdály stále hrozivější. Ještě nebyli se svými vynálezy tak daleko, aby mohli k němu nahoru letět, aby na místě prozkoumali, co se s ním děje, ačkoli podobná myšlenka jejich hlavy již déle zaměstnávala.

Teď se ale zdálo být možné, že ne oni k Měsíci nahoru, ale spíš on by mohl spadnout k nim dolů. To byla myšlenka nahánějící hrůzu! Co mohou očekávat, kdyby se to doopravdy stalo? Mnozí lidé sice vysvětlovali, že to je nesmysl. Měsíc by nepadl na zemi, když visí pevně na obloze! Lidé se pak zase uklidnili a pokračovali ve svém obvyklém bezstarostném životě dále a zapomněli na strach.

Tu ale začalo padat lidem na hlavy velké množství kamenů, rozervaly jejich těla a oni padali krvácející k zemi. Mezi menšími kameny se řítily dolů velké balvany, zabíjely lidi a srážely se strašlivým praskotem k zemi všechny jejich krásné budovy a vědecká zařízení. Co tito lidé za dlouhá časová období vybudovali, jejich vědomosti a kulturní úspěchy, všechno bylo jednou ranou ztraceno. Zbyla jen divoká směs kamenné pouště, promíchané s krvácejícími lidskými mrtvolami. Nikde nemohl člověk použít svůj podivuhodný „chodostroj", všechno bylo pusté a neuspořádané. Balvany nepřetržitě padaly z nebe a lidé, kteří ještě byli naživu, s námahou utekli do skalních jeskyň, aby se ukryli před božím hněvem, který nad sebou cítili. S hrůzou poznali, že i druhý Měsíc, který stále s velkou samozřejmostí kroužil na obloze, se uvolnil a pozvolna se začíná řítit k zemi. Tak se skutečně před jejich očima stal tento Měsíc krví, když viděli ležící vykrvácená těla svých bližních mezi velkými masami

dolů se řítící horniny.

Všechno jejich přičinlivé, dovedné a chytré snažení, směřující k výhodnému využití sil země pro svůj šťastný a svobodnější způsob života, bylo nyní zbytečné, když zděšeni viděli svou pozemskou svázanost. Z toho ztratili víru ve svou vlastní moc, která se jim jevila tak silná a kterou jim Stvořitel použitím síly svého nekonečného vesmíru v okamžiku zmařil.

Kdo v dnešním čase pluje na majestátných, ohromných lodích přes oceány nebo je přeletí na hbitých, rychlých, silných strojích, nechť si vzpomene na onen utonulý svět. V něm lidé všetečně vzdorovali Bohu, protože se cítili na zemi všemohoucí.

Dva učenci

Ve zdivočelém kraji mocných, ještě z větší části neprozkoumaných velehor, se vypínal, doposud lidmi nezdolaný, nejvyšší vrcholek. Majestátně se tyčit vzhůru k nebi, jako symbol pozemské touhy po moci.

Na nejvyšší vrcholek přiletěli nenadále duchové dvou světoznámých učenců. Přicházeli každý z jiného směru. Zatím nevěděli, že jsou duchové, neboť jejich chytré vědomí se jim mezitím ztratilo.

Proč byli tak náhle tam nahoře, to se jim proto nezdálo v žádném případě zvláštní, zvykli si dané skutečnosti rychle přizpůsobit a brát vše vážně. Jejich myšlenková síla byla tak přizpůsobivá a vycvičená, byli zvyklí se nad ničím neznepokojovat, ničemu se nedivit, ale každou skutečnou událost opravdu důkladně a kriticky pozorovat a převzít jako dokončenou. Zvláštní situací, že se setkávají na nejvyšším vrcholu světa, nebyli v žádném případě překvapeni, spíše shledali, že to naprosto odpovídá jejich uznávanému velkému jménu. Domnívali se, že v každém případě je jejich situace doopravdy hodná průzkumu, ale chtěli zkoumání ještě odložit na pozdější čas, protože v současnosti byli zaměstnáni jinými, pro ně důležitějšími problémy.

Jeden učenec byl fyziolog, který zkoumal do všech podrobností zákony životních organických pochodů, zatímco ten druhý byl výzkumník v psychologickém oboru. Oba si byli vědomi svých dosažených úspěchů. Vyměňovali si nyní myšlenky o své dosavadní práci, což je opravňovalo k naději, že to povede v budoucnu k ještě podivuhodnějším výsledkům. Do jejich úvah patřil také odhad budoucí situace lidstva. Představili si, jak lidské tělo, na základě důkladného zkoumání jeho zákonných životních procesů, lze v budoucnu úplně ochránit před škůdci, takže nemoci budou prakticky přemoženy. Zkonstatovali také, jak bude jednou provedeno rozumné a spravedlivé uspořádání společenského života tak dokonale, že každý člověk se bude bezstarostně moci živit a bude chráněn v každé životní situaci. Všechny vědy by nakonec měly vést k takovému cíli. Že takového cíle lze dosáhnout, v tom si byli zajedno. Člověk by si mohl vždy a v každé situaci dokázat poradit a ochránit se, aby se mohl bez překážek těšit ze svého života.

Ale tu se objevil před jejich zděšeným zrakem velký obrovitý prastarý duch hory, který měl moc nad zemí a promluvil na ně záhadným, nezvučným hlasem, který mocně zněl uprostřed jejich hlav: „Nesnažte se zbytečně zabývat hloubáním, jak uchránit lidi před životní nouzí, tak jak si představujete. Takového cíle nikdy nedosáhnete. Nezapomínejte, že v mé říši žijete jako pozemské bytosti, které narozené ze země se opět stanou zemí, když boží jiskra, která je dělá živé, vstoupí do světa, kterému přísluší. Nezapomínejte, že náležíte zemi, kde já vládnu. Všechna úsilí a snahy, které jste odjakživa vynaložili pro váš zajištěný způsob života, jsem v krátké době opět zmařil já, duch této planety. Lidé byli postaveni pod zákon, kde neustálým novým úsilím a snahou pozvolna dosahují dokonalosti. Všechny hodnoty světa, všechna namáhavě dosažená zařízení pro váš příjemný způsob života, byly mnou stále znovu ničeny. Já jsem původní násilná síla, která dává zemi její vzezření a bytostem boj o své bytí. Dychtivě se snažíte úsilím a námahou dosáhnout štěstí a požitků, ale přesto vám vždy má moc zničí, co tak chytře a namáhavě vybudujete. Bůh, který vás stvořil, žádal od vás námahu a úsilí, abyste se jednou stali silnými duchovními pozemskými bytostmi, které dosáhly od Stvořitele uložený cíl. Vaše přítomnost na této zemi je teprve tehdy ukončena, až se námahou a úsilím v duchu pozdvihnete tak vysoko nad zákonitosti pozemského světa, že ho pod mocným vedením Spasitele překonáte, jako on ho překonal. Teprve pak budete moci dosáhnouti cíle, o kterém jste hovořili, teprve pak jste zralí na duchu a já vás smím uvolnit z mé moci. Potom budete skutečně šťastné bytosti jiného světa, ve kterém já nepanuji.“

Ráno se oba učenci probudili ve svých postelích každý jinde a nemohli jinak, než se tomu podivnému snu podivovat, přestože se domnívali, že se divení odnaučili. Když se potom opět setkali, sdělil jeden druhému rozčileně a kvapně svůj sen a užasle zjistili, že měli stejnou noc stejný sen. Nyní se ale začali učit důkladně divit: Marně se snažili tuto událost zařadit do rozumných, základních výsledků výzkumu, neboť byli přesvědčeni, že něco podobného ještě nikdy nebylo vědci pozorováno. Sama možnost podobného dění nepřicházela nikdy v úvahu. Jakkoliv se snažili přijít k jádru této tajemné příhody, kterou nemohli jako skutečnost popřít, nedařilo se jim najít rozumný a přijatelný způsob objasnění. Stále je zatěžovala nerozluštitelná hádanka prožité příhody. Stále znovu o tom hovořili,

ale nenašli žádné vysvětlení. Často uprostřed jejich intenzívní vědecké práce se zamýšleli, protože sám fenomén dvojnásobného snu je nenechával v klidu. Stále znovu to měli před očima a všechny pokusy, zařadit to do vyzkoumaných zákonností fyzického a psychického života lidí ztroskotaly. Obrátili se ve své bezradnosti na božího muže, který byl znám svým uchvacujícím kázáním. Když jejich zprávu vyslechl, nebyl v žádném případě vzrušený nebo překvapený, ale odkázal oba učence s velkým klidem na to, aby si uvědomili, že ne všechna tajemství boží mohou vyzkoumat a pochopit, neboť duch boží je činný nad všemi bytostmi a kde on to považuje za nutné. Vykoná také někdy ze své všemohoucnosti zázrak. Takové zázračné činy by měly přivést seriózně uvažující lidi ještě mnohem více k přemýšlení, aby se nedrželi příliš křečovitě svého vlastního omezeného myšlenkového světa.

Otřesná výpověď

Na křižovatce cesty, která vedla k malé vilové kolonii na druhé straně lesa, se setkal za pozdního odpoledne hlídač a zaměstnanec velké továrny, která ležela poblíž. „Kam jdeš?," tázal se strážce zaměstnance. „Do domu ředitele," odpověděl zaměstnanec. „Ale ředitel není teď doma," řekl krátce hlídač, „co mu chceš?" „Chci jednou vidět, jak tady žije, ten, co z nás tak lakotně stahuje kůži za nepatrnou mzdu, od rána do večera šest dnů v týdnu. Chci jednou vidět, co tu dělá. Zda se on také tak týrá pro nás jako my pro něho!" Hlídač na něho rozčileně vyjel: „Co tě napadá?! Nemáš právo nepozvaný zcela prostě vejít do domu ředitele, protože je to zaměstnancům zakázáno. Bez řádného, odůvodněného předběžného oznámení nemůže nikdo s panem ředitelem hovořit." „Aha?!" odpověděl zaměstnanec, a v jeho očích zle zajiskřilo, „na to se podíváme." „Co máš za lubem?" křičel na něho hlídač, „zbláznil ses?" „Ano, zbláznil jsem se, opravdu zbláznil, na místě zbláznil, protože pan ředitel na mé místo přijal jiného, který mu byl od někoho doporučen. Mě vyhnal jako psa na ulici! Já chci teď vidět, jestli jsem jen bezbranný pes nebo člověk, který se umí bránit!" Po těchto slovech zbledl, sáhl si k srdci, přitiskl je rukama a začal tiše sténat: „Už nechce pracovat," šeptal, „zhroutím se, dělá se mi černo před očima." Hlídač zachytil omdlelého do náruče a položil ho opatrně na mechem porostlou lesní zem. Poklekl k němu a ohmatal mu tep, srdce ještě tlouklo. Bezradně se rozhlížel, v lese široko daleko nebylo vidět žádného člověka. Neodvážil se nechat omdlelého o samotě. Poté, co ho držel nějakou dobu ve svém náručí, muž otevřel oči a pohlédl na něho s radostí zářícím pohledem. „Jak je to krásné," šeptal, „jak dobrotivě a s porozuměním ke mně mluvil, ó, jaký jsem bídný tvor! Jak zlý! Jak zlého mě lidé udělali. Byl bych býval mohl tohoto bezcitného muže zavraždit. Já mám přece ženu a dvě děti. Bůh je nade mnou a já jsem zapomněl, že se na všechno díval. Velký Bože odpusť mi mou vinu! Bůh je nade mnou, Bůh, teď to vím. Jaké to bylo báječné! Jak dobrotivé!" Vysílený zavřel oči a mlčel.

V lese se pozvolna začalo stmívat. Hlídač se neodvážil dát bezvědomého ze svého náručí. Tu vzrušeně zpozoroval, jak vysoká, matně zářící vznášející postava vystoupila z houštiny a pomalu se

přibližovala. Dvě průzračné ruce se na okamžik žehnajíc položily na hlavu umírajícího, potom zjevení zmizelo. Ze rtů hlídače vycházela šeptem třesoucí slova z dávno zapomenuté modlitby: „Svatá Marie, Matko boží, požehnej také mně, ubohému hříšníku, v hodině mé smrti.“

Velký opičák

Na osamělém stromě na okraji pralesa seděl jednou velký opičák. Byl přesvědčený o tom, že je vládcem této lesní oblasti, neboť předčí všechny své soukmenovce v síle svalů a v chytrosti. Pozorně, sám se sebou spokojen, se díval ze svého vyvýšeného místa na příležitostně pod ním šplhající menší opice, které ho nijak zvláštně nezajímaly. Když pohleděl na své velké, hustě chlupy porostlé ruce a nohy, které byly silné a houževnaté, tak pocítil něco jako zadostiučinění, že se s jistotou na ně může spolehnout. Přemýšlel o důležitém problému, na který ho jiné velké opice upozornily. Byl těm podobným velkým společníkům naprosto nakloněn, ale byl si přesto vědom, že je nepotřebuje.

Znuděný se díval stále znovu po okolí, aniž by mohl něco nového nebo důležitého objevit. „Proč tu vlastně jsem?“ filozofoval. „K čemu je to dobré, že já, nejvýš vyvinutý velký opičák sedím teď na stromě v pralese a přemýšlím sám o sobě?“ Byl absolutně přesvědčený o tom, že nikde není bytost, mající převahu v síle a důvtipu. I nad velkým slonem se cítil daleko mocnějším. Ten byl přilepen se všemi čtyřmi na zemi, zatímco on, chytrý, velký opičák, se svou sílou a zručností přehoupával vysoko nad jeho hlavou od stromu ke stromu jako létající tvor. Skutečně shledával sám sebe jako nejsilnější bytost pralesa. Kdo mu byl podobný? Když si nebezpečný had troufl k němu nahoru připlazit, přehoupl se klidně o několik stromů dále a výsměšně na něho pohlížel zpět. Zklamaný se musel vinout opět dolů, zatím co on se mu posměšně smál. Kdo mu byl rovný? Nepříjemné byly jen blechy a další hmyz, který rád zalézal do kožešiny a uhnízdil se nejraději na taková místa, kde se on nemohl dobře škrábat. Ale tyto nepříjemnosti přehlížel s jemu vrozeným stoickým klidem a rozvahou, jako něco nezměnitelného. Tak kdo se mu mohl rovnat? Jen málo bytostí považoval vůbec za hodné povšimnutí. Ti ostatní jakoby pro něho neexistovaly. Jen ta zvláštní bytost, kterou jednou zdálky pozoroval, která šla vzpřímeně na dvou nohách, tak jak on také uměl. Ta mu zůstala v paměti jako nápadný a podivný jev, který si nemohl vysvětlit, protože tuto bytost nemohl porovnat s žádnou jemu známou bytostí v pralese. Jen jemu byla trochu podobná. Udivený pozoroval, že tato bytost držela něco v rukou,

co vypadalo jako krátká, tenká větev, která občas udělala strašlivé, hlučné třesknutí. Nemohl tomu porozumět, a tak si na tu událost stále znovu vzpomínal. Nebyl si tehdy vědom toho, jak je ta bytost nebezpečná, jinak by býval slezl ze svého vysokého stanoviště a zabil ji svými mocnými pěstmi. Obával se jen některých tvorů, a proto zachovával skoro bez výjimky svůj rozvážný klid. Kdo se mu mohl rovnat? Jenom opovrhovaná malá blecha v jeho kožešině mu byla nepříjemná, protože byla tak malá, že ji mohl jen zřídka najít. Ale mezi velkými tvory se cítil silnější. Kdo se mu vyrovnal v síle, obratnosti a chytrosti? Sama opice, jeho družka, která někde v blízkosti hlídala malou, nebyla stejně silná. Cítil se tedy jako vládce v této lesní oblasti, kterou si zvolil jako životní prostor. Kdo se mu mohl vyrovnat? Byl korunou stvoření, jeho nejvyšší bytostí!

Na protější straně lesa se často páslo veliké stádo slonů. Velký opičák ale pohrdal obrovitými zvířaty, která tak nemotorně chodila kolem, s jejich strašně dlouhým, škaredým nosem, sahajícím až na zem. Shledával je zvláštní, ty neohrabané společníky s plochou lebkou, ve které měl místo jen zcela malý mozek. S ním nemohli ani dobře myslet.

Proto se také spolu chránili v obrovském stádu. Sám slon byl jistě hloupý a nešikovný a nevěděl si v nebezpečných situacích sám pomoci. Jen shluknutí do velkých stád bylo pro jednotlivce ochranou, vedením a bezpečím. Velký opičák shledal taková stádová zvířata opovrženíhodná. Když já budu jednou napadený, řekl si sám sobě, tak si mohu sám pomoci svou bystrostí a obratností a velkou sílou svých údů. Ale tito obři jsou přiliž hloupí nato, aby sami sobě mohli pomoci, když jsou napadeni! Proto spolu žijí ve velkých stádech. Všude v lese vidím taková stáda zvířat, jak se mezi sebou dorozumívají a chrání. Jeden je nejčastěji vůdce a ostatní jej následují. Je jasné, že tak je chráněno celé stádo. Co ale s celým stádem? K čemu je? Když přece jednotlivé zvíře v nebezpečí nepotřebuje samo myslit a jednat, ale vedoucí zvíře myslí a jedná za všechny? Jednotlivé zvíře zůstává právě tak hloupé jako předtím, nenaučí se nic!

Zatímco si opičák vše promýšlel, bylo slyšet krátké třesky, takové jako on již tehdy slyšel, když v dálce pozoroval podivnou, opici podobnou, bytost. Krátké ostré třesky se opakovaly a tu viděl pln zděšení, jak se celé obrovské stádo slonů žene vpřed, přímo vzhůru do jeho části lesa! Vystrašeně vyrazil zvířecí skřek, jeho družka odpo-

věděla podobným skřekem a velký opičák se snažil zachránit sám sebe a svou družku i jejich malou opičku. Slezl rychle ze stromu a běžel s nimi obrovskými skoky hlouběji do lesa. Stále blíže slyšel temné dusání tisíců sloních nohou a řvaní sloních samců. Přepadl ho strašlivý strach, takže vřeštěl zděšením, když uslyšel padat první tříštící se stromy. Utíkal stále hlouběji do lesa, ale řvoucí stádo se stále přibližovalo. Žádné houští, žádný strom - nic ho nemohlo zadržet. On stále jen vřeštěl: „Ta masa, jaká hrozná masa! Zničí nás!“ Mezitím jak křičel, doběhlo stádo až k němu, a co se mu stavělo na odpor, bylo rozdupáno. Poslední výkřik velkého opičáka: „Masa, strašná masa zvítězila.“ Velký opičák, jeho družka a malá opička, leželi na zemi, rozdupáni na krvavou kaši.

Když bylo po všem a řvaní slonů doznívalo v dálce, přibližovala se malá podivná bytost, která se mu trochu podobala, ke krvavým zbytkům velkého opičáka. „Ty chudáku!“ řekl soucitně, „navzdory své bystrosti, síle a obratnosti ses neuměl zachránit před běžícím stádem! Kdo ti byl rovný v bystrosti, síle v celém pralese? Velká nemotorná masa tě mohla přivést k pádu!

Kdo dokáže hnát před sebou velkou masu a umí používat její ničivé síly, je vítěz!“

Zdání klame

Na cestě mezi nebeským světem a širokou rovinou, která leží před podsvětím, se kdysi potkali dva lidští duchové, kteří na zemi vykazovali před svými bližním skutečně velké úspěchy. Oba dva byli se svými úspěchy spokojeni a opustili svá pozemská těla s vědomím, že užitečně a správně využili svůj pozemský život. Nyní se ale dělily jejich cesty, které si prozíravě navzájem přizpůsobovali během svého života v lidském těle. Překvapeně se díval jeden na druhého, protože nemohli pochopit, že se musí rozejít, když přece během svého života v pozemském těle toho tolik společně prožili.

„Bohatě smíš nyní sklízet z toho, co jsi vybudoval na zemi," oslovil duch boží jednoho z nich. „Ty jsi zvolil, co ti nyní bude dáno," řekl hlas druhému.

Kdo pracoval, obdrží za práci odměnu. Kdo pracoval podle doporučení nebeského světa, ten obdrží odměnu, odpovídající nebeskému světu. Kdo pracoval pro podsvětí, obdrží mzdu, odpovídající podsvětí.

Tímto způsobem oplatí Bůh každému člověku to, o co usiloval. Bůh je spravedlivý a nevnucuje žádnému duchu něco, co by pro něho považoval za nežádoucí.

Kdo není spokojen s tím, co přijímá jako sklizeň ze svého pozemského života, se svým neklidným a beznadějným stavem, který zakouší jako duchovní bytost, ať neviní kvůli tomu Boha, neboť Bůh nezrazuje své bytosti.

Když člověk o to žádá, Bůh vysvětluje a Bůh dává radu.

Bůh dává duším, které po něm touží, vždy takové rady, jaké potřebují k zajištěnému postupu kupředu na započaté cestě k Bohu.

Lidem, kteří se proti němu vzpírají, Bůh přenechává ty síly k další výchově jejich duší, které si sami zvolí, jako jim přiměřené, vítané pomocníky.

Pozemský pomocník, kterému se svěřili jim ale k ničemu není, když opouštějí pozemský svět.

Nevítaní hosté

Když se pán domu vrátil večer unaven domů, našel v domě zvláštní společnost. Užaslý se díval na bezpočet hostů, které nepozval. Neklidný a zmatený pozoroval činnost a vyvádění všech těch lidí, kteří se v jeho domě pohodlně uvelebili, jako kdyby byli ve svém. Mnohé z nich znal, ale nacházeli se mezi nimi také neznámé osoby, které znal jen podle jména. Všichni byli nadmíru zaměstnaní a mluvili spolu jeden přes druhého, takže jim nerozuměl. Všichni tito nevítaní hosté které musel u sebe trpět, se mu jevili zvláštní a on se nemohl bránit. Rozhněvaný se chtěl navečeřet, ale ani jeho žena a ani jeho děti nebyly k nalezení. Všude je hledal, aby mu pomohly vyhnat nevítané hosty z domu. Byli drzejší než mohl snést, neboť mu svou přítomností zabraňovali přemýšlet o jeho obchodních věcech a nepříjemnostech o kterých se před několika hodinami dozvěděl. Zvláštní hosté mu obrazně a hmatatelně před očima předváděli uplynulé scenérie, zapomenuté osoby se zpřítomnili a vedli s ním zvláštní rej a opakovali zapomenuté rozhovory. Mohl pohlížet na to všechno bez strachu, ale nedokázal se proti tomu bránit.

Chodil neklidně mezi mluvícími a na něho dotírajícími lidmi. Nemohl se však soustředit na žádnou rozumnou myšlenku, protože mu nevítaní hosté myšlení stále znovu mařili.

Nakonec volal vztekle svojí ženu, protože sám nevěděl, co s tou dotěrnou chátrou má dělat.

Když vstoupila do místnosti, která byla do té chvíle naplněná všemi těmi zvláštními hosty, byla najednou prázdná a tichá a tázavé oči jeho družky ho znovu rozčílily. „Co je s tebou?“ tázala se užasle. „Proč jsi tak vzrušený? Zde je přece všechno v pořádku. Dostal jsi zase záchvat zuřivosti a nemůžeš ovládnout své myšlenky?“

„Jdi jen zase do kuchyně a nech mě o samotě, když mě chceš jen urážet!“

Žena nešla nazpět do kuchyně, ale přistoupila ke svému manželovi a pohlédla mu ostře do očí. „Aha,“ řekla klidně, „byl jsi opět v moci tvých vínových duchů! Máš asi nepříjemnost v obchodě, chtěl jsi ji spláchnout, a tvoji vínoví duchové se na tebe zavěsili. Ty se ještě doopravdy zblázníš, když se nedokážeš ovládat a budeš takhle pokračovat.“ Ale muž byl jen ještě vzteklejší a pokoušel se

svou ženu násilím vytlačit z pokoje. Ona se ale postavila přísně a rozhodně proti němu a on se posadil vyčerpán na pohovku a ukryl si hlavu do dlaní.

„Říkáš vínoví duchové? Ano, ti to byli, vínoví duchové. Lezli ze všech koutů, obklopili mě a docela popletli. Nemohl jsem se jich zbavit. Připadal jsem si jako posedlý, nezmohl jsem se na žádnou rozumnou myšlenku. Ano, to ti vínoví duchové!“

Krev srdce oběti

V jiném pozemském světě, který je proti pravému, lidmi rozpoznávanému pozemskému světu neviditelný, protože je svou jinou formou kmitání normálními lidskými pěti smysly nepozorovatelný, se přihodila kdysi podivuhodná událost.

V tomto neviditelném světě, který nikdo silou svého rozumu nemůže vysvětlit, pronásledoval roztrpčený protivník jím již těžce poškozeného bližního bezohledně dále, aby ho k své vlastní ochraně umlčel a přivedl k záhubě. Ve skutečném reálném světě mu byla jeho oběť vydána na pospas, protože nedisponovala stejnou bezohlednou bojovou sílou jako on. Bůh přenechává slabší, svědomité a před božím okem čisté lidi, nesvědomité vykořisťující chorobné síle jejich protivníků, aniž by je účinně bránil v tvrdém boji o přežití.

Takové jednání se zdá překvapivě nespravedlivé a pro lidi čestně smýšlející těžko pochopitelné, protože člověk je navyklý posuzovat vše svým dobře vyškoleným rozumem. Ale Bůh působí skrytě před normálním a logickým posudkem člověka, podle základního plánu vývoje lidstva na zemi. Bůh pracuje jinak než lidé všeobecně mohou rozeznat, proto často od Boha odpadnou zklamaní a roztrpčení, protože jeho úmysly nedokážou rozpoznat, dokud je Bůh neosvítí. Bůh působí velkolepě a podle skrytého plánu na lidský svět, aniž by své úmysly lidem ochotně odhalil. Bůh vyžadoval z tohoto důvodu odjakživa od lidí úctu a pokoru. Boží plán předvídá soud nad dušemi, který proběhne v duchovním světě, pročež nic netušící člověk se občas dostane do situací, kde se to jeho poctivě a logicky pracujícímu rozumu jeví podivné a nespravedlivé.

Když bezprávně poškozený muž ležel na smrtelném loži a několik bezcenných věcí podle závěti svěřoval svým členům rodiny, propadl zase, jak již nesčíslněkrát, zoufalým a beznadějným myšlenkám o ztrátě svého bývalého značného jmění, díky nekalým intrikám svého soupeře. Plakal a stěžoval si na slabost, pro níž v boji podlehl. Členové rodiny obstoupili plni žalu úmrtní lože milovaného starostlivého otce, aniž by ho uměli utěšit. Co se stalo, nedalo se vrátit. Umírající těžce nesl, že nemohl zanechat všem milovaných členům rodiny zajištěnou obživu pro jejich další život, jak to měl v úmyslu, dřív než ho postihlo neštěstí. Členové rodiny byli zarmou-

ceni bolestivým loučením se svým milovaným otcem, kterého měli před očima. Bůh ale byl při tom, tichý a nepozorovatelný přítomný společník, jak to dosvědčuje pohádkový děj, odehrávající se poté v jiném pozemském světě. Když poškozený opustil své pozemské tělo, změnil se okamžitě jeho stav, všechny bolesti byly pryč. Sám byl změněný a jeho okolí také. Obklopovaly ho dobrotivé, podivné průhledné bytosti s usměvavým výrazem tváře a hovořily láskyplně chápavá slova, která vnímal, ačkoli nehovořily jako lidé. Potěšený a s důvěrou se k nim přidal a šťasten je následoval. Přesto, že nebyl ve svém pozemském těle, mohl se pohybovat zvláštním způsobem. Chtěl se orientovat kde je, ale viděl prozatím kolem sebe jen světlou mlhu a obklopovaly ho ony bytosti.

Kdo byly, promlouvaly k němu s porozuměním jako by ho dlouho znaly? Skutečně báječná byla tato změna, které se s ním stala. Byl jako snílek, který si také není svého stavu vědom, pokud ho vysněný svět drží ve svých poutech. Právě tak jako snílek si nevzpomene na svůj bdělý, pravý život, tak také tento, ze svého pozemského těla odloučený duch, neměl žádnou pravou vzpomínku na svůj přetrpěný pozemský život. Potěšený ze svého báječně změněného stavu mezi svými usměvavými a chápajícími prosvětlenými společníky, dokázal se jen přidat jejich příkladu a chovat se podobně. Neobyčejné neskutečné stavy, které on nyní zažil, byly pro něho nezpochybnitelnou skutečností, neboť se začal nyní dívat na obvyklé pozemské prostředí a krajinu vyjasněnýma očima božího duchovního světa. Užasle sledoval krásu obrazů, při čemž jeho vlastní starostlivé a zádumčivé myšlenky byly zcela vymazány. Všechno bylo změněno, tak, jako to zakouší každý snílek.

Mezi prohlížením obrazů spatřil náhle svého pozemského soupeře, čímž si připomenul své zažité ublížení a utrpení. Jeho pozemský protivník byl také změněný, neboť se choval jinak, než to v pozemském životě dělal. Jeho vzezření bylo změněné a změněný byl jeho výraz obličeje a jeho mimika. Pln hoře se přibližoval k poškozenému a ukazoval na své krví zalité ruce, na které byl hrůzný pohled. Zoufale natahoval k poškozenému ruce z nichž nepřetržitě tekla krev. Ten ale byl jako zkamenělý a nedokázal se už se svým průsvitným prosvětleným tělem tak vesele a lehce pohybovat. Díval se jako očarován na krvácející ruce svého soupeře, které kdysi ve skutečném životě napsaly a jmenovitě podepsaly lživé výpovědi,

kterým on padl za oběť. Z rukou tekla neustále krev a neúprosně znějící hlas pravil: „To je krev ze srdce tvé oběti, jež jsi proléval. Bůh to uschoval pro období tvého přechodu do duchovního světa, aby sis uvědomil své bezcitné činy na zemi.“

Sklíčen a hledajíce záchranu, pokoušel se kdysi tak mocný soupeř přimět poškozeného, aby mu léčil krvácející ruce, protože cítil, že je pomáhajícím prosvětleným duchům odporný. Poškozený byl ale jako zkamenělý, neschopný se pohybovat, natož jednat. Tu se ozval znovu neúprosný hlas: “Když jsi na zemi zmeškal činit pokání a napravit křivdu spáchanou na tvém bližním, tak ho nemůžeš svými kajícnými posuňky na onom světě o nic žádat, neboť jsi propadl pro své nekalé jednání božímu soudu. Proto jen sám Bůh bude soudit tvé myšlenky a činy. Nyní opusť prosvětleného ducha, kterého jsi kdysi v jeho bezbranném pozemském stavu pln výsměchu a nenávisti ničil, aby ses posiloval na jeho krvácejícím srdci. Na zemi jsi dosáhl vítězství, to by ti mělo stačit! Svoji odměnu sis sám již na zemi vybojoval, proto ti odměna v božím duchovním světě nepřísluší. Vzdej se přibližování nebeskému světu, na kterém ti na zemi nezáleželo a buď spokojen se stavem, který sis sám vytvořil. Kdo se na zemi ve své duši nepřizpůsobil nebeskému světu svými čistými myšlenkami a láskyplnými činy, nemůže na onom světě do nebe vstoupit. Zvol si nyní nový pozemský život a odčiň v něm své nepoctivé činy a očisti svou zbloudilou a temnou duši od bezohledného sobectví, které ti je vlastní. Teprve potom ti pomohu.“

Domnělý divotvůrce

Žil jednou jeden muž, který vedl skromný život malého, bezvýznamného zaměstnance. Jednoho dne uslyšel o muži, který svou vlastní tajemnou silou mohl léčit nemocné.

Pozoroval toho muže velmi bedlivě a přišel k přesvědčení, že by takové zázračné činy mohl rovněž realizovat, stačí když se bude pouze přesně držet jeho příkladu. Vzdal se svého málo výnosného místa a pokusil se léčit odpozorovaným způsobem nemocné. Všude bylo mnoho nemocných, tak se brzy k němu hrnuli, neboť byl pevně přesvědčený, že je velký zázračný léčitel. Pokoušel se přesvědčit všechny lidi, kteří přišli do jeho blízkosti, že on skutečně vlastní nadpřirozené síly. Tak se stalo, že mnoho jednodušších a málo poučených lidí skutečně na jeho údajně zázračnou sílu uvěřilo. On pomocí magnetizmu, který vlastní všichni lidé, přes sugestivní sílu svého sebevědomého vystupování mohl skutečně pomoci nemocným lidem, kteří se mu podrobili a vyléčit je od všelijakých skutečných i sobě namluvených nemocí a zbavit utrpení. Pozorně také studoval vystupování a způsob mluvy Ježíše, když on, obklopen svými učedníky zbavoval lid nemocí, když mu zbožně uvěřili. Cvičil se vystupovat jako „Spasitel“ a ovlivnit své bližní, aby je dostal do své moci a mohl je ovládat. Přímo a sebejistě prohlásil, že lidé mají své nemoci jen proto, že tolik hřešili, a že Bůh je nemocemi trestá. On ale by je mohl nemocí zbavit, když před ním učiní pokání. Museli by se hluboce před ním pokořit a přiznat jemu své viny, potom by je mohl vyléčit. Před zraky všech lidi ponižoval a když jeho velkou drzost rozpoznali a stavěli se na odpor, tak jim vyhrožoval, že je svou nadpřirozenou silou, přitlačí k zemi. Pomocí zázračné síly, kterou vlastní, je udělá tak velmi nemocné a ubohé, že se kajícně a pokorně k němu vrátí jako ke svému zachránci a budou prosit o milost.

Kolem tohoto podivného muže se pozvolna soustřeďovalo stále víc lidí, neboť tíže času přiměla mnohé k odpadnutí od pravé víry a připojit se k takovému prostořekému, sám sebe vychvalujícímu, údajnému divotvůrci. Mnohým lidem mohl muž skutečně chorobu vyléčit, když jim silou svého přesvědčivého pohledu, který si prozíravě před zrcadla nacvičil, vnutil svou moc. Ti, kteří se mu zjevně nechtěli podřídit, protože nechtěli uznat jeho autoritu, byli jím

chladně, drsně a tvrdě ohrožováni a označováni za odpadlíky, kteří propadnou božímu trestu, který on na ně sešle jemu vlastní mocí. Občas byli lidé, kterým vyhrožoval skutečně nemocní a zubožení, tak jak jim hrozil, čímž se jevila jeho zázračná síla potvrzena.

Stále více lidí pozvolna obklopovalo tohoto nápadného muže, který svým sebevědomým vystupováním dokázal fascinovat mnoho, v duchovních vědomostech slabých a duchovních sil neznalých lidí. Neuvěřitelný a rozruch budící byl jeho vnější životní vzestup: ze skromné existence bezvýznamného, málo vědomostmi disponujícího obyčejného člověka, k velkolepé, sebevědomě vystupující osobnosti, přenášející jakoby boží zázračné síly na mravně sešlé a proto nouzí trpící bližní.

Ale boží andělé, podle přikázání Pána, mlčenlivě pracovali proti jednání a provozování živnosti tohoto muže. Pán je poučil o tom, že muž oslavuje sám sebe a snaží se, aby ho také oslavovali pomoc potřebující a po něm volající lidé. Jeho chorobná ctižádostivost byla očividná. V duchu hluší a slepí lidé to nepoznali, ale boží anděly nemohl oklamat. Boží andělé opatrně varovali muže málo zřetelným znamením, protože jasně viděli skutečný stav jeho nesmrtelné duše. Diskrétně se snažili ovlivnit jeho myšlení a zachránit ho před pádem, ke kterému ho hrozila vést jeho vítězoslavná, nezkrotitelná pýcha. Boží andělé se neustále snažili muže ovlivnit, aby se zbavil své přehnané domýšlivosti a s vědomím své lidské malosti a neschopnosti a bezmocnosti, tiše a skromně sloužil Bohu a Boha ctil.

Před očima všech ale zvítězilo energické přesvědčení muže o jeho vlastní skutečné zázračné síle, protože on měl skutečně jako zázračný léčitel úspěchy. Velké masy lidí docházely ze všech stran a pokorně mu přinášeli mnoho darů, takže byl postupně stále bohatší na pozemské statky. Tak dokázal svou osobu velkolepě lidem ukazovat. Pln zadostiučinění se prohlížel v zrcadle: jak on, jednoduchý, malý, obyčejný člověk, průměrné bezvýrazné tváře se stal úctyhodnou a uznávanou, významnou osobitostí.

Tu se jednoho dne přihodilo něco děsivého! Když se opět jednou, pln zadostiučinění, prohlížel ve velkém toaletním zrcadle, které věřil, že potřebuje k pečlivé úpravě svého zevnějšku, zalekl se a s hrůzou myslel, že blázní. Strachy chtěl utéci, ale jeho tělo bylo jako ochromené, takže se nemohl pohnout. Oči mu hrůzou hrozily vypadnout z důlků, neboť za sebou viděl v zrcadle stát druhého člověka,

který mu byl podobný, vypadal však celý změněný. Zdálo se mu, jakoby za ním stála skutečně hrůzu nahánějící příšera, která mu byla podobná. Nemohl se pohybovat a musel se stále dívat na to strašidlo, které stálo těsně za ním s ohavně se šklebící, hubenou, zvadlou tváří, pod kterou zřetelně mohl rozeznat úmrlčí lebku. Když za ním stojící druhý člověk s patrnou úmrlčí lebkou začal mluvit, zatím co on jak očarován se stále musel dívat do zrcadla, domníval se, že strachem zešílel. Vykřikl zděšením a volal o pomoc, ale nikdo mu pomoci nepřišel. Dusil se hrůzou a ochrnutý na celém těle nemohl pohnout žádným údem. Stále upřeně zíral do zrcadla na stojícího hrozivého hosta, který ho tichým chraptivým hlasem oslovil: „Chtěl bys mi uniknout, vypínáš se před lidmi, bereš mi sílu a holedbáš se jako divotvůrce. Nepřetržitě jsi čerpal z mé síly, krášlil se jí, dělal se velký před lidmi a stal se bohatým na pomíjející statky. Čerpal jsi moji sílu, ale Bůh nebyl nad tebou a boží svatí andělé tě nepodporovali, ale snažili se tě trpělivě přivést k sebepoznání. Jsou to oni, kteří ti nyní ukazují před očima můj obraz, aby tě vyburcovali z tvé opovážlivosti. Před očima máš nyní obraz, obraz tvé nesmrtelné duše! Její opravdový stav, jak ho vidí boží andělé. Je teď udělaný názorně pro tebe. Neustále jsi čerpal z mé síly, aniž mi Bůh ztracenou sílu jeho boží silou nahrazoval a zvětšoval. Nepřetržitě jsi plýtval mou silou a přiváděl mě do zkázy, jak nyní můžeš vidět. Bůh mne neposiloval svým milosrdenstvím, protože ty jsi je od Boha nezískal pokorou a uctivým sebezapřením. Podívej se nyní po pravdě na svoje dílo, které Bohu buduješ! Rozmysli si tvůj budoucí stav ve mně, kterému nemůžeš uniknout! Pohleď na můj obraz a přestaň se před lidmi zveličovat a z lidské ješitnosti promarňovat mou sílu! Dále ji nepoužívej, aniž by ti Bůh tvé konání uložil a zjevně a přesvědčivě ti prokázal milost dělat zázraky jeho boží silou! Nepovyšuj se dále před nevědomými lidmi a děkuj božím andělům, že ti ukázali pravdivý obraz tvé zubožené nesmrtelné duše a vzpomeň na slova Pána: vinná réva bude sklizena, neboť čas velké sklizně je blízko!“

Hrozivý host zmizel, strnulost mužova těla zmizela a on padl v bezvědomí k zemi.

Na křižovatce cesty

„Kam jdeš?“ tázal se jednou pozemšťan nebešťana, když se potkali na křižovatce. „Jdu do mé vlasti,“ odpověděl nebeský člověk,“ z níž jsem přišel a do které se nyní vracím. A ty? Kam jdeš ty?“ „Ani pořádně nevím,“ řekl váhavě pozemšťan, „já se potuluji jen tak kolem. Netuším kam nakonec dojdu. Ale má to svoje kouzlo, tak nazdařbůh cestovat po cizině. Co z toho vyjde, to se ještě ukáže. V každém případě jdu dále směrem, který jsem zvolil. Odchýlení do jiného směru u mě nepřichází v úvahu! Nejsem pro kličkování. Musí se jít stále přímo. Co člověk jednou uznal za správné, u toho se musí zůstat. Takový je můj charakter.“ „Co když se dostaneš do bažinaté oblasti, co budeš dělat potom? Jdeš v tomto případě, podle svého charakteru, přímo bažinou, v nebezpečí, že přijdeš o život?“ ptal se starostlivě nebešťan. „Ano, potom musím udělat okliku, k tomu bude už příležitost.“ „A když tam nebude žádná směrová tabule, co budeš dělat potom? Zabloudíš a dostaneš strach!“ „Ale co! Nějak již projdu, mimo to nejsem přece sám, nesčetní lidé, jako jsem já, putovali již stejnou cestou. Tak zlé to s tou bažinatou oblastí nebude, vždyť všichni ostatní přede mnou již tudy také prošli. Kam šli oni, tam půjdu také a basta! O tom si člověk nepotřebuje dělat předem žádné starosti. Člověk patří přece k velkému zástupu, který někam pochoduje, a tak pochoduji s nimi! Ale kam jdeš ty?“ „Už jsem ti to řekl, vracím se zpět do vlasti.“ „Kde leží?“ „Tam za kopcem, který tamhle vidíš, tam je má vlast.“ „A není na tvé cestě žádná bahnitá oblast?“ „Nikoliv, znám cestu. Byla již od mnohých lidí vyzkoušená. Jdu na ní s důvěrou vpřed, k vytouženému cíli.“ Poté se pozemšťan zamyslel a nakonec se zeptal: „Ale když je tvůj domov tamhle za vysokým kopcem, který vidím v dálce, tak máš před sebou ještě dlouhou a namáhavou cestu. Neztratíš odvahu k další cestě? Vydrží to tvé nohy?“ „Ne, odpověděl nebešťan, „jdu tu dalekou cestu do mé vlasti pln důvěry, protože vím, že mé nohy jsou dost silné, aby mne tam donesly, protože mi je posiluje Bůh.“ „Ale co se děje v tvém domově tak důležitého, že podstupuješ takové trampoty, aby ses tam dostal? Tvoji rodiče přece jistě už dávno zemřeli, a kdybys měl sourozence, ptám se, zda jsou ještě naživu. Co očekáváš tedy v tvé vlasti?“ Jako němý zíral nebešťan na tazatele a

nevěděl, co odpovědět. Potom se ale vzpamatoval a odpověděl: „Já vím, že moji rodiče nezemřeli, oni nepatří mezi smrtelné bytosti. Oni žijí věčně, stejně jako věčný Stvořitel. Oni to byli, kteří mi dali na cestu vědomí o mé vlastní nesmrtelnosti. A toto vzácné dědictví, které v sobě nosím, mi dává sílu, dostat se k nim bezpečně a jistě, i když je cesta daleká a namáhavá.“ „Mluvíš v hádankách,“ řekl druhý, „jak může někdo z nás tvrdit, že je nesmrtelný. Všechny bytosti, které jsme na zemi znali, přece zemřely. Nezůstala ani jedna ušetřena!“ „Ty jsi zrovna tak smrtelný jako já!“

„Nerozčiluj se,“ konejšil ho nebešťan, „a důkladně si rozmysli, kde my teď oba jsme. Stojíme zde na důležité křižovatce, na místě, kde se naše vzájemné cesty setkaly. Dostali jsme příležitost spolu mluvit, jsme tu v okamžiku ve stejné situaci, ačkoli každý z nás obou sem přišel z jiného směru. Na této křižovatce, na stejném bodu naší cesty, stojíme my lidé dříve nebo později všichni. A po překročení této křižovatky, kterou žádný nemůže obejít, je jedno z kterého směru kdo přišel, musíme všichni kráčet dále směrem, který jsme si původně určili. Po této stránce jsme si všichni rovni, to máš pravdu. Ale ty zapomínáš, že se na této křižovatce, na které jsme skutečně ve stejné situaci, se ihned zase musíme navzájem rozloučit. V okamžiku se naše cesty opět rozejdou, protože každý musíme jít dál původním směrem. My oba se zásadně lišíme v tom, že já o své nesmrtelnosti vím, zatím co ty jdeš ve své tíživé nevědomosti dál, aniž sis vědom své pravé situace a cíle své cesty.“

Těch několik slov si vyměnili pozemšťan a nebešťan na křižovatce cesty, kterou museli oba projít.

Obr a chytří trpaslíci

Ve světě trpaslíků bylo kdysi náležitě živo. Objevili totiž v jeskyni ve skále spícího obra. O jednom takovém jim vyprávěli jejich předkové již ledaco podivuhodného. Oni obry sami nikdy neviděli ale věděli o nich své jen z podání bájných pověstí. Vyprávění o tomto údajném obru znělo tak podivuhodně, že trpaslíci tomu sotva byli schopni uvěřit, poněvadž to přesahovalo jejich chápavost. Jen nejchytřejší mezi nimi přijali tradicí dochované náznaky svých předků a opravdově se zaměstnávali problémem tohoto bájného obra.

Teď se ale přihodilo to, že trpaslíci tohoto hypotetického obra jednoho dne skutečně sami objevili, jak leží spící ve skalní jeskyni. Vzbudili ho opatrně a jednali s ním tak, jak to předkové radili. Všechno šlo dobře, a tak vytáhli obra z jeho úkrytu na denní světlo. Obezřetně pozorovali jeho nálady, přizpůsobovali se jim a obr se také dobrácky podřizoval všem jejich návrhům a nápadům. Věděli, že je němý, a že se s ním proto mohou jen velmi těžko a opatrně dorozumívat. Věděli také, že má obrovskou a krajně nebezpečnou sílu a byli rádi, že se v jeskyni sám neprobudil. Právě tak jim bylo známo, že ho při opatrném jednání mohou velmi dobře upotřebit, protože je nesmírně silný. Věděli, že je tak silný a nadmíru citlivý, že kdyby s ním neprozíravě jednali a dráždili ho, mohl by při nečekaném výbuchu hněvu, zničit celý těžce vybudovaný trpasličí svět.

„Neublíží nám, když s ním budeme rozumně a opatrně zacházet, protože on se může stát nebezpečným jen když se rozhněvá," řekl nejchytřejší trpaslík svému kamarádovi. „Když ho nebudeme ponoukat nerozvážnými činy, podá se nám jako hodná tažná kobyla a bude nám vláčet ty nejtěžší náklady, aniž by nám ublížil. Zkazíme-li mu ale v rozčilení naším agresivním jednáním náladu, potom by se mohlo stát, že nás všechny do jednoho svou mocnou silou usmrtí. Buďme tedy opatrní a snažme se s ním zacházet stále jen ve vlídné a vyrovnané náladě. Budeme díky jeho velké síle stále bohatší, víc než si to dovedeme dnes představit. My vlastníme chytrost a dokážeme ho řídit tak, že bude pro nás vykonávat nejtěžší práce, aniž by při tom byl ve špatné náladě. Musíme si jen jasně uvědomit, že před krátkou dobou ještě hluboce spal ve své skalní jeskyni. Proto je zatím ještě nešikovný a ne zcela spolehlivý v použití své obrovské

síly. Pro nás to znamená: Dávat pozor! Nedráždit ho! Je jako někdo, kdo byl nešetrně vzbuzen z hlubokého spánku a je ještě trochu zmatený. Takový může lehce vybuchnout vztekem, protože jeho síly ještě nejsou ve správné rovnováze. Proto s ním musíme zacházet chytře jako v sametových rukavičkách."

Těmito slovy poučoval nejchytřejší trpaslík své malé kamarády. Tu se dotázal jeden, pověřený vedením oddílu trpaslíků k hájení, kdyby to mělo být jednou nutné, proti možnému nebezpečí nebo napadení přicházejícímu zvenčí: „Když nám bude hrozit nebezpečí, které bychom mohli velkou silou našeho obra odvrátit, neměli bychom naší výhody využít, když ji máme v ruce ve sloužícím obru?" „To by bylo málo užitečné," odpověděl první, „neboť kdo ví s určitostí, zda jiné skupiny také potají takového ve skále spícího obra, neobjevili. Co z toho bude, když my trpaslíci mezi sebou povedeme válku a necháme za nás válčit nám sloužící obry? Já vás přece varoval, takový obr se nesmí dráždit a přivádět do agresívní nálady, protože on lehce vzplane v hrozně nebezpečném hněvu, který je neobyčejně nebezpečný pro všechny trpaslíky bez výjimky. Uskromněme se tedy a těšme se z toho, že náš obr nám tak ochotně pomáhá a vykonává za nás všechny takové práce a nosí náklady, na které jsou naše jemné síly slabé."

Proti překvapivým a nebezpečným výbuchům obrova temperamentu se postupně chytrým trpaslíkům podařilo účinně chránit. Objevili stále nová bezpečnostní opatření, takže mohli nakonec bez starostí zužitkovat jeho mocnou sílu. Tak mezi jinými přišli na myšlenku pověsit mu a šikovně připevnit na tělo lékařský teploměr. Tímto způsobem mohli kdykoli jeho náladu kontrolovat a při stoupajícím nebezpečné teplotě přiložit nepozorovatelný bleskosvod, který by eliminoval hrozící síly.

Přes všechna tato preventivní opatření se trpaslíci těšili ze svého poddajného a silného služebníka, který jim trpělivě a ochotně vykonával práce, na které jejich vlastní malá síla nepostačovala. Obr jim neúnavně pomáhal, a tak si postupně vytvářeli báječný, prospěšný a potěšitelný život. Měli všechen důvod děkovat Bohu, neboť jim nikdy předtím nepřišlo na mysl, že jim bude v takové míře ulehčena práce, nemluvě o tom, že se to uskuteční.

Ale uspořádané, úspěšné a mírné zacházení s jejich obrem bylo jednoho dne zpochybněno. Trpaslíci se totiž dověděli, že za hor-

ským hřebenem, který viděli v dálce, jiná skupina trpaslíků objevila rovněž takového spícího obra ve skalní jeskyni a právě tak chytře jako oni, začala využívat jeho velkou sílu. Protože tito jiní trpaslíci pocházeli od stejných předků, tak věděli, že dosáhnou se svým obrem jistě stejných výsledků jako oni. Tato myšlenka v nich vzbudila podezření, že by je jednoho dne mohla skupina druhých trpaslíků přepadnout a použít k tomu obrovské síly svého obra. Chytří malí trpaslíci bledli, zatíženi těmito myšlenkami a malovali si takové možné přepadení v nejčernějších barvách. Bylo by hrozné a vůbec nemyslitelné, jednou ranou zničit celé to namáhavě a zručně budované dílo, kterým si vytvořili a zajistili tak bezstarostný život. Oba obři by mohli na příslušný rozkaz jejich malých pánů proti sobě bojovat a žádný teploměr a žádný bleskosvod by v takovém případě nemohl trpaslíky zachránit před strastiplným zánikem. Ustrašené, ale naprosto odůvodněné myšlenky, jim kazily radost z jejich budovatelské práce za lehčí a vznešenější způsob života jejich společenství. Věděli, že skupina trpaslíků bydlící za horským hřebenem by je mohla každým okamžikem s pomocí jejich obra přepadnout a zničit všechno, co si vystavěli pro radostný a úspěšný život. Hrozná se jim zdála být myšlenka na nevázanou sílu obou proti sobě bojujících obrů. Jejím ničivým účinkům by ani oni sami neušli, a tak zkoušeli, jestli by jejich vlastního obra nemohli vychovat tak, aby zničil nepřátelské trpaslíky i jejich obra a jim samotným se při tom nic nestalo. Mysleli již jen na opatření ke své obraně. Tím ztráceli čistou radost z práce k usnadnění a zkrášlení způsobu jejich života. Jejich myšlenky byly stále temnější a výraz tváře starostlivější, poněvadž se nyní zaměstnávali v podstatě jen ničivou silou jejich obra, jak by ji mohli v nouzi využít. Také hrůzyplné přípravy na důslednou obranu, proti útoku nepřátelského obra, kazily způsob života jejich společenství, neboť každý trpaslík si představoval střetnutí obou znepřátelených obrů a poznal, že při takové strašlivé srážce, by všichni museli za strastiplného utrpení zahynout. K čemu by jim pak byl nález obra v skryté skalní jeskyni? Bylo by bývalo lepší, kdyby zůstal neobjeven a spal tam až do soudného dne!

Tu vystoupil jednoho dne velice chytrý malý trpaslík a svolal veřejné shromáždění. Za napjaté pozornosti dal svým posluchačům na srozuměnou, že je nesmyslné si nechat nahánět strach a vymýšlet co možná nejstrašlivější obranné taktiky, kvůli nejasným dohadům

o domnělých hrozivých útocích ze strany oné druhé trpasličí skupiny. Nejprve je přece nutné zjistit, jaké je skutečné smýšlení těch údajných nepřátel, a zda se nenacházejí v obdobném stavu strachu jako oni. Když se zjistí skutečné smýšlení druhé skupiny a shledá se nebezpečným, teprve pak by měli myslet na svou obranu.

On proto navrhuje, aby se vypravili poslové, kteří by měli přejít na druhou stranu k oné skupině za horským hřebenem s všelijakými dary a dárky v rukou a vyřídit pozdravy tam bydlícím příbuzným. Pak by měli tito poslové přesně a moudře vyzvědět, jaké povahy je skutečné smýšlení oné skupiny. Oni doma by měli počkat na návrat poslů a do té doby se neoslabovat pochmurnými, nenávistnými myšlenkami a nepotřebnými úzkostnými stavy.

Trpaslíkův návrh byl všeobecně přijat, a tak byla odeslána skupina poslů, jak bylo navrženo. Domácí čekali netrpělivě delší čas na návrat poslů, a když je konečně zdaleka viděli přicházet, byla jejich zvědavost a vzrušení na nejvyšším stupni. Trpaslíci již dlouho rozebírali v myšlenkách všechny možnosti úspěchu nebo nezdaru výpravy a jejich hlavy byly rozehřáté představami výsledků této průzkumné cesty. Byli tak naladěni na nepřátelský postoj druhé skupiny trpaslíků, že byli nesmírně překvapeni, když viděli své vyslané posly, jak se vracejí úplně ověnčeni girlandami květin. V rukou nesly košatiny plné známého i neznámého chutného ovoce a na zádech měli žoky, naplněné dary a dárky všeho druhu a v poselství dík a radostné pozdravy vzdálených příbuzných. Údiv byl velký a nad nečekanou odpovědí jejich údajných nepřátel propuklo obrovské veselí. Všichni se uchopili za ruce a dali se kolem poslů vyzdobených květinami, do radostného tance. Posbírali a položili obdržené dary na hromadu před sebou na podlahu a jeden z nich dirigoval pěvecký soubor, který ve velkém zanícení přednesl chvalozpěv za vysvobození z jejich velkých obav. Potom radostně oslavovali do pozdního večera. Příštího jitra šli všichni opět po své práci a vyvarovali se myslit dále na své ustrašené přípravy k obraně proti údajným nepřátelům, které směli nyní považovat za své oddané přátele.

Boží síla nad nimi všemi způsobila tento zázračný obrat.

Úředníci

Na křižovatce cesty se kdysi setkali vládní úředníci, kteří své vládě všichni uctivě sloužili, každý na svém jemu určeném zvláštním služebním místě. Jeden z úředníků přišel z hornaté oblasti, zatím co tři ostatní přišli z velké roviny, která se rozprostírala před jejich zraky daleko až k obzoru. Všichni čtyři se zastavili a dali se do důvěrného rozhovoru. Při tom se ukázalo, že oni všichni vespolek jsou čestně a přesvědčeně podřízení svému ministerskému předsedovi a že mu radostně věnují celou svou pracovní sílu. Když ten, který přišel z hornatého kraje, se jim snažil přístupně vysvětlovat nové pojetí způsobu své služby, shledali toto setkání do té míry za podnětné, že se všichni posadili u okraje cesty do trávy a začali si vyměňovat názory.

Jak to tak jde, když si muži mezi sebou vyměňují své myšlenky, přišli brzy k protikladným názorům o formě své služby a to způsobilo, že vzniklo něco takového jako otevřený boj mezi třemi, kteří přišli ze široké roviny a úředníkem, který byl z hor. „Když nechceš zpochybňovat svou další kariéru pod naší vládou," řekl jeden ze tří, „nesmíš tyto novoty dále prohlašovat jako náležející k tvé oficiální službě a rozšiřovat své pochybené nápady. Nikdo z nás nebude akceptovat tvé novoty, protože my se nechceme provinit porušením stanovených služebních předpisů." „Kdo ale říká, že se přijetím mojí rady proviníte porušením svých služebních předpisů," odpověděl druhý. „Moje návrhy nepřicházejí ze mne, obdržel jsem je v noci v dlouhém a jasném snu a proto tvrdím, že jsem je dostal od Boha." „Jak můžeš ty něco takového tvrdit!" volali pobouřeně ostatní. „Ty blázníš! Když se přesně neřídíš našimi služebními předpisy, jsi odpůrce vlády a budeš sesazen!" „ Shledávám za nerozumné, když budu proto sesazen, protože se mi zdálo něco naprosto rozumného a cítím se zavázaný to zavést v naší službě," odpověděl napadený. „Proč nechcete novinku uznat jako dobrou. Zjednodušila by celou tak komplikovanou službu a zároveň ji vytvořila více přehlednou a účelnou?" „Tak s pravdou ven! Co se ti zdálo? Vysvětli nám vše a nedělej dále tak tajuplně, nemůžeme přesně posoudit, zda blázníš nebo ne!" Napadený se narovnal, podíval se k sluncem osvíceným oblakům na obloze a řekl: „Nuže tedy poslouchejte, co jsem zažil,

když jsem byl nahoře v horách, v mém osamělém služebním bytě. Řekl jsem vám, že jsem měl sen, protože vy byste mi nerozuměli, kdybych vám řekl, co jsem chtěl tímto nočním snem ve skutečnosti naznačit. Všichni byste se postavili proti mně, kdybych vám hned sdělil svou zkušenost. Tak poslouchejte: náš šéf vládne jinak, než si doposud myslíte. Má nad námi velkou moc a stále dbá na to, aby zůstal před námi neviditelný. Vůbec bychom to nesnesli, kdyby pobýval mezi námi, poněvadž z něho vycházející síly by nás tak rozrušovaly, že bychom naše každodenní úkoly už neprováděli tak klidně a uspořádaně jako dosud. V naší představě je ale ještě dosud od nás velmi vzdálený, a proto nás jeho způsob vlády moc nevzrušuje. My jsme na něj zvyklí a neznáme nic jiného a nemůžeme si proto představit žádný jiný způsob vlády.

Každý jiný způsob by se nám zdál špatný a podvodný. Tak je tomu dnes. Ale náš šéf má ještě jinou možnost, jak nám vládnout, než si dovedete představit. A to je to, co vám chci sdělit.“ „Až dosud jsme tvým slovům rozuměli,“ řekl jeden z tří posluchačů, „ale nyní tuším, že začneš fantazírovat.“ „Uklidni se,“ odpověděl mluvčí, „a dobře poslouchej, co vám nyní budu vysvětlovat. Mnozí z vás, ano většina, viděla našeho šéfa jen na obrazech, nejčastěji si na nich nebyl vůbec podobný a jeho pravdivá bytost nemůže být správně rozeznána. Přesto jsou všichni o tom přesvědčeni, že máme nejlepšího a nejmoudřejšího vladaře, kterého jsme si mohli přát.“ S tímto výkladem beze všeho všichni tři úředníci souhlasili. „Poté, co jsme si toto objasnili,“ pokračoval vypravěč dále, „chci vám podávat zprávu o jiné vládní formě, jak jsem vám naznačil.“ Všichni tři úředníci hleděli na mluvčího v největším napětí a zdálo se, že čekají na chvíli, kdy se na něho vrhnou, aby mu v dalším hovoru násilím zabránili. Mluvčí však klidně pokračoval: „Víte, že náš šéf předává své pokyny a příkazy svým nejbližším veřejným činitelům a služebnám, a tak přicházejí jeho pokyny a příkazy přes obrovitý úřední aparát nakonec k nám, malým, v nižších úřadech pracujícím lidem. Ale nikdo z nás všech neví přesně, zda šéfovy pokyny a příkazy na dlouhé úřední cestě, kterou procházejí, také skutečně ještě zcela odpovídají jeho původnímu mínění, protože velký úřední aparát působí jako filtr. Mohlo by se přece od původního mínění mnohé zkomolit.“

Po těchto slovech tři posluchači rozčileně vykřikovali, že toto je hanebná pomluva! Úřednický aparát se skládá z naprosto svědo-

mitého a důvěryhodného lidu, který nelze podezírat z nejmenšího svévolného zasahování do vydaných příkazů, nařízení a instrukcí ministerského předsedy. Mluvčí odpověděl, že on toto také netvrdil jako skutečnost, ale jen poukazoval na takovou možnost, načež se ostatní uklidnili. Řekli jen poněkud podrážděně: „Nyní vyprávěj dále, toto vše víme, nevypravuješ nám nic nového.“ „Nebudu vám v podstatě vypravovat také nic nového, když budu nyní hovořit o jiném způsobu vlády našeho šéfa,“ pokračoval mluvčí klidně. „Byl jsem v noci jako ve snu v pracovním kabinetu našeho šéfa, ale ve skutečnosti to nebyl vůbec žádný sen. Všeobecně se ví, že on se zálibou během noční doby pracuje, a tak jsem byl v jeho blízkosti a pozoroval jsem ho při práci. Ačkoli mě vnímal, vyvaroval se hlasitého oslovení, neboť by mě příliš poděsil. Já jsem ale zřetelně slyšel jeho hlas, i když jen velmi slabě. Sdělil mi pokyny, abych mohl svou službu plnit skutečně s větší důkladností a jistotou. Nebyl jsem vůbec vzrušený, neboť náš šéf je ve svém chování k malým lidem, jako jsem já, neobyčejně dobrotivý a vznešený. Když jsem všechno vyslechl, co mi náš šéf chtěl říct, byl jsem opět v posteli v mém pokoji, v mé horské vesnici a rozebíral v mysli, pln údivu, tento tak působivý, mimořádný zážitek. Od té doby zůstalo něco jako tajné spojení mezi šéfem a mnou zachováno, neboť když se zcela uklidním a vyřadím své vlastní myšlenky, mohu opět zaslechnout jeho tichý hlas, který mě obšťastňuje a mohu vesele a jistěji konat své profesní úlohy. Dostal jsem také povolení, že smím podle potřeby našeho šéfa zavolat, když bych chtěl obdržet v pracovní záležitosti spolehlivé vysvětlení a radu. Náš šéf mi odpovídá vždy s velkou dobrotou a s trpělivostí, čímž se zvyšuje má pracovní síla a celý můj život je spořádanější. Chtěl jsem nyní sdělit tuto zkušenost vám všem, abyste mohli přijít také do takového přímého spojení s naším šéfem, aby také vaše služba mohla být snadnější, jistější a důkladnější.“

Ale tu ti tři pyšně a pobouřeně společně prohlásili, že nechtějí jeho nesmyslná slova déle poslouchat, poněvadž teď jsou již naprosto přesvědčeni o tom, že je pomatený. On je jistě posedlý od ďábla a chce je nyní rovněž přivést do záhuby. Postarají se ihned o jeho výpověď, aby byl zproštěn úřadu. On nesmí v žádném případě dále ovlivňovat odjakživa spořádaně pracující, ostatní úřednictvo. Stačí, že se pomátl on sám.

Měl by se nyní co nejrychleji vrátit do své horské vesnice, poněvadž se už nehodí pro spořádaně žijící společenství. Přeskočilo mu v hlavě, a to dělá lidi nezpůsobilé pro život v rovině pro velké společenství.

Tři muži se bez pozdravu a rozloučení obrátili a zamířili do rovinného kraje. On šel ale právě tak tiše zase nazpět cestou do své horské vesnice, odkud přišel. Brzy poté obdržel od nižšího sekretariátu formální oznámení o svém propuštění.

Tajemný most

„Na světě Stvoření nejsou žádná tajemství," řekl kdysi velký učenec pozorně poslouchajícím studentům. „My máme v přírodních vědách v ruce klíč, kterým můžeme otevřít celé dějiny Stvoření. Neexistují ani zázraky ani tajemství. Před naším bádavým zrakem leží odhaleno celé stvoření. Můžeme dokázat jeho logickou stavbu, protože máme nyní náš intelekt tak dalece vyškolený, že můžeme stvoření v každém jeho projevu přehlédnout a pochopit."

Když profesor domluvil, rozloučil se se svými posluchači a opustil auditorium. „My víme tudíž dnes všechno, co člověk vůbec může vědět," vykřikl posměšně jeden student na své kolegy, kteří nechtěli opustit přednáškový sál, rozčileni jeho pochybující úvahou. Nadhozená otázka se jim zdála být na povážlenou. „Kdo si troufá tvrdit, že nejsou v našem Stvoření žádná tajemství!" zvolal jeden z nich, kterého ostatní nazývali „Zamlklý". Dali mu tu přezdívku, protože on skoro vždy šel sám svou cestou a též se neúčastnil rozhovorů, zábavy a společných vystoupení studentů. Rád mlčel. Teď jakoby oživnul a postavil se přímo do opozice k přednášce profesora.

„Jsou tajemství v našem stvoření!" volal, „které my s naším rozumem nemůžeme ani vyzkoumat ani jim porozumět! Ale k tomuto poznatku se dá přijít jen, když se člověk uklidní a zmlkne. Ovšem se musí také umět takový tichý a mlčenlivý život plodně vytvářet, neboť jinak neprospívá k ničemu a naopak spíš ohlupuje. Tedy, kdo se chce ponořit do klidu, jak já to myslím, musí být uvnitř bohatý na ctnosti. Potom ale může zažívat zázraky, o kterých si nemůže náš profesor udělat žádné představy." Všichni z toho byli udiveni, že „Zamlklý" otevřel svá ústa a hovořil. Ještě k tomu v tak rozhodné a opoziční formě. Začali se o něj zajímat a někdo volal: „Jaké jsou to zázraky? Naparuješ se a mluvíš o pohádkách! Jsme dospělí mladíci a už na pohádky nevěříme!" „Ale já jsem nevykládal žádné pohádky, nejsem žádný snílek, který si nechá klamnými představami poplést hlavu. Mám zdravý rozum, přesně tak jako vy. Dělám zkušenosti, o kterých nemáte ani zdání, protože žijete příliš hlučně a navenek." Mezitím se okolo „Zamlklého" shromáždila velká skupina, která chtěla vědět něco bližšího o jeho stanovisku a jeho zkušenostech. Navrhují proto privátní sraz, na kterém se „Zamlklý" podrobně vy-

sloví o svých naznačených zkušenostech, což zde v přednáškové síni v několik ještě zbývajících minutách není možné. „Zamlklý“ souhlasil a pozval ty, kteří se chtěli dotazovat na příští večer k sobě.

V udaný čas přišla skupina mladých studentů do domu „Zamlklého“. Každý napjatě očekával jeho podrobnější přednášku. „Zamlklý“ avšak měl přímo zarážející vyučovací způsob: když byli pohromadě v předsíni, otevřel dveře a nechal své hosty vstoupit do úplně prázdné místnosti, tak prázdné jako před přistěhováním. Byla naprosto čistá, podlaha jako zrcadlo, jakoby na ni ještě nevkročila žádná noha člověka. Stěny byly pokryté dokonale čistými tapetami, nedefinovatelné barvy a bez vzoru. Nebylo vidět žádné okno. Odněkud přicházelo tlumené světlo. Studenti hleděli udiveně jeden na druhého a nevěděli, zda by se měli smát nebo se zlobit, připadali si hloupě. „Jaký nám tady vyvádíš kousek, že nám ani nenabízíš židle, ale prostě nás zde necháváš postávat kolem!“ „Ano,“ odpověděl, „to je právě ono, co bych vám chtěl sdělit. Tak prázdné a čisté jako tento prostor musí být vaše nitro, když byste se chtěli dovědět pravdu o sobě a o tomto Stvoření.

Nesmíte mít před očima nic, co by ve vás vyvolávalo nějaké myšlenky nebo představy, ani pojem židle. Prázdné jako tento prostor musí být vaše nitro, když chcete sami na sobě zažít velký zázrak tohoto Stvoření, tu pohádku, jak vy to nazýváte. Do nádoby, která je naplněná kapalinou až po okraj, nemůže nikdo nic vlévat, neboť to vyteče přes okraj na podlahu a stane se bezcenným, minulo to svůj účel. Právě tak nemůže duch boží do vás nic nalít, když jste až k okraji naplněni vlastními myšlenkami a představami. Nejprve se musíte naučit těžkému umění, umět se vyprázdnit. Musíte se umět jako smrtelný tvor zhasnout, když byste chtěli nalézti pravdu, která je od Boha. Když člověk sám a tiše vstoupí do tohoto prázdného prostoru zde, kde mu nic nepřipomíná co viděl nebo slyšel, může sám sebe prožít, své pravdivé já. Potom bude moci překročit tajemný most, o kterém jen málo lidí ví. Jen lidský nesmrtelný duch může na něj vstoupit, neboť tento most leží mimo dosah rozumu člověka, protože je duchovního druhu. Přes tento tajemný, neviditelný most jdete do božího duchovního světa, když vaše pozemské tělo zemře. Přes tento most vede cesta zpět do zapomenutých vzpomínek a situací vašich dřívějších pozemských životů. Když tento tajemný most překročíte, jste proměnění, neboť jste překonali konečnost a vstou-

pili do nekonečna věčného bytí v Bohu. Kdo ale ve svém nitru nahromadil balast pomíjivých, nepodstatných, roztržitých, pošetilých představ a myšlenkových směrů, ten přejde tento tajemný most nevědomky, zaslepený a hluchý jako opilý, aniž si sám sebe uvědomí. Když tajemný most přejde, bude jeho stav tak zmatený a neplodný, jako byl zmatený a neplodný jeho způsob života."

Těmito slovy mluvil „Zamlklý" na své hosty, kteří mu udiveně a zmateni naslouchali. Jeho vývody byly pro ně tak zarážející, že nebyli schopni odpovědět. On ale pokračoval! „ Už jsem vám sdělil vše, co jsem vám sdělit chtěl, pojďme nyní do jiné místnosti, ve které se budete cítit lépe. Opustíme nyní tuto místnost, která není určena pro tolik lidí. Člověk by měl vstupovat do této místnosti sám, když má splnit její opravdový účel. Pojďme tedy do jiné místnosti, která bude působit útulněji."

Poté „Zamlklý" kráčel před svými kamarády napřed ke dveřím a vedl je přes předsíň k protější místnosti. V moderně a pohodlně zařízené jídelně viděli překvapení studenti slavnostně upravený jídelní stůl plný dobrot, jakých si hladový mladý muž jen může přát. Potěšený malý houf se za živého a veselého vzájemného volání usadil a začal v pohodě hodovat. Hostitel se mlčky díval v kruhu kolem, zda by nenalezl snad jednoho, právě tak zamyšleného jako je on, ale žádného nenašel. Věnoval se tedy přívětivě zdravé chuti svých hostů a přenechal jim, aby strávili další večer tak, jak si oni přejí a jak byli navyklí. Při neočekávaně nabídnuté výborné hostině se všichni zapomněli nazpět zamyslet nad tajemným mostem, který považovali za pohádku.

Vítěz v boji o přežití

Když pán domu kdysi vstoupil do jídelny v přízemí své palácově zařízené vily, kde mu jeho služebník přichystal chutné jídlo, obrátil okamžitě všechnu svou pozornost na vybrané pokrmy, které vždy velmi rád jedl. Ale dnes, večer před velkým bojem o majetek svého odpůrce, ztratil chuť a díval se rozzlobeně na dobré pokrmy, které mu uctivý služebník servíroval. Neustále přemýšlel, jak by rafinovaně svého nenáviděného protivníka mohl zničit. Chutné pokrmy, které mu jindy chutnaly, mrzutě polykal, aniž by věděl, co vlastně jí. V duchu měl před očima malou hubenou postavou muže, kterého si přál finančně zruinovat, protože mu byla nepohodlná jeho tolik vychvalovaná poctivost a vznešenost názorů. Neovladatelná chtivost po neustálém množení majetku přehlušovala tichý hlas v jeho nitru, který mu říkal, zda jeho rafinovaně vymyšlený zásah proti muži je ze stanoviska spravedlnosti a ušlechtilosti dovolený a odpustitelný. „Ale co!“ řekl si pro sebe. „Spravedlnost! Ušlechtilost! V dnešní době už není. To jsou staromódní představy! Kdo je ještě spravedlivý a ušlechtilý? Možná stát? Tomu se musíme bez odporu podřídit, když chce nespravedlivě a nešlechetně jednat. Je to spravedlivé? Žene krutě a bez svědomí milióny lidí, kteří nic nevědí o jeho tajných machinacích do strašného utrpení, strádání a mučednické smrti! A je snad spravedlivý a vznešený od státu zřízený odvod daní? My všichni víme, že není. A klamné sliby, které stát poškozeným dal a nikdy nesplnil! Je snad takové jednání spravedlivé a vznešené? Když tedy stát, který člověka vychovává, své nespravedlivé jednání a svou zřejmou krutost, jak proti jeho vlastním poddaným, tak také proti svým soupeřům všude na zemi lidem ukazuje, jasně před očima, jako své dobré právo, jak má potom ojedinělý člověk reagovat naprosto svědomitě a vybraně? Myslím, že ne. Stát chce moc a většinou také větší rozlohu a za to obětuje bez rozpaků majetek a krev svých poddaných. Tak to bylo odjakživa a všechny národy to pokládají za správně. Proč by člověk, tak od státu vychovaný, nemohl rovněž realizovat v praxi učení, které mu dává stát svým příkladem a dělat si výčitky svědomí? Myslím, že nikoliv.“

Vzrušený nad tímto svým naprosto logicky se jevícím myšlenkovým pochodem, pán domu vstal od jídla a pozoroval se ve velkém

nástěnném zrcadle, ve kterém se viděl od hlavy až k patě. „Jsem vedoucí síla velkého společenství," řekl si pro sebe. „Jsem nepoddajný a nezdolatelný! A kdo je proti mně, toho skolím. To je podle učení, které mi dal stát, mé dobré právo!"

Tvář pána se náhle změnila: jeho růžové, plné tváře byly náhle vpadlé a popelavě bledé. Z hlubokých vpadlých očních důlků na něj zíraly malé, vyhaslé, lstivé oči. Jeho postava byla průhledná a on upřeně a zděšeně hleděl, jako očarován, na kostlivce, skrytého pod elegantními šaty.

Vidina trvala jen okamžik a pán domu přišel opět k sobě. Pln hrůzy si rozvažoval ten děsný zážitek. Potom se zase vzchopil a pravil sám k sobě: „Jsi přepracovaný a nervózní. Jen v takovém případě se něco takového stává. Budeš muset jít do lázní a dát se opět do pořádku." Ale tu se znovu přihodilo něco, co ho vyvedlo z rovnováhy: přesně na místě, kde byly dveře, kudy chtěl jít do svého parku, aby načerpal trochu čerstvého vzduchu, spatřil mlhavou neskutečnou hmotu, na kterou zůstal strnule hledět. Jeho tělo bylo v okamžiku těžké jako olovo, takže mohl jen unavený klesnout na pohovku. Přitom ale musel jako očarován stále pohlížet na mlhavý přelud před zahradními dvířky. Z něho se pomalu začala tvořit člověku podobná, nadměrná postava. Z počátečního nezřetelného jemného obrysu se začala tvořit z husté mlhy nadlidsky vysoká a nadpozemsky krásná, průhledná ženská postava zahalená v báječně tenkém, svítivém oděvu. Tak jako na zemi působí usměvavý člověk dobrotivě, tak se na něho usmála ta průzračná něžná paní a promluvila tichým, mírným hlasem:

„Já jsem boží dobrota, kterou jsi ztratil z očí. Já jsem boží dobrota, která ulehčuje lidem pozemský život.

Já jsem boží dobrota, která smiřuje člověka se Stvořením, když se mu zdá být kruté.

Já jsem boží dobrota, která mu ukazuje cestu, kterou má jít, aby jednou mohl dosáhnout jako pozemský tvor spasení z těsné pozemské klatby.

Já jsem boží dobrota, která pomáhá člověku pozvolna vejít do říše, která není z tohoto světa.

Já jsem boží dobrota, která pozdvihuje člověka z krutého boje o přežití, jak to jako tvor tohoto pozemského světa nejprve dostal uloženo, aby mohl přijmout podíl na utajeném duchovním božím světě.

Já jsem boží dobrota, která slouží Spasiteli a vede bloudící vzhůru do říše, která není z tohoto světa.“

Mlhavá postava zmizela a pán domu si protíral oči a otíral si kapesníkem upocenou tvář. Zcela vysílený si opakovaně užasle rozvažoval ten podivný zážitek. Když popřemýšlel, viděl jasně, že musí skutečně jít do lázní, aby si svoje očividně rozrušené nervy dal opět do pořádku. Bůh ale prohlédl zaslepené srdce tohoto muže, který své bližní považoval za věci, které má k dispozici, když je zrovna potřebuje a když to situace vyžaduje. Které však překročí, když mu odporují, jako by byly jen věcmi, které se musí uklízet z cesty, aby bylo možno uskutečnit vlastní plány.

„Nestrpím žádné odpůrce,“ řekl pán domu sám pro sebe, „neboť já mám všechnu moc!“

Pohádkový strýc

Kdysi dávno bylo v zahradním domku uzavřeného zámeckého sídla pohromadě sedm veselých, zdravých, mladých mužů a bavilo se rozmanitým rozpustilým tlacháním. Mohli bez obav radostně hledět do budoucnosti, neboť byli od rodičů všichni dobře zaopatřeni a chráněni. Byli spolu zajedno, že mohou být bez starostí, a že nepotřebují v budoucnosti počítat, na základě neobyčejného blahobytu svých rodičů, s žádným příkořím nebo nešťastnou životní situací. Tak se těšili z bezstarostného šťastného života, který jim rodiče připravili, aniž by mysleli na možnost, že by se jejich šťastně vypadající budoucnost mohla nějakou nepředvídanou událostí zřítit jako domek z karet. Starostlivé, nuzné, skličující myšlenky na možnou náhlou změnu jejich osudu nebyly reálné, protože považovali svou situaci na zemi za navždy zajištěnou. Jen jeden z nich, jehož nazývali „Pohádkový strýc" se neúčastnil vždy všech radostných projevů jejich bezstarostné veselosti mládí. Byl podivín. Přesto si ho velmi vážili, neboť byl vážný a chytrý, ale trochu zvláštní. Občas ho škádlili, kvůli jeho zvláštním výrokům o něčem, co znenadání viděl, ale co, jak oni mohli přesně zjistit, neexistovalo, neboť oni nikdy nic neviděli a on je přesvědčivě ujišťoval, že vidí. V takových případech usměvavě řekli, že jim vypravuje pohádky, neboť něco takového ve skutečnosti není. Proto byl pro ně podivín. Že ne všichni lidé mohou být stejní a že také jako protiklad k ostatním musí být také podivíni. Rozumnou úvahou se tímto zjištěním spokojili a brali „Pohádkového strýce" přesto stále s sebou k společným pohovorům nebo ke hře a sportu. Jeden z nich řekl: „Když on vidí pohádku a my nic, může pro něho něco důležitého znamenat, tak bychom ho neměli v jeho pohádkových vizích rušit. To přikazuje slušnost." Přesto všechno byli svému „Pohádkovému strýci" i přes jeho zvláštnosti stále nakloněni a brali ho rádi s sebou ke všem svým činnostem.

Jednou bylo těch sedm mladých mužů zase pohromadě v zahradní verandě k společné výměně myšlenek. Začali, nerušeni jinými lidmi, mezi sebou hovořit o plánech na svůj budoucí život. Ukázalo se, že neochvějně věří na svou úplně zajištěnou budoucí šťastnou životní situaci a vzhledem k tomu předkládali při všeobecné debatě velkolepé představy svých plánů pro budoucí život. Byli skoro u kon-

ce s výměnou myšlenek, když se přihodilo něco zvláštního: Jejich „pohádkový strýc," který se jako jediný neúčastnil jejich vzrušených hovorů o plánech do budoucnosti, ale jen tiše a zamyšleně seděl, začal před jejich očima měnit svoji podobu, jako to u něho pozorovali již častěji. Hleděl tiše před sebe a výraz jeho obličeje se stále více měnil. Věděli, že on se nyní na něco dívá, co oni sami nemohou vidět. Tiše a trochu zaraženě ho pozorovali, když se událo něco zvláštního, co se ještě nikdy nepřihodilo: udiveně a trochu bojácně pozorovali, jak se prostor, ve kterém se nalézají, naplňuje lehkou mlhou, jakoby mrakem, který se v rozlišitelném jednotlivém útvaru ke každému z nich přibližuje, takže jejich skutečné vzezření zůstalo zahaleno a mrakem zamaskováno. Nad jejich hlavami se vytvořily ze stínů tvary, které ukazovaly příslušnou tvář v budoucím vyšším věku. Všechny zestárle vypadající tváře byly jako nějakým magickým postupem utkány z mladistvé tváře toho, ke kterému patřily. Začínaje synem nesmírně bohatého bankéře podal „Pohádkový strýc" šesti přátelům popis toho, co pozoroval jako jejich další osud v těžko popsatelné obrazné podívané nad jejich hlavami. Vypadal zchátralý a ošklivý ten zestárlý, kdysi tak bohatý a elegantní syn sedící v rohu jedné vykřičené hospody s lehkým děvčetem v náruči, které mu drze, s rukou ozdobenou vzácnými prsteny, přejíždělo přes tvář, aby mu zavřelo jeho nesmysly blábolící ústa. U dalšího mladého muže viděl „Pohádkový strýc" chřadnoucího člověka v nejlepším věku upoutaného na nemocniční lůžko. Jeho tělo těžce onemocnělo, protože nemohlo trvale bez úhony snést neuváženě požitkářské jídlo a pití. U třetího se opakoval tentýž osud za poněkud jiných okolností, a čtvrtého vyrozuměl o tom, že on ještě rozmnožil velké bohatství svého otce svým opatrným a chytrým rozhodováním, ale že kvůli jeho příslovečné lakotě bude nejvíce nenáviděným mužem mezi svými příbuznými a ostatními lidmi. Ze zlosti nad svou nešťastnou situací by mohl nakonec spáchat sebevraždu. Nad hlavou pátého mladého muže viděl „Pohádkový strýc" neobyčejně neklidný osud, na žádné místo vázaného člověka, jemuž jeho přehojné peněžní prostředky umožňovaly nestálý, neplánovaný cestovatelský život se ženami svého výběru. Navštívil všechny nejkrásnější a nejzajímavější krajiny země a všechny zajímavé kulturní památky a byl nakonec tak nestálého ducha, že nemohl najít opravdový pokoj ke klidné smrti. Mnohonásobně trýzněn, nezpracovanými dojmy, které

ve skutečnosti doopravdy neobohatily jeho ducha, nedokázal v sobě vytvořit pokoj, který by mu v umírání pomohl pozvednout se do říše která není z tohoto světa. Ale u šestého mladistvého nepopsal hned vidinu, která se mu nabízela. Jeho prorocké oko zůstalo delší čas na místě, jako okouzleno oslnivým jevem nad jeho hlavou. Bez hlásku pohyboval rty a jeho tvář se víc a víc vyjasňovala, jako před nebeským zjevením. Kamarádi hleděli němě, uchváceni změnou, která se očividně děla s jejich přítelem, kterého rozpustile nazývali „pohádkovým strýcem“. Zdálo se, jakoby hluboká úcta vyjasňovala jeho výraz a oni zaraženě utichli. Uctivě a mlčenlivě vyčkávali, co jim bude otřesený věštec referovat o své, tak dojímavé podívané.

Po několika minutách strávených v tichu viděli, jak se vyjasněné tahy věštce uvolňují a on zase získává svůj každodenní výraz obličeje. Pozorovali, že nemá k mluvení příliš chuť. Mladí muži se tiše mezi sebou začali bavit, ale netroufali si svého očividně pohnutého kamaráda rušit hlasitým, nemístným a planým mluvením. Poté, co získal z hluboké pohrouženosti opět normální vědomí a mohl mluvit, řekl: „Chci vám podat zprávu o tom, co jsem viděl nad hlavou našeho milovaného přítele, abyste se mohli podílet na tom, co mi bylo odhaleno. Zachovejte to pokojně ve vaší paměti a vyvarujte se veškerého žvanivého povídání o tom, neboť to byla posvátná podívaná, kterou jsem dostal. Jako taková mohla přijít jen od Boha. Uschovejte co vám budu nyní referovat tiše ve svém srdci a vzpomeňte si na to během svého dalšího života jako na poučení pro vás všechny.“ Šestý, nad jehož hlavou věštec pozoroval rozrušující podívanou, hleděl zaraženě a němě na svého kamaráda, neboť on sám neviděl nic z toho, co on. Tiše a skromně hleděl před sebe a čekal, co bude věštec referovat. Tento pravil: „Omluvte, že přeruším vaši radostnou a bujnou zábavu tak vážným sdělením, které by se zdálo, že se nehodí do rámce naší schůzky. Ale cítím se ze svého nitra k tomu pobízen, abych vám po pravdě zopakoval, co jsem viděl a vyslechl. Náš přítel bude asi vzrušen, když si uvědomí, že svatost jeho dosud skrytého myšlenkového života bude teď před očima nás všech odhalena. Nesmí být z toho vystrašený ani se stydět, neboť Bůh sám zde vytvořil jev, který nesmí být zapomenut kvůli úzkostlivým lidským pochybám.“ A obrácen k nehybně sedícím přátelům řekl: „Nemíchej se do mého dalšího výkladu a podrob se pokorně boží vůli, která tě použila jako příklad k poučení a útěše mnoha lidí.

Teď zopakuji, co jsem viděl a jaká slova jsem zaslechl. Nejprve jsem viděl jen hlavu našeho přítele a park za ním. Potom ale to vše zmizelo jako v mlze, a já jsem uviděl už jen slabě znatelnou hlavu, vzdálené zářivé zjevení matky Pána. Nejprve jsem ji viděl jako ještě vzdálenou postavu malých rozměrů a trochu v mlze. Potom ale se zjevení přiblížilo a bylo větší, zářivé a jako skutečné. Marie potom překryla tělo našeho přítele, který se jevil jako zahalen do její vysoké, průhledné postavy. Marie byla nad ním a v něm. Potom jsem uslyšel, jak ke mně mluví: „Věčně buď chválen Bůh. Blahoslavení ať jsou ti na zemi, kteří přijali slovo Spasitele a následují jeho příkladu. Zveřejni osud tohoto mladého muže, pomohu mu ho uskutečňovat, protože on ctí slovo Spasitele a přeje si následovat jeho příkladu. Chci utvářet před ním ležící pozemský život před očima všech tak, aby bylo rozeznatelné, že je svatostí svých myšlenek opravdovým učedníkem mého syna. Nebude se snažit o zdánlivé, pomíjející štěstí pozemského života. Za to mu připadne od Spasitele věčné blaho, jako všem spaseným ve sféře Bohem osvícených, která není z tohoto světa. Po těchto slovech světlá postava zmizela, a já jsem se vrátil ze svého hlubokého vytržení zpět mezi vás do vnější skutečnosti našeho dnešního života.“

Ostatní mladí muži seděli tiše beze slova, znatelně pohnuti a žádný si netroufal začít znovu se zmatenou a rozpustilou výměnou názorů jako předtím. Zamyšleně a tiše se vzájemně rozloučili a šli, každý sám, k svému domovu.

Neobyčejná návštěva

„Na světě, ve kterém musíme žít, zda jsme si to přáli nebo ne, není nijak veselo," řekla kdysi žena svému muži, stavebnímu dělníkovi, který se zřítil z lešení a měl těžce zraněnou nohu. „Kdo se vůbec nenarodil," pokračovala žena, „je na tom mnohem lépe než my. Nic, než útrapy po celý den a práci od rána do večera, jen aby si člověk zachoval život, který jednoho stejně netěší. A nyní ještě k tomu to neštěstí kvůli tvému pádu. Co z nás bude?" S těmito slovy vyšla žena z pokoje a muž hledící před sebe únavou usnul.

Tu se chudě zařízený pokoj naplnil zvláštní společností, která vzešla jakoby z ničeno a oslovovala spícího. Přeludné postavy měnily neustále svůj vzhled a svou řeč. Vyslovovaly neurčité zvuky nepříslušející žádné lidské řeči. Odkud přišly? Kdo byly? Spící na ně upřeně hleděl svýma zasněnýma očima a nedokázal jim odpovídat. Rád by se býval mezi ně zařadil, ale nebyl schopen pohybu. Tu jeden z nich k němu přikročil a použil jeho vlastní řeč, aby mu mohl spící porozumět. Řekl: „Jsme duchové z jiného světa, o kterých nic nevíte. My jsme duchové ze světa, ve kterém jednou můžete žít, když k tomu nabudete síly. Nejprve musíte zůstat na vaší zemi a vzít na sebe všechno neštěstí a všechny útrapy a trpělivě v důvěře v pomoc Spasitele složit zkoušku, kterou vám Bůh uložil. Až budete na vaší zemi tak daleko ve svém duchu pokročilí, že dosáhnete jednoty s duchem božím, teprve pak vám bude objasněno vaše budoucí životní dějiště. Duch boží ale není vázán na zákon času a prostoru, proto vás může pozvednout, pomocí vaší jednoty s ním, z těsnosti vašeho dnešního světa do nekonečna věčného a zbožného bytí ve vyšších světech. Ale váš rozhněvaný, mrzutý a zarputilý odpor proti obtížným situacím vašeho pozemského života, pro vás od něho připravovaným, vám uzavírá dveře, které vedou do věčnosti. Důvěřivé a pokorné snášení všech pozemských neštěstí však posiluje váš přístup k Bohu, bez kterého byste se nikdy nedokázali vysvobodit z pout pozemského světa. Sklíčení pozemšťané nejsou schopni anulovat účinky Stvořitelova uloženého zákona vašeho dnešního světa, neboť duch boží nespolupracuje se zarmoucenými, mrzutými lidmi, protože jsou ve vzpouře proti Bohu. Proto zůstávají nespaseni a vázáni na pozemský svět. Pro tvory pozemského světa byl boj o

přežití uložen Stvořitelem. Všichni z něho roztrpčení lidé žádají od Stvořitele, aby směli přijmout milost k překonání uložené zákonitosti pozemského Stvoření, aniž jsou oprávněni toto vzácné ovoce přijmout. Před Bohem toho nejsou hodní.

Odporující bytosti, které se nedokážou a nechtějí podřídit uloženým pozemským zákonitostem a drze a pánovitě již žádají odměnu, která je Bohem přiřčena jen vyvoleným, nebudou Bohem potrestáni, pokud nic nevědí o vyvolení použitelných duší pro vyšší mimozemský plán Stvoření nebo o něm nikdy nic neslyšeli. Ale takové nevědomé bytosti se budou muset snažit zanechat prostořekého odsuzování velkolepých plánů všemocného Stvořitele, kterým on podřídil bytosti vytvořených světů. Bůh hledí láskyplně na své bytosti a nebude je trestat, když z nevědomosti prostořece odsuzují jeho velkolepé plány, protože je neznají a jsou ještě zaslepení a netušící a znají jen pozemské Stvoření, kterému se podřizují. Bůh nepracuje nespravedlivě a ve zlém proti svým slepým a nevědomým bytostem, Bůh se je snaží udělat uvědomělé, tím že jim posílá učitele. Ti mají držet před očima báječnou možnost výstupu z pozemského světa do vyššího, božštějšího světa, kde vládne pokoj a sounáležitost s Bohem. Všichni učitelé, které Bůh uvnitř pozemského světa vyškolil pro budoucí vysvobození duší z těsnosti a útrap pozemského světa do vyšších světů Stvoření by měli být od pozemšťanů s velkou vděčností k Bohu vysoko vážení a podporovaní, protože jejich úkol je namáhavý, plný obětí a vyžaduje hodně sebeodříkání. Všichni učitelé, kteří pro ten cíl pracují, kteří vysvětlují pozemšťanům jejich pravdivou situaci pod zákonitostí pozemského boje o bytí a pokud oni sami si uvědomí svou odpovědnost a přemohou svou pozemskou sobeckost, budou od Boha mocně podporováni, aby se jako boží pomocníci cele podřídili svému vysokému poslání. Mezi dnešním lidstvem je mnoho takových nezištných božích pomocníků, u kterých by mohli nevědomí lidé, kteří se pro své zraňující, chybně posuzované situace cítí zrazeni, hledat vysvětlení a pomoc - kdyby se je doopravdy snažili nalézt. Poučení lidé by se poté zdrželi odsuzovat zlostně Stvořitele že je nespravedlivý a tvrdý. Měli by se po dobu svého těžkého života na zemi tím energičtěji snažit pozvednout, aby byli hodní přijetí do vyšších světů Stvoření, jak jim Bůh svými pomocníky odjakživa ukazoval.“

Tato slova říkal podivný, průhledný muž k spícímu zraněnému sta-

vebnímu dělníku, který si po svém procitnutí na všechna ta slova tak zřetelně vzpomínal, jako kdyby k němu mluvil skutečný člověk. Když jeho žena potom zase vstoupila do pokoje, referoval jí přesně a obsáhle o všech poučeních, které obdržel během spánku. Nejprve žena pozorně naslouchala, potom ho ale mrzutě přerušila a řekla: „Jak můžeš brát vážně takové směšné blouznění. Může nás zachránit z naší, tvým pádem způsobené, špatné situace? Odkud mám vzít peníze na naši každodenní potřebu, když už nemůžeš vydělávat? Kdo ti přináší takové sny, je v mých očích podvodník, který se ti snaží namluvit nebe, které ve skutečnosti není. Jsme pozemská stvoření a lpíme pevně na zemi jako zvířata. Basta!“ Přemýšlela okamžik, potom řekla rozhodným tónem: „Musím jít do továrny, a ty musíš stát na jedné noze v kuchyni a vařit.“

Poustevník

Na okraji lesa, odkud se mohl člověk dívat dolů na velké město, žil kdysi jeden poustevník. Zřídil si tam dřevěnou chatu a chtěl v ní žít až do konce. Lidé o něm říkali, že byl tak zbožný, že ve své nepřetržité modlitbě zapomněl na jídlo a často také na spaní. Nikdy se nenalezl nějaký důkaz o tom, že by si připravoval jídlo. Když ho lidé navštívili, našli ho většinou bdělého v modlitbě. Všichni lidé byli přesvědčeni, že žil jen jako duch, který nepotřeboval obstarávat tělo. Jeho způsob života byl proto neobyčejně prostý, neboť neměl vůbec žádné peněžní prostředky. Za to ale vlastnil tajemné bohatství, jaké vlastní v podobné formě jen málo lidí. Z tohoto bohatství žil a působil. Toto bohatství, které mu Bůh dal svým živým slovem, bylo nevyčerpatelné. Neboť čím víc z něho rozdával svým bližním, kteří ho vyhledávali, aby od něho obdrželi pomoc a radu, tím mocněji se mu opět nové bohatství zvětšovalo. Proto se mu mnohdy zdála jeho malá chata příliš těsná na to, aby v ní mohl ukrýt všechno bohatství, které na něho od Boha proudilo. Zbožně se modlil, jak mu Bůh uložil. Nebyly to nazpaměť odříkávané texty, které lidé předříkávali, ale byl to živý rozhovor s hlasem božího ducha, jímž byl osvícen. Poustevník byl nepřetržitě v důvěrné vnitřní rozmluvě s hlasem božího ducha, který mu všechno vysvětlil, co mu chtěl Bůh dát vědět. Často se stalo, když ho navštívili lidé, že byl tak soustředěný a ze současného stavu vytržený, že se obávali, že zemřel. Neuměli si představit, že by se člověk mohl z tak hlubokého spánku opět probudit. Udiveně a úzkostlivě obstoupili jeho chudobné lůžko a čekali stísněni, s úctou, na okamžik jeho procitnutí. Někdy se stalo, že se před nimi napřímil, jakoby se probudil. Potom se díval jako očima jiné bytosti skrz ně, jakoby byli ze skla. Všechny jejich myšlenky a činy byli potom před ním očividné jako před okem božím. Kdo ho v takovém stavu viděl, byl přesvědčený o tom, že Bůh vidí skutečně všechny obezřetně skryté myšlenky a činy. Mnozí lidé byli z toho tak otřeseni, že se napravili před soudícím okem božím.

Jednoho dne přišel k poustevníkovi mladý princ, protože se chtěl přesvědčit o tom, co je pravdivé na podivné pověsti, kterou lidé, jako svědci jeho mimořádné duchovní síly, o poustevníkovi rozšiřují. Hlásili, že mnoho lidí svými modlitbami uzdravil od nemocí a

jiné svou domluvou obrátil na dobrou cestu. Mnozí se, jako nikdy předtím, nad sebou zamysleli a změnili od základů směr svých myšlenek a svůj celý život. Také se mu doneslo k uším, že poustevník měl občas vidiny, ve kterých viděl a slyšel zážitky z minulosti a budoucnosti, jako by byl přítomen. Pověsti ovlivnily prince natolik, že se jednoho dne rozhodl potají jít, aniž by vzbudil pozornost, k tomuto zvláštnímu muži a vypátrat, co je na pověstech pravdy.

Obezřetně zanechal svého komorníka poblíž v lese, aby mu mohl, kdyby potřeboval, přispěchat na pomoc. Princ vstoupil sám do chudobné chaty a našel poustevníka spícího na lůžku, oblečeného do staré, roztrhané kutny, převázané okolo těla provazem. Vystrašený podívanou, princ tiše a trpělivě čekal na probuzení zajímavého muže. Nečekal dlouho. Ten se narovnal, posadil a díval se se zvláštním výrazem v očích na svého vzácného hosta, který na něho překvapeně hleděl, jako na zjevení z jiného světa. Se široko otevřenýma očima se poustevník díval na prince a nádherně zněl jeho hlas, když k němu tiše a naléhavě promluvil: „Viděl jsem, jak v zámku svého otce vedeš přiměřený život tvému stavu. Chtěl bych tě zachránit před lákavým životem ve vnějším lesku, bohatství a poctách, které před Bohem nemají žádnou hodnotu. Proto jsem tě zavolal k sobě. Teď stojíš přede mnou a já s tebou mohu hovořit. Neutajuj má slova, která ti nyní řeknu, ale vyhlašuj je všude, poněvadž čas, ve kterém Bůh shovívavě a nepoznaný hleděl na zhoubnou cestu, po které se lidstvo vydalo, bude brzy naplněn. Uchovej dobře ve své paměti, co ti nyní vysvětlím. Oznam to pak svému otci a postarej se o to, aby tvůj otec o tom důrazně informoval všechny lidi země, neboť Bůh mu k tomu dal moc. Tak poslouchej: Byl jsem v duchu u Boha a podílel se na boží moci a vznešenosti. Za účasti na boží síle jsem byl povznesen z úzkých pout země. Zákon o čase a prostoru přestal pro mě mít platnost. Byl jsem volný! Volný, Bohem spasený duch. Díval jsem se na minulost a i na budoucnost lidského pokolení. Nepředstavitelně jasně jsem přehlédl všechno, co jsem toužil vidět. Chtěl jsem působit ve službě boží, a tak jsem si přál rozpoznat, jaká bude budoucnost, ke které lidstvo postupuje. Bůh mi splnil báječně mé přání, když mi zobrazil, co jsem chtěl vyzkoumat. Díval jsem se a přede mnou jsem viděl nejprve jen mlhovitý útvar, ze kterého se nenadále vytvářená pozemská krajina. Stala se před mým pohledem stále jasnější a nakonec jsem v ní nalezl sám sebe jako začleněnou

lidskou bytost. Dokola jsem neviděl nic, co by svědčilo o osídlení lidí. Viděl jsem jen nekonečnou hnědošedou kamenitou poušť, bez života a vegetace. Nikde jsem neviděl zvířata, ani hmyz a žádný zpívající pták neoživoval vzduch. Těsně přede mnou jsem viděl zbořeniště velké budovy. Rozpoznal jsem, že kdysi sloužila jako místo k pobožnostem. Uctivý zpěv z hrdel Bohem naplněných lidí a silné vroucí modlitby a posvátná kultní jednání lidí, k vysvobození duší z pozemské omezenosti, stoupal z ní vzhůru k Bohu. Všechno to vidělo moje duchovní oko, jako bych zažil současnou událost. Kde to vše bylo? Ten čas dávno uplynul a země se změnila. Zamlkle jsem se díval na ta opuštěná místa. Nic, než zřícené zdi, kamenné bloky a prach! Náhle jsem spatřil za skalním výběžkem přicházet tři lidi. Byli to muži středního věku. Vypadali zmátožení a unavení, jako by jim chůze působila velkou námahu. Kráčeli k velkému zbořeništi a já jsem brzy poznal, že je chtějí zkoumat. S vážností a zamyšleně se dívali na trosky, které začali prozkoumávat. V jejich tvářích bylo patrno, že jejich myšlenky se obracely plny zármutku ke skrytému tajemství, pohřbenému mezi těmito troskami. „Kdo bude moci někdy odhalit, co se na tomto místě dělo, než přišla velká ničivá bouře," řekl jeden z mužů. „Záhada pomíjivosti všeho pozemského," mínil jiný. „Místo splnilo, k čemu mělo sloužit," dodal třetí, „neboť jinak by bylo zůstalo nedotčeno velkou ničivou bouří, která přešla přes celou zemi." „Ano, ale kde zůstali lidé, kteří se na tomto místě modlili? K čemu to všechno, když bylo výsledkem zničení?" Na tu námitku neuměli společníci odpovědět, neboť jejich rozumový obzor na to nestačil, vzhledem k tak mocné přeměně, která lidstvu zničila dřívější budovatelskou práci. Muži marně hledali pod troskami zbytky, ze kterých by si mohli udělat obraz o tomto, co kdysi bylo. Dokud klopýtali uprostřed sutin a zkoumali, nenašli žádnou oporu, která by mohla rozumně zpřítomnit minulost. Unaveni se nakonec vzdali zkoumání a chtěli odejít, když byli osloveni hlasem. Pátrali udiveně po neviditelném mluvčím, nenašli ale nikoho. Vzrušeni zvláštní událostí se posadili na kamenný blok a uvažovali, jak mohou slyšet všichni tři stejná slova, zatím co není očividně daleko široko žádná lidská bytost. Opakovali si stále znovu zaslechnutá slova, jakoby je nechtěli ztratit z paměti. Bylo pro ně nepochopitelné, že k nim třem byla ve stejnou dobu vyslovena slova, ačkoli se daleko široko žádná lidská bytost nenacházela, z

níž by mohla vyjít. Muži, zcela otřeseni z události, zapomněli na únavu a rozčileně uvažovali, co tajemná slova, která nevycházejí z úst člověka, mohou znamenat. Když potom chvíli zamyšleně mlčky seděli, zaslechli znovu tajemný hlas, který je oslovil jako člověk: „Prohledáváte pozorně a vytrvale toto zbořeniště a rádi byste znovu odhalili to, co se jeví zapomenuté změnou časů, abyste o tom svým bližním podali cennou zprávu. Ale nenašli jste zde nic, co poukazuje na dřívější smysl, kterému tyto zbytky zdí a kameny sloužily. Co se dříve na tomto místo konalo se vaším, pozemskou temnotou oslepeným očím, zdá zapomenuté a ponořené v temnotě. Unaveni svou bezvýslednou snahou, jste chtěli zase odejít, protože lidská přirozená slabost se zlomí před neproniknutelným tajemstvím božím, pokud Bůh lidskou duši neosvítí svým živým slovem. Chci vám odhalit tajemství tohoto zbořeniště, abyste mohli jít ke svým bratrům a sestrám a otevřít jim oči, jako já je teď chci otevřít vám.

Před časem velkých těžkostí byl pozemský svět vzkvétající a požehnaný, neboť Bůh nedal zlu ještě volnou ruku. Oči lidí zářily štěstím, když se těšily z chutného ovoce země, které jim přinášela jejich pílí a oddaností Bohu. Plni vděčnosti velebili Stvořitele a klaněli se před jeho všemohoucností, jak to odpovídalo božímu plánu. Jako boží děti, věrné obrazy božího ducha, který obýval jejich duši, disponovali boží silou, které se pokorně podrobovali. Z boží síly vykonali zázrak, který byl na ně přenesen a chodili proměněni po zemi, které již vlastně nepatřili a Bůh je pozvedl do jiného světa ve kterém jsou zákony pozemského světa neplatné. Bůh je marnotratný se svou přízní a dary, když se jeho bytosti plnou sílou a sebeodříkáním probojovávají k němu vzhůru, když touží po říši, která není z tohoto světa. Jeví se to nepředstavitelné, poněvadž máte zmatenou duši, vázanou jen na tento pomíjející pozemský svět a nikdo vás nepoučil o skutečné boží sounáležitost vaší duše, abyste se ji snažili v sobě uskutečnit. Hluší a slepí k pravdivému cíli své duše bloudíte v temnotě, protože vyschly zdroje, ze kterých dříve od Boha osvícení lidé odebírali vodu života, živé Slovo Boží, které vede k věčnému bytí. Zapomněli jste tyto zdroje života, a proto se v tíživé bezradnosti a zoufalství cítíte opuštěni Stvořitelem, kterého jste se snažili sesadit z trůnu. Nezapomeňte na tento zážitek s mým hlasem, který osvítil vaše otupělé a zemdlelé duše, aby se proměnily ve světle božím, jako se to dělo kdysi. Všichni, kteří se kdysi plni zanícení nechali

vést živým Slovem Božím, zmizeli z pozemského světa, neboť je Spasitel svou silou přitáhl do své říše, která není z tohoto světa. Vzdejte se pátrání mezi těmito troskami zdí a kameny po tom, co kdysi bylo, neboť nikdy nebudete schopni najít v pozemském, co přestoupilo do říše, která není z tohoto světa."

Otřeseni naslouchali tři muži hlasu, a když umlkl, netroufali si ihned mluvit. Hleděli v hlubokém zamyšlení k zemi a snažili se přesně pojmout slova do paměti, třebaže jejich hluboký základní smysl, neuměli pochopit. Nikdy nebyli nikým poučeni o tom, co tajemný hlas naznačil, neboť sotva něco zůstalo zachováno, co kdysi bylo a co bylo vyučováno. Velké neštěstí, které přišlo na pozemský svět, způsobené lidmi, jejich pošetilostí a vzpínáním se proti Bohu a jeho přikázáním, zničilo všechna místa, ve kterých byl Bůh ctěn a zničilo skoro všechny dochované knihy a spisy, ve kterých Bůh dával lidem své pokyny. Bůh spojil jen několik vyvolených silných lidí v opravdové bratrstvo, aby opět vybudovali, co bylo zničeno. Usilovali společně s velkou snahou a prozíravostí vytvářet zpustošenou zemi opět pokojnou a plodnou. Bylo to jako opakování prvopočátku lidského vývoje na této planetě, poněvadž při hrozné ničivé bouři, která se rozpoutala přes celou zemi, bylo všechno, co lidé vytvořili pílí a vynalézavostí zničeno.

Na zemi měl opět počít nový den, proto musely být vyloučeny zvrhlé a zhoubné síly. Až na několik před zánikem zachovaných, ale ne velmi odolných druhů, byl také život zvířat z velké části zničen a zvířata musela být s velkou opatrností pěstěna a rozmnožována. V jejich tělech byly také zhoubně působící jedovaté látky, které jejich těla zeslabovala. Duchovní stav přežívajících lidí byl zvláštně změněný. Jakákoli bojová vášeň zmizela z jejich myšlení. Život se pro ně stal tak těžkým, že byli stále odkázáni na pomoc druhých. Hrozné trampoty, které jim život na zpustošené zemi působil, mohli překonávat jen sdruženi. Rozepře mezi nimi zmizely, neboť každý věděl, že pro druhého je zachování svého chudého života právě tak namáhavé. Z poznání své vlastní nouze byli lidé chápavější a snášenlivější k bližním, kteří trpěli stejně jako oni. Nyní nebyli žádní bohatí ani chudí. Hrozné všeobecné zděšení, které nastalo při pohledu na velké neštěstí, kterým Bůh varoval a zoufalství nad útrapami uhynulých davů lidí, jakož i podivuhodná záchrana několika, kteří přežili, všechno to přivedlo těch několik k tomu, si co nejhlouběji,

jako bytosti této země uvědomit svou nuznou situaci. S vědomím své bezmocnosti vůči potrestání soudem božím, jehož následky měli ještě v hrůze před očima, se těch několik podřídilo zákonům, které Bůh lidem odedávna dával. Jako svou největší drahocennost střežili několik svatých spisů, z mocné ničivé události zachráněných a vštěpovali si do mysli dochované boží pokyny.

Z jejich myšlenkového života zmizel jakýkoliv sklon k hrdosti a pýše vůči Bohu Stvořiteli. V jejich bídné situaci jako nuzně živořící bytosti si hluboce uvědomovali svou malost. Také každý sklon k panovačnosti vůči bližním byl z jejich mysli vymazán, neboť každý potřeboval stejnou měrou pomoc a laskavost druhých. Společně se modlili k Bohu nebe a země a společně dodržovali jeho pokyny a příkazy, tak, jak to měli před očima ze zachráněných písemných pokynů. Obnova důstojné lidské společnosti, pod ochranou a božím vedením, bylo cílem, o který usilovali. Nikdo, kdo se tomuto společnému úsilí stavěl na odpor, nebyl mezi nimi trpěn. Jako nehodný a neoblíbený byl vystaven všeobecnému opovržení, dokud se zahanbeně a kajícně poslušně nepřidal k všeobecnému čistému úsilí. Poté mu ale nebylo již zazlíváno jeho dočasné neuspořádané chování. Tak to chtěl nový zákon, podle kterého těch několik přežívajících začalo vývoj nového lidstva na zpustošené zemi.“

Po výkladu svého zjevení klesl poustevník zpět na své lůžko. Krátce na to se probudil a podíval se na prince, který se otřesený a němý díval před sebe na podlahu a očividně ztratil řeč.

Poustevník, který se teď úplně probudil, promluvil tiše a přívětivě na prince: „Byl ti nyní odhalen budoucí osud lidstva. Neutajuj tuto svou zkušenost, ale sepiš vše a předej napsané svému otci. Žádej od svého otce, aby svou moc, kterou má od Boha, použil a sdělil velkým masám lidí to, co jsem ti řekl v mém zjevení. Neskrývej to před žádným člověkem, aby každý ještě mohl najít čas uvážit osud své nesmrtelné duše, dřív než postihne lidstvo velké utrpení. Jdi nyní domů do zámku svého otce, neboť má úloha, kvůli které tě Bůh ke mně zavolal, je splněná.“

Princ se potom rozloučil s poustevníkem a slíbil, že všechno přesně provede podle jeho přání. Z dáli poustevník pozoroval, jak princ obdržený příkaz uskuteční. Věděl již výsledek, spíše neúspěch této záležitosti, protože když v modlitbě o to požádal, boží všemohoucnost mu umožnila vidět jak minulé tak i budoucí. Bůh mu ukázal

předem, co se stalo s pověřením, které princi dal. Protože Bůh si přeje, aby myšlenky a činy lidí mohly být v době božího soudu na zemi viditelné pro oči všech, dává lidem příležitost odhalovat své myšlenky a činy. Otec prince změnil svůj postoj, když mu princ oznámil zážitek u poustevníka, který podle příkazu doložil písemně a dosvědčil podpisem. Z otcovy tváře zmizel obvyklý blahosklonný výraz. Přísně a jasně prohlásil, že se nechce před státníky a národy světa zesměšňovat s výtvorem obrazotvornosti přepjatého mnicha. V žádném případě nepřistoupí na takový nesmysl. Radil naléhavě synovi, aby upustil od dalších návštěv u tohoto náboženského blouznivce. Má jako následník trůnu povinnost se věnovat výhradně státním záležitostem, k čemuž dostal důkladné vzdělání. Tak se ztratilo vážné poselství poustevníka, končíce v králově koši na papír. Bůh ale nepřestane svým bytostem vysvětlovat a varovat je, neboť si nepřeje, aby se zaslepené dostaly do záhuby.

Poustevník byl od Boha ovlivněn vyzkoušet jinou cestu k předání svého poselství lidem prostřednictvím malého okruhu rozumných a myšlení schopných rázných mužů. V duchu viděl jednu ženu, která mu chtěla přednést naléhavou prosbu. K tomuto účelu ji přivolal k sobě. Několik dní později vstoupila ta žena do jeho chýše, protože si od něho přála obdržet radu. Při pohledu na něho se polekala, neboť ležel na svém lůžku natažený jako mrtvý. Snažila se ho opatrně probudit, ale on nejevil žádné známky života. Protože ženě byl známo, že tento zvláštní muž občas leží jako mrtvý, avšak se stále znovu sám od sebe vrátí k životu, odešla. Uchvácena neklidem se opět po několika dnech vrátila nazpět v naději, že požadovanou radu snad přece bude moci obdržet. Byl vzhůru a modlil se.

Opatrně se zcela tiše zeptala, zda by jí mohl dát radu a ona by zase šla, když by si to přál, nechtěla by ho rušit. Poustevník jí dal ale najevo, že se má posadit na malou stoličku, kterou měl připravenou pro své návštěvníky. Potom se k ní obrátil a řekl, že jí chce rád dát radu, ale přeje si potom také on od ní službu. Žena s potěšením souhlasila s vykonáním služby a byla udivená, že tento zvláštní muž, který od nikoho nikdy nic nežádal, nyní vyslovil prosbu o službu.

Když poustevník dal ženě požadovanou radu, proměnil se před jejímia očima jako pohádkový princ v dětské obrázkové knize: jeho chudobná a opotřebovaná kutna byla náhle jasně zářící a nádherně svítící. Svatozář byla jako koruna nad jeho hlavou a jeho tvář a stej-

ně tak i jeho ruka byly průhledné jako alabastr.

Žena se dívala zcela polekaně a jako očarována na ten svítivý div, mající formu člověka, ale nebylo na něm nic lidského. Zářící k ní mírně a dobrotivě promluvil: „Setrvej zde, dokud uslyšíš ještě můj hlas, neboť já ti chci mnohé svěřit, co ty předáš dále svým bližním. Nelekej se mé proměny a netruchli pro mě, když mě už nebudeš moci najít, neboť můj čas na zemi uplynul. Brzy opustím zemi. Předtím ale chci dokončit svůj úkol, který jsem dostal od Pána. Proto jsem tě zavolal ke mně, ačkoli sis myslela, že ke mně přicházíš ve vlastní záležitosti. Zavolal jsem tě k sobě, protože tě Bůh uznal důvěryhodnou. Já ti svěřím teď důležité poselství pro tvé bližní a lidé by je měli považovat za poselství boží. Sama to poselství ukvapeně neotvírej, tím, že se budeš snažit do něho podívat, ale odevzdej ho uzavřené na nejvyšší úřad svého města. Odepři každou informaci o mně, dokud o mně ještě budeš vědět, že žiji na zemi mezi vámi. Když určitě zjistíš, že jsem z pozemského světa odešel, pak je teprve svěř nejvyššímu úřadu svého města. Lidé se budou jistě hádat, až bude mé poselství zveřejněno, ale ty se nepotřebuješ kvůli tomu rozčilovat, já jsem tě použil jen pro odevzdání svého poselství na nejvyšší úřad tvého města. Když poselství doručíš, můžeš se cítit osvobozená od svého závazku ke mně. Neobávej se, když ti poselství, které ti předávám připraví trápení. Nelekni se, když zátěž se ukáže příliš těžká, že ji sama nebudeš moci unést, ale důvěřuj v pomoc boží, která ti propůjčí sílu k provedení příkazu, který ti dnes dám. Netruchli nad mým zmizením ze země, až tvůj městský úřad mé poselství uvede ve známost. Truchli nad svými bližními, kteří se mému poselství budou posmívat a nad těmi, kteří se ti budou kvůli mému poselství vysmívat a tebou opovrhovat. Odpusť všem lidem, kteří se ti budou stavět na odpor a žij v božím pokoji, který ti dám jménem Pána, kterému sloužím.“

Poté, co zářivý jev poustevníka zmizel, uviděla ještě úplně oslněná žena před sebou stát železnou truhlu a ve své pravé ruce náhle ucítila klíč. Poustevník ale zmizel. Pomalu se zotavovala ze svého úžasu a pohlédla na velkou železnou truhlu, ke které jí byl do ruky položen klíč. Truhla byla tak těžká, že ji mohla unést jen s velkým úsilím. Byla si vědoma, že její obsah nesmí prozkoumávat, třebaže držela klíč ve své ruce. S velkou námahou přinesla velkou těžkou truhlu do svého domu, kde ji uschovala v komoře, kterou uzamkla. Teprve

když poustevník zemřel, vykonala, co jí přikázal. Opatrně, aniž by ji otevřela, zanesla sama truhlu k nejvyššímu úřadu svého města. Poslušně podle příkazu předala truhlu a klíč vrchnímu starostovi a vrátila se rychle nazpět do svého domu. Poustevníkem uložený příkaz byl od ní svědomitě splněn.

Na shromáždění městské rady, kterou vrchní starosta nechal svolat, bylo slyšet neobyčejně hlasitý povyk a hádky mezi radními navzájem a také proti vrchnímu starostovi, takže novináři o tom poté rozčileně podali zprávu.

Chci odhalit obsah železné truhly, aby se poznalo, proč se zvedl, jako nikdy předtím, v městské radě takový křik a hádka. V železné truhle, kterou vrchní starosta otevřel od ženy doručeným klíčem, se nacházela velká pergamenová role popsaná velice jemným písmem. Pověřil svou sekretářku, aby text opsala na stroji, protože ho chtěl přečíst v městské radě. Text byl určen pro občany jeho města. Zopakuji znění dřív, než podám zprávu o účinku čtení textu v městské radě.

Text zněl:

„Milí spoluobčané!

V železné truhle, kterou jsem nechal doručit vašemu vrchnímu starostovi, vám předávám jako mou pozůstalost oznámení, které mi dal pro vás můj Pán. Když vyslechnete toto poselství od vašeho vrchního starosty, nebudu již jako člověk mezi vámi, protože s předáním pergamenové role vašemu vrchnímu starostovi jsem zároveň dokončil úlohu, kvůli níž jsem pobýval mezi vámi.

Použijte mé poselství tak, jak budete považovat za správné. Jste stvořeni od Boha jako bytosti se silnou vůlí, kterou můžete naprosto svobodně používat. Použijte mé poselství během doby, ve které ještě jako volní lidé, v bezpečí, můžete svou svobodnou vůli uplatňovat, podle svého svědomí. Ale uvědomte si, že přijde čas, ve kterém nebudete moci jako svobodní lidé svobodnou vůli uplatňovat, protože budete mít před očima nebezpečí a hrůzy ohlášené pro konec času. Potom poznáte, že jste neobyčejně bezmocná stvoření, která potřebují milosrdenství a pomoc svého Stvořitele, který je nepostavil do nebezpečí a hrůz konce času bez zřetelného předcházejícího varování a vysvětlení.

Bůh nemá potěšení z trápení svých bytostí, ale Bůh pokazí bytostem lhostejné, přespříliš od Boha odvrácené požitkářské žití, když

se zvrhne ve vzpínání proti Bohu, jeho přikázáním a pokynům. Odvraťte se od vašeho příliš povrchního a nerozvážného způsobu života a snažte se připojit ve vás obývajícího ducha, vaši nesmrtelnou duši, k duchu božímu. On udělá vaše slepé oči vidoucí a vaše hluché uši slyšící. Opusťte cestu, která vede ke zkáze vaší nesmrtelné duše a vraťte se k pokornému životu v modlitbě, jak vám Bůh odedávna radil ke spáse vaší nesmrtelné duše. Všichni musíte jednou odejít z pozemského života, jak to Stvořitel určil. Žádný nemůže zůstat. Osudem všech pozemských forem je pomíjivost. Ale nepomíjející je lidská duše, protože ji Bůh stvořil k věčnému bytí.

Opusťte proto cestu příliš povrchního způsobu života a vracejte se stále víc a víc do posvátného klidu v pokorné modlitbě k Bohu a budete moci opustit jako mocní duchové svá chřadnoucí pozemská těla a vystoupit jako Bohem spasené bytosti do věčného bytí v božím nesmírném vesmíru."

To bylo napsáno na pergamenovém svitku poustevníka. Během předčítání textu byl vrchní starosta stále častěji přerušovaný posměšnými a opovržlivými výkřiky, jako „Co toho mnicha napadlo nás otravovat jeho kázáním?" „Jsme zralí muži a žádní školáci!" Někdo křičel: „Nesmrtelná duše. Takového něco přece vůbec není! To je pohádka!" „Ano," volal jiný, „my tady nechceme poslouchat žádné pohádky. Přestaňte s tím!" Jeden hulákal plnou silou: „Je vůbec neslýchané, přinést takovou banální věc do tohoto domu! Jsme zde k vážné a rozumné práci a nechceme se zaměstnávat pohádkami!" Druhým se rušivé výkřiky nelíbily a snažili se rušitele klidu umlčet, čímž nakonec vznikl neuspořádaný povyk. Vyčerpaný vrchní starosta, stíraje si pot z čela, cítil, že již nezvládne stále víc rostoucí řádění občanských zástupců, kteří mu neskrývaně ukazovali svým vřeštěním své opovržení. Když jeho zoufalé zvonění, které jinak při vznikajícím neklidu v sále vždy pomohlo, zůstalo zcela neúčinné, bez okolků rozkázal sluhům, aby sál vyklidili.

Pohádka o Ježíškovi

Byla jednou jedna docela malá planeta. Kroužila okolo překrásného slunce, jehož hřejivé a sílu darující paprsky napájely život, který rozkvétal na jejím povrchu. Měla ještě větší a starší sourozence, ale moc o nich nevěděla a nestarala se také o jejich existenci, protože byla nadmíru zaměstnána tím, co probíhalo na jejím povrchu. Všechno živé, co měla na sobě, jí přišlo z velkého zdroje, kterým disponovali nebeští rodiče. Zdálo se jí, že tolik síly vůbec nepotřebuje a příliš ji netěšilo, že nebeští rodiče, kteří vládli utajeně nesmírnému vesmíru, jí posílali tolik síly. Měla totiž mezi živočichy, kteří se na jejím povrchu usídlili, kromě zvířecích tvorů, které měla velmi ráda, protože jí nezpůsobovali žádnou škodu, také ještě značné množství velkých a malých dětí. Většina dětí nechtěla správně vyrůstat, jak to očekávali nebeští rodiče. Byly neobyčejně svéhlavé, bujné, hašteřivé a domýšlivé. Jejich největší radostí bylo si vzájemně trhat potravu od úst a potom v pohodě, s pocitem převahy sníst.

Shromažďovaly se ve velkých skupinách a každá z těch skupin se snažila posílit, aby jiné skupiny přemohla a využívala je pro svou samolibost. Skupiny nepřetržitě proti sobě bojovaly, neboť byly jen dětmi, ačkoliv velmi chytrými a nadanými. Také experimentovaly ve své velké zvědavosti s tajemnými silami své malé planety, která je na sobě nesla. Měly nezkrotitelnou vědychtivost a byly, jak bylo řečeno, velmi chytré. Ale malá planeta dostávala před nimi pomalu strach, neboť oni se nespokojily tím, že jí vrtaly velké, hluboké otvory do jejího vzácného a citlivého povrchu, aby jí odejmuly trochu životní tekutiny, s kterou poháněly potom své malé stroje a hračky, ale oni jí rubaly také velké kusy z jejího těla, ze kterých uměly vytáhnout zvláště jemnou tajemnou sílu. Obrovský strach přepadl ubohou malou planetu když musela pozorovat, jak tyto nadmíru chytré děti se jí stále víc dostávají na tělo a pozvolna jí násilně odejímají jedno tajemství po druhém. Když si dříve děti hrávaly jen s olověnými vojáčky, tak je časem nudilo poražené zase stavět na nohy a řadit nazpět podle velikosti do řady. Také malé stroje na vzájemné zabíjení jim byly brzy nepraktické, pomalé a nešikovné. Tak hledaly jiné zábavnější prostředky, jak proti sobě vzájemně bojovat a ničit se a zkoumaly tajné, nadmíru nebezpečné síly své planety. Nebohá

malá planeta se starostlivě dívala na ten nezvedený zástup dětí, protože věděla, že ony nyní začaly ničit nejen vzájemně samy sebe, ale i ji, nebeské těleso, které je neslo. Připravovaly, díky své velké chytrosti, vědychtivosti a náruživosti k boji, její zánik. Nebeští rodiče varovali děti, aby nepřipustily zvědavost, chamtivost, hašteřivost, závist a nenávist, ale aby žily v míru, v lásce a dobrotě a vzájemném pochopení. Ale děti byly příliš rvavé a nechtěly brát vážně varování nebeských rodičů, a tak pokračovaly ve svých nebezpečných pokusech dále. Věřily, že přemohou všechny protivníky, aby se jednou zmocnily samy celé planety a úplně si jí podřídily.

Mezi nezvedenými dětmi se ale také nacházelo několik způsobných dětí, které se svědomitě řídily přikázáními nebeských rodičů. Mohly však málo zmoci proti svým rvavým společníkům, neboť byly tělesně subtilnější a slabší. Následování přikázání nebeských rodičů je dělalo citlivé a jemné a nevhodné pro troufalé zápasení a bezohledné chladné vraždění. Tak se cítily podrobené. Proto jimi jejich bojechtiví společníci důkladně pohrdali a přehlíželi je. Slušné děti marně zkoušely opatrně a varovně odkazovat na přikázání nebeských rodičů, aby zabránily velkému neštěstí, do kterého, jak viděly, se všechny děti ženou. Jízlivý a namyšlený smích jim byl odpovědí a nezvedené děti vysvětlovaly, že nebeští rodiče vůbec neexistují, nebo bydlí asi za Měsícem nebo někde jinde jako bezmocní duchové, kterých se není potřeba obávat.

Když nebeský otec uslyšel ten smích a slova nezvedených dětí, pohovořil s nebeskou matkou, co by měli se svéhlavými a vzdornými dětmi udělat a shodli se, že jim spravedlivě a dobrotivě dají o co žádají. Ponechají jim svobodnou vůli a dovolí jim, aby si malou planetu se všemi jejími silami podřídily. Mysleli také na několik způsobných dětí, které se nestavěly proti jejich přikázáním a opatrně a láskyplně chtěly ovlivnit své vzdorné společníky. Mají zůstat také vyhoštěné jako ony nezpůsobné děti na ohrožené planetě? Ne, nebeští rodiče nechtěli být tak nespravedliví. Proto se rozhodli poslat dolů svého syna, aby je zachránil.

Byl překrásný, jasný zimní podvečer. Všechny slušné děti se shromáždily na jednom kopci, aby vykonaly velkou pobožnost a požádaly nebeské rodiče o pomoc ve svých útrapách se svými svárlivými silnějšími společníky. Všechny se dívaly v hluboké úctě do nesmírného kosmického prostoru, z něhož na ně svítila zářivá světla

vzdálených nebeských těles. Všechny vzdávaly poctu Stvořiteli tohoto nepochopitelně tajuplného vesmíru a všechny byly uchváceny vírou v dobrotu všemohoucího Stvořitele.

Nenadále se celá nebesa rozzářila nepopsatelnou září, jakoby vystouplo na oblohu tisíce sluncí a zalilo je světlem svých paprsků. Oslněné děti zavřely oči a padly pohnutím tvářemi k zemi. Jejich oči nemohly snést tolik lesku. Když se po chvíli opět opatrně zvedly, byl nesmírný lesk pryč a před nimi stál na vrcholu kopce Ježíšek - překrásný na pohled - v bílých krajkových šatičkách se zlatým opaskem a zlatými botičkami. Děti se dívaly rozšířenýma očima na Ježíška, kterého ihned poznaly, neboť jim nebeští rodiče o něm již mnohé vyprávěli. Ale co bylo nejzázračnější: Ježíšek držel ve své pravé ruce na šňůře docela velký blankytný balón. Děti hleděly udivené na sličného blonďatého Ježíška a zvědavě se dívaly na balón, který jim přinášel. Ježíšek setrval okamžik v mlčení, aby se děti mohly zotavit ze svého údivu.

Potom ale sestoupil ze zvýšeného místa dolů a šel mezi děti, které ho obklopily se štěstím zářícíma očima. „Děti," řekl Ježíšek, „přináším vám odpověď od vašich nebeských rodičů, které jste tak vroucně volali o pomoc. Poslali mě k vám, abych vám pomohl odletět k nim do nebe, až to bude pro vás, kvůli nezpůsobným a svárlivým, svéhlavým a bezcitným druhým dětem, na vaší malé planetě příliš nebezpečné. Tento balón vám posílají nebeští rodiče. Když ho opatrně otevřete, zažijete velký div." Děti zvědavě a se zářícíma očima přihlížely, jak Ježíšek velký balón na šňůře stáhl dolů a přidržoval před nimi na zemi. Pak vyzval děti, aby zcela opatrně se svými malými nehty vyvrtaly díru do povlaku, což děti vzrušeně bez dechu udělaly. A ejhle, velký balón splaskl s tichým vydechnutím své plynové náplně a ležel nyní na zemi jako zmačkaná, jemná, svraštělá kůže. Ale co to bylo? Všude pod povlakem bylo vidět nápadné velké hromady, ale nebylo vidět, co to je. Tu řekl Ježíšek: „Roztrhněte povlak a podívejte se, co v balónu je!" Děti okamžitě uchopily jemnou gumovou látku a roztrhaly ji s velkou radostí na malé kousky. Teď vyšlo najevo, co balón nesl v sobě: byly to velké, tlusté dopisy a na každé obálce bylo jméno způsobného dítěte. Potom musely děti všechny ty velké dopisy sesbírat a předat Ježíškovi, až je držel všechny ve své ruce.

Držíc velké dopisy slavnostně pozdvihnuty k nebi, řekl Ježíšek se

zázračně jemným hlasem následující slova: „Přináším vám nyní milost vašich nebeských rodičů, které jste věrně poslouchaly. Přijměte tento dar milosti, vám předurčený dobrotou boží, vynese vás propůjčenými křídly svatého ducha do neznámé báječné pokojné spásy budoucího bytí.“ Potom Ježíšek požehnal všechny dopisy a vyvolával jména, která byla napsána na příslušných dopisech. Každé dítě, jehož jméno vyvolal, předstoupilo, poděkovalo a uctivě převzalo dopis.

Když také poslední dítě obdrželo svůj dopis, řekl Ježíšek: „Tak, děti. Teď otevřte dopisy a poznejte dobrotu vašeho nebeského otce.“ Děti vzrušeně prstíky otevřely tajuplné dopisy a vytahovaly z nich udiveně jemná čistá složená obrovská křídla, hebká a lehká jako vzduch a neroztržitelná! Když všechny děti držely svá křídla v rukou, Ježíšek řekl: „Tak, nyní vyhoďte křídla do vzduchu a důvěřujte v dobrotu vašeho nebeského otce!“ Děti učinily, co Ježíšek poručil a hodily křídla nad sebe do vzduchu. Všechna křídla okamžitě zmizela, jakoby se rozpustila ve vzduchu. Děti se polekaně dívaly na Ježíška v obavě, že hezká křídla jsou ztracena. Ježíšek se ale tajuplně usmíval a když všechny děti byly o tom pevně přesvědčeny, že křídla jsou nyní skutečně ztracena, řekl: „Budiž blaze způsobnému dítěti, dodržujícímu přikázání svých rodičů a nepochybujícímu o jejich dobrotě. To může vystoupit k šťastnému bytí. Vyzkoušejte nyní vaše křídla, děti, neztratila se, ačkoli se stala neviditelná. Vyzkoušejte nyní jejich sílu, která vás může báječně nést. Jsou tak jemně upředena, že se stala neviditelná pro oko smrtelníka. Vyzkoušejte teď jejich sílu a přijměte odměnu za vaši věrnost!“ Poté se Ježíšek pozdvihl ze země a zmizel ve světlé mlze, která ho pohltila.

Děti osaměly, hleděly překvapeně jedno na druhé a nevěděly, zda se jim to všechno jen zdálo. Ale tu začalo jedno dítě vzhlížet k nebi, zda by mohlo ještě jednou spatřit hezkého Ježíška a začalo se náhle vznášet ze země a jako s neviditelnými křídly létat ve vzduchu okolo. Jiné dítě ho následovalo a brzy poté začal celý zástup dětí, jako nesen od neviditelných andělských křídel, létat okolo ve vzduchu. Když děti důkladně vyzkoušely, že stačí si jen přát se někam vzduchem dostat a jejich neviditelná křídla je tam donesou, propukl mezi nimi velký jásot. Shledaly to neobyčejně obšťastňující, létat tak lehce vzduchem, kam se jim zachce. Z jejich srdcí zmizel všechen strach a tíseň. Naplněny skrytou radostí, že se nemusí dále

bát, vracely se nazpět ke svým nic netušícím, svárlivým a pyšným společníkům a pokračovaly v obvyklém společném způsobu života. Ale jásot v jejich srdcích byl zjevný a nezpůsobné děti se jich na důvod vyptávaly. Naznačily, co se událo, a že ony ve skutečnosti zažily Ježíška, který je chce zachránit.

Výsměch jim byl odpovědí: „Vy jste idioti," volaly nevraživé, chytré děti, „jak můžete na takový nesmysl věřit! To se vám zdálo, nic víc! Přestaňte s tím vaším nesmyslem, nebo se dopustíme násilí!" Způsobné děti umlkly a předsevzaly si, že nebudou od nynějška mluvit o tajném štěstí, které si nesly v srdci. Nepozorovaně se stále znovu shromažďovaly na svém kopci k pobožnosti a cvičily se v používání svých neviditelných křídel. Tak uplynula léta a děti zůstaly dále rozdělené na způsobné a nezpůsobné a navzájem si nerozuměly. Když ale nezpůsobné děti z nadměrné samolibosti a holého potěšení z hádek a ničení pokračovaly se svými nebezpečnými experimenty dále, malá planeta, jako by se bránila, začala varovat a hrozit mocným zemětřesením. Způsobné děti znepokojeně zpozorněly. Pozorovaly, jak malá planeta ukazovala neobyčejné obranné síly, tím že nezpůsobným, příliš smělým dětem soptila rozžhavenou horninu do tváří, nebo je zatopila obrovskou vlnou, nebo těm, které se vrtaly drze v jejích útrobách vyfoukla proti nim nebezpečné plyny a ony se udusily. Způsobné děti pozorovaly, jak jejich chytří, malí odpůrci, kteří je kvůli jejich skrytým křídlům tak důkladně zesměšnily a zahanbily, teď začaly pro sebe vyrábět křídla, skutečná stabilní křídla, z materiálů jejich planety, jak se to patří pro rozumné děti. Křídla schopná je provážet vzduchem. S posměšným a s triumfujícím výrazem tváře se provážely nezpůsobné děti se svými pozemskými křídly vzduchem a vysmívaly se způsobným dětem, že věří na svá tajemná křídla. Ale nemohly zabránit, aby se tu a tam nezřítily a neroztříštily si všechny kosti. Ačkoli byly velmi chytré, nedokázaly létat úplně bezpečně, a tak se při létání neubránily, aby si lámaly stále znovu vaz. Shledávaly také za neobyčejně praktické, napadnout ze vzduchu své protivníky, které se snažily překonat a ovládnout nebo zničit. Shledávaly velkolepým to, že jako rozumné bytosti své zápasy mezi sebou nepotřebovaly uskutečňovat na zemi, ale že mohly nyní vzájemně bojovat s největší energií a zručností i ve vzduchu a stále znovu při vědomí své převahy a s hlasitým výkřikem vítězství padat k zemi a lámat si vaz.

Způsobné děti jim smutn přihlížely, kroutily soucitně hlavou a nerozuměly, proč jsou tak hrdé a pyšné, když jejich jednání bylo stále dětinštější. Malá planeta varovala dále a hrozila svým tuze chytrým a stále odvážnějším dětem stále nebezpečnějšími projevy své utajované mocné síly. Způsobné děti se plné starosti a hrůzy uchýlily ke své posvátné hoře a vroucně prosily nebeské rodiče, aby je vysvobodili z trápení, která jim stále víc připravovali jejich nevraživí společníci. Ale neobdržely ihned odpověď. Tak musely vytrvat v pevné víře ve vysvobození. Jednou se zase malá planeta silně rozhněvala a rozduněla a všechny děti věděly, že se hněvá a hrozí kvůli nim.

Tu se jedné noci přihodilo, že byly způsobné děti na celé planetě probuzeny ze spánku tichým klepáním na dveře. Všechny poslušně vstaly a otevřely dveře svých komůrek, aby viděly, kdo je budí. Před nimi stál Ježíšek jako tenkrát, v bílých krajkových šatičkách se zlatým pásem a v zlatých botičkách a oslovil je: „Děti, vy jste dodržovaly přikázání nebeských rodičů, shromážděte se zítra na vaší posvátné hoře. Budu tam na vás čekat, abych vás dovedl domů, do říše vašeho otce.“ Po těchto slovech Ježíšek zmizel a nebylo ho více nikde vidět. Ale v příštích dnech způsobné děti přicházely ze všech světových stran a shromáždily se na posvátné hoře. Zdravily s jásotem Ježíška, který je na vrcholu hory očekával. Když byly všechny od Ježíška skrytě pozvané děti shromážděné, pozdvihl Ježíšek svůj ušlechtilý, líbezný hlas. „Děti našeho nebeského otce, moji milovaní malí bratři a sestry, těšte se nyní z vaší dosažené povznášející síly, která vás vynese vzhůru z dosahu nebezpečné situace vaší planety a vašich nevraživých společníků. Následujte mne do věčné říše našeho dobrotivého otce!“ Potom dal Ježíšek shromážděným dětem ještě jednou svoje požehnání a pozdvihl se jako neviditelnými křídly k nebi. Děti se toužebně dívaly za ním a aniž to pozorovaly, všichni se pozvedaly a následovaly Ježíška, neseny svými mocnými neviditelnými křídly, vzhůru do nezměrného nebeského prostoru. Jako jisté světlo vedl Ježíšek jásající následující zástup dětí stále výše nahoru, daleko od malé planety, vstříc vytouženému šťastnému a pokojnému bytí. Ohlížejíce se zpět na svou planetu, která se vznášela jako malá matná svítivá koule v kosmickém prostoru, stala se před jejich očima hrozná katastrofa: se strašlivým výbuchem, který zachvěl celým vesmírem, jejich malá planeta explodovala. Nezpůsobné děti pokračovaly nezodpovědně a bezohledně se svými

pokusy. Uprostřed vesmíru letěl malý zástup vysvobozených způsobných dětí, vedený bíle zářícím Ježíškem, k blaženému štěstí na novou planetu, kterou jim nebeský otec slíbil a přichystal jako místo věčného pokoje.

Těch několik, kteří přežili

Při silném slunečním záření byla země vyprahlá. Jen málo lidí vydrželo sluneční žár. Když jim byl příliš nesnesitelný, chránili se před ním v jeskyních. Navykli si na málo potravy a aby zůstali na živu, čerpali postačující sílu ze slunečního záření. Tito lidé žili odlišně od druhých, kteří žili na druhé straně obzoru; ti byli schopní chránit se před krutým mrazem, ve kterém žili, jen s největšími útrapami. Jedni ani druzí neměli možnost se vzájemně seznámit, protože neměli sílu na tak daleké putování a nevlastnili žádná vozidla. Žili jako zvířata na poušti. Nepřetržitě si namáhali paměť, aby si vybavili výpovědi svých předků, které se dochovaly jen z vypravování. Vlastnili jen své ochranné jeskyně. Ale jejich mysl byla ještě schopná pochopit, co jim jejich učitelé sdělovali. To byli ti nejpokročilejší, kteří si vybudovali duchovní sílu a zachovali si všechny zprávy od předků přesně ve své paměti. Těm, kteří měli o poučení zájem, předávali ze svého myšlenkového bohatství. Byly to zajímavé zprávy, které jim učitelé ve vyučovacích hodinách přednášeli. Nezdály se jim věrohodné, ale neměli žádnou možnost ověřit si jejich správnost. Co si měli představit o zaniklém dřívějším lidstvu, jehož život, myšlení a práce se jim zdály úplně nepochopitelné a takřka nemožné, vzhledem k jejich vlastní skrovné a holé existenci na zpustošené zemi. Tu a tam viděli ze země čnící zříceniny, o jejich významu si však nemohli udělat žádnou přesnou představu. Jen ze zpráv svých moudrých učitelů byli poučeni, že jsou potomci zaniklého lidstva, jehož způsob života si nemohou a nedovedou ani v nejmenším představit. Všechno, co jim jejich učitelé opatrně naznačovali o zaniklém lidstvu, se jim zdálo nepochopitelné a nemyslitelné. Oni sami ve svém způsobu života na zpustošené zemi nemohli nalézt žádné podklady pro takový vysoký vývoj lidstva, o jakém jim učitelé opatrně vyprávěli. Jejich chápavost byla tak omezená, že učitelům dalo velkou práci vysvětlit pojem stroje. Bylo nemožné si představit, co všechno v sobě ukrýval zařízený obytný dům dřívějších lidí. Nemohli uvěřit pohádkovému líčení svých učitelů o vnitřním zařízení obytných domů, jejichž poslední zbytky zdí tu a tam čněly ze země. V pouštním písku, na kterém žili, nemohli nalézt žádné zbytky všech těch údajných předmětů, o kterých učitelé

mluvili. Neměli také žádnou možnost, něco podobného si opatřit na holé zemi, na které žili jako pouštní zvířata.

Když jednou skupina mladých žáků byla shromážděna u takového moudrého učitele, nemohla již snést obvyklé nepochopitelné líčení o životě a práci zaniklého lidstva, protože si nemohli nic o tom představit. Tázali se proto učitele, co by měli udělat, aby prověřili hodnověrnost jeho líčení. Učitel okamžik přemýšlel a potom řekl: „Ačkoli žijete jako pouštní zvířata a nic dále nevlastníte než úkryt ve své jeskyni a několik bylin a živočichů, které příležitostně můžete požít, abyste se udrželi naživu, tak jste převzali, aniž si to uvědomujete, mocné dědictví od zaniklého lidstva. Vysvětlím vám nyní toto mocné dědictví, abyste mohli zřetelněji rozeznat svou situaci na této tak zchudobené zemi. Ačkoli jste o všechno oloupeni, co kdysi dělalo lidem život na zemi důležitý, příjemný a naplněný, tak jste obdrželi přenesené dědictví a můžete teď poznat jeho hluboký význam. Vy nejste ve skutečnosti žádná ubohá zvířata, ačkoli váš zevnějšek tomu nasvědčuje. Bůh, Stvořitel, který vás poslal na tento pozemský svět, vás ve skutečnosti nevydědil, jak si to myslíte. On vám navíc k vašemu tělu, které znáte, vdechl ještě do podvědomí duchovní podstatu, kterou my lidé nazýváme duší. A tato duše je mocné dědictví, které jste převzali od starého, zaniklého lidstva. Z její síly můžete čerpat a když přemůžete zvířatům podobný, chudý pozemský život, který dnes vedete, budete se moci podílet na duchovní boží moci vašeho Stvořitele. Nezoufejte nad vaším dnešním stavem, kdy jste všechno ztratili, co dříve vytvářelo lidem bohatý, šťastný a úspěšný pozemský život, jak jsem vám mnohokrát popsal, aniž jste si to byli schopni představit. Rozpoznejte, že nosíte v sobě duchovní dědictví zaniklého lidstva a že si je můžete přivlastnit, když je dokážete v sobě oživit. Víte, že nenáležíte k těm několika zvířatům, která s vámi přežila. Vy je předstihujete vzácným statkem, lidskou řečí, kterou jste mezi sebou vázáni. Prostřednictvím této lidské řeči se ale můžete nejen dorozumět s bližním, ale ona vám může sloužit ke spojení s vaším Stvořitelem, takže ho můžete zavolat, jako člověk volá bližního. Vy se můžete pomocí vaší lidské řeči, která vám byla přenesena jako dědictví od zaniklého lidstva, mezi sebou dorozumět. Jako dědictví jste rovněž obdrželi písmo, kterým se můžete dorozumívat. Bůh věděl, že když velkým božím soudem zničí lidská obydlí, že budete stát nesmírně chudí na zpus-

tošené zemi, a proto rozhodl, že vy, jako jediní dědici, převezmete lidskou řeč a s ní znalost jejího písemného záznamu. I když vám také všechno chybí, čeho je zapotřebí k písemnému uložení jazyka, tak můžete přesto svými prsty psát v písku, jak jste se to ode mně naučili. Při psaní myslíte a soustřeďujete své myšlenky způsobem, jak si to Bůh přeje, aby vás mohl oslovit, díky zprostředkující síle vaší nesmrtelné duše. Zapomeňte na svou nuznou situaci, která se podobá situaci pouštního zvířete a upamatujte se na vzácné jmění, na které jsem vás nyní upozornil. Rozpoznejte v sobě duchovní jádro, které vás pozvedává výrazně výš než je zvíře. Povzneste se k svému Stvořiteli, který vás nevydědil, ale dal vám nesmrtelnou duši, která se může přiblížit jako duch duchu božímu, když se stala dosti silnou. Když nastal velký soud boží nad dřívějším lidstvem, všichni lidé, kteří si neuvědomovali v nich sídlící nesmrtelnou duši, jako Bohu patřící sílu, se přetíženi zoufale zhroutili. Jen málo z nich bylo schopno se zachránit, díky síle své nesmrtelné duše a k těm několika patříte vy. Teď dostáváte příležitost uvědomit si svou opravdovou podstatu a vynasnažit se ve velkém klidu a v ústraní od všech vnějších vlivů přenést své myšlenky do jádra své nesmrtelné duše. Překonáte bídu pozemského světa, abyste se mohli pozvednout do boží svatosti věčného Slova.“

Doslov archanděla

V této knize předkládám zjevení, která jsem doslovně formou pohádek zjevoval člověku, jenž mi během delšího období sloužil jako píšící nástroj.

Nechal jsem tohoto člověka ve víře, že mu pohádky zjevuji k povzbuzení po dlouholeté, často přetěžující, beznadějně vypadající a únavné písemné práci k jeho osobnímu obveselení. Vždy, když jsem mu další zjevení ohlásil, byl potěšen a opět pln údivu a napětí, ochotný k přijetí nové pohádky.

Ale já jsem nezjevoval tyto pohádky k povzbuzení svého lidského nástroje, během jeho únavné dlouholeté písemné práce, ale splnil jsem předáním této knihy pohádek, důležitou část příkazu Pána, ukázat na soud boží nad dušemi dnešních lidí.

Ve formě této knihy jsem skryl úmysl Pána, ukázat svým následovníkům, jak se projeví trestní soud boží při zřetelném zbloudění dnešních lidí od jejich cesty. Pán požaduje lidskou lásku za své dobrotivé působení mezi nimi a ne zběsilost, nenávist a odvrácení.

Opačně a nespravedlivě by jednali ti lidé, kteří by se rozzlobili nad obsahem této knihy.

Neobyčejně zřetelně jsem prokázal v průběhu čtyřiceti let mé spolupráce s tímto, mně jako píšící nástroj, sloužícím člověkem, jeho naprostou nezúčastněnost na mých slovních zjeveních. Proto se žádný čestný zkoumavý člověk nemůže cítit oprávněný odsuzovat obsah této knihy jako pocházejí z lidské vynalézavosti.

V dnešním čase splňuje Pán překvapujícím a báječným způsobem to, co oznámil v Písmu Svatém o předurčeném soudu nad dušemi na konci času.

V předložené, Bohem vnuknuté knize, kde je zábavným způsobem obrácena pozornost na nynější situaci lidí před Bohem, chce Duch boží poučit také takové lidi, kteří nejsou přístupní k vážné, energické, od Boha řízené výchově, uctivými božími služebníky.

Nicotně žijící lidé, naplňují před božím okem úplně bezmyšlenkovitě, ze své chudobné duchovní síly, svůj krátký a drahocenný pozemský život střídavou zábavou a radostmi, ale před Bohem prázdnou činností. Bůh chce vzdělávat přemýšlivé boží děti, vědoucí o pravdivém vysokém cíli lidského života a hluboce uctívající

mocnou boží tvůrčí sílu a svého Stvořitele uznávají, ctí a milují pro jeho dobrotu.

Stvořitel chce lidské hledající duše pozdvihnout z tohoto pozemského světa do podobného, ale božštějšího světa, ve kterém je pokoj, štěstí a sounáležitost s Bohem.

Vděčně se budou dnešní lidé dívat na mocné boží zjevení, z něhož se dozvídají, že byli od Boha vyvolení k tomu, aby absolvovali na tomto pozemském světě školu, která je má připravit na přechod do mnohem vznešenějšího božího světa, přinášejícího štěstí, pokoj a jejich duším nepředstavitelnou boží sounáležitost.

Vyspělé duše, předurčené všemocným Stvořitelem k božské činnosti ve vyšším světě, které chce Stvořitel převést dosud nezjeveným způsobem, nebudou chtít v přípravě pro své pravdivé určení promarňovat čas škodlivými způsoby života. Jako důstojné bytosti boží, vyškolí své duše pro své přijetí do slíbeného dokonalejšího světa - nového Jeruzaléma.

OBSAH

Archandělova předmluva 3
Dva prvoci 5
Opičí a lidská říše 8
Zrazení státní občané 10
Nezvyklé lesní zážitky malé Evy 13
Lidský duch 15
Unavena životem 19
Účinný zdroj síly 22
Podivný boj o samovládu 27
Svatý duch 30
Vysoký cíl lidského ducha 37
Proměněné bytí 39
Cesty na dovolenou 41
Pohádka o nesmrtelné duši 43
Tajuplně zmizelé jméno 47
Zatvrdlé srdce 49
Utonulý svět 51
Dva učenci 55
Otřesná výpověď 58
Velký opičák 60
Zdání klame 63
Nevítaní hosté 64
Krev srdce oběti 66
Domnělý divotvůrce 69
Na křižovatce cesty 72
Obr a chytří trpaslíci 74
Úředníci 78
Tajemný most 82
Vítěz v boji o přežití 85
Pohádkový strýc 88
Neobyčejná návštěva 92
Poustevník 95
Pohádka o Ježíškovi 105
Těch několik, kteří přežili 112
Doslov archanděla 115